

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER
Guardian
ANGEL

Kitap Açıklaması

Onun Koruyucu Meleği: Bir Demonica Yeraltı
Dünyası/Masters and Mercenaries Novellası
tarafından Larissa lone

Zor bir çocukluktan ve ordudaki çalkantılı bir dönemden sonra Declan Burke sonunda kendini toparladı. Şimdi McKay-Taggart'taki işini ciddiye alan ve oyun zamanını - ve oyun arkadaşlarını - aynı derecede ciddiye alan savaşta sertleşmiş profesyonel bir korumadır. Ancak asla yapmadığı tek şey, işle zevki birbirine karıştırmaktır. Ama gizemli, muhteşem Suzanne D'Angelo'nun bir sapıktan korunmaya ihtiyacı olduğunda, ona duyduğu arzu kontrolden çıkar ve onu tüm kuralları çiğnemeye teşvik eder... hatta varlığından haberdar olmadığı karanlık ve tehlikeli bir dünyanın içine çekilirken bile.

Suzanne, ilk kritik görevinde dünyaya bağılı bir melektir: Declan'ı ortaya çıkan doğaüstü bir tehditten her ne pahasına olursa olsun korumak. Onu yakınında tutmak için, onu koruması olarak işe alır. Yasak dokunuşunu arzulamasına neden olan bu yıkıcı derecede seksi insana karşı savunmasız, boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etmesi uzun sürmez.

Düşman yaklaştıkça birbirlerine direnmek için kolektif eğitimlerinin her zerresini birlikte kullanmak zorunda kalacaklar, ancak kısa süre sonra hiçbir şeyin onları hayatlarına ya da kalplerine yönelik tehdide hazırlayamayacağı ortaya çıkacak.

Sözlük

Aegis-Dünyayı kötülükten korumaya adanmış insan savaşçılar topluluğu. Son zamanlarda saflarındaki anlaşmazlık sayılarını azalttı ve Aegis'i yeni bir yöne gönderdi.

Düşmüş Melek-Çoğu insan tarafından kötü olduklarına inanılan düşmüş melekler iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler Cennetten kovulmuş ve dünyaya bağlanmışlardır, ne gerçekten iyi ne de gerçekten kötü oldukları bir hayat yaşarlar. Bu durumda, nadiren de olsa Cennete geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da düşüşlerini tamamlamak ve Gerçek Düşmüşler olmak için iblis diyarı Sheoul'a girmeyi seçebilirler.

Harrowgate-Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullanılan, insanlar tarafından görülemeyen dikey portallar. Çok az sayıda varlık kendi kişisel Harrowgate'lerini çağırabilir.

İç Mabet Sheoul-gra içinde, her biri Ufelskala tarafından tanımlanan kötülük seviyelerine göre kategorize edilmiş iblislerin ruhlarını barındıran beş Halkadan oluşan bir diyar. İç Mabet düşmüş melek Hades ve tamamı düşmüş meleklerden oluşan gardiyanları tarafından yönetilir. İç Mabede erişim kesinlikle sınırlıdır, çünkü içeride hapsedilen iblisler kaçmak için dışarıdaki herhangi bir nesneden veya yaşayan kişiden faydalanabilir.

Memitim - Primori adı verilen önemli insanları korumakla görevli yeryüzüne bağlı melekler. Memitim, görevlerini tamamlayana kadar yeryüzünde kalır, o zaman Yükselir, kanatlarını kazanır ve Cennete girerler.

Primori-Hayatlarının kaderi dünyayı önemli bir şekilde etkilemek olan insanlar ve iblisler.

Bazılarının Cehennem dediği Sheoul-Şeytan diyarı. Dünyanın derinliklerinde kendi düzleminde yer alır ve çoğu kişi tarafından yalnızca Harrowgate'ler ve cehennem ağızları ile erişilebilir.

Sheoul-gra - Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir diyar, Azrail olarak da bilinen Azagoth tarafından denetlenir. Sheoul-gra'nın içinde, iblis ruhlarının yeniden doğana kadar işkence dolu bir arafta tutulduğu İç Mabet yer alır.

Shrowd-Melekler zamanda yolculuk yaparken, shrowd olarak bilinen aşılmaz bir balonun içinde var olurlar. Kalabalık içindeyken melekler görünmezdir ve kalabalık dışındaki hiç kimseyle -insan, iblis veya melek- etkileşime giremezler. Kalabalıktan çıkmak, idamla sonuçlanabilecek ve sonuçlanmış ciddi bir ihlaldir. Quantamun olarak da adlandırılır.

Ufelskala-İblisler için kötülük derecelerine göre bir puanlama sistemi. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar beş Kademedede kategorize edilebilir, Beşinci Kademe ise kötülerin en kötüsünü içerir.

Birinci Bölüm

Dışarıda, uzayan akşam gölgelerinde bir şey onu izliyordu. Ve her ne ise ensesindeki tüyleri diken diken eden ve sırtındaki dövmeyle bir tür fütüristik deri altı uyarı sistemi gibi sızlatan, muhtemelen tek gecelik bir ilişkiden başka bir şey istemeyen muhteşem bir kadın olmasını ummak çok fazlaydı.

Declan Burke, işvereni McKay- Taggart'ın Dallas'taki ofislerini barındıran on beş katlı binadan uzaklaştı, kahve fincanını çöpe attı ve gevşek, rahat bir yürüyüşle ara sokağa doğru ilerlerken Glock G29'unu gevşetmek için elini kılıfında gezdirdi. Eğer biri onu gözetliyorsa, bunu bildiğini belli etmeyecekti. Öğleden sonra Güney Amerika'daki görevine gitmeden önce birkaç şey almak için geldiği caddede Rover'ını park ettiği yere doğru gidiyordu-

"Hey, Burke!"

Kahretsin. Sessiz-savaşçı-bir gecelik ilişki unutulmuştu, derin bir nefes aldı ve büyük patron lan Taggart'ın ona bir şey satmak için göreve çıkmış bir adam gibi ona doğru yürüdüğünü görmek için arkasını döndü. Ve Dec o şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Tag dün gece Declan bavulunu hazırlarken onu aramış ve başka bir işi kabul edip etmeyeceğini sormuştu. Cevabı sert bir hayır olmuştu. Tag ikna edici olmuştu. Declan'ın cevabı da lanet bir hayır olmuştu. Sonunda da telefonu kapattı.

"O işi kabul etmeyeceğimi zaten söyledim," diye iç geçirdi Declan. "Ve nedenini söylemedin."

"Yapmak zorunda mıyım?"

"Öyle olmadığını biliyorsun." Tag onun önünde durdu, sarı saçları boğucu sıcak esintide dalgalanıyordu. "Ama bu

tam sana göre. D.C.'de büyüdün. İnsanları tanıyorsun. Politikayı biliyorsun. Parayı biliyorsun."

Evet, Declan bunların hepsini çok yakından biliyordu. "Hayır dedim."

"Bu iş için en uygun kişi olduğunu düşünmeseydim sormazdım."

Sessizce küfreden Declan, patronuyla öfkelenmeden rahatça konuşabilecek hale gelene kadar akşam gökyüzüne baktı.

Sonunda patronuna döndü. "O lağım çukurunu on yedi yaşımda terk ettim ve bir daha da arkama bakmadım. Üzgünüm, lan. Sana çok saygı duyuyorum ve bana başka bir şey için ihtiyacın olursa, soru sormadan yaparım. Ama bunu değil. Gerekirse kov beni."

Tag öfkeli bir küfür savurdu. "Senatör McRory ve yardımcısıyla bazı rutin güvenlik sorunları üzerinde çalışmaktansa ormanda muhtemelen ölümüne neden olacak bir görevi almayı mı tercih ediyorsun?"

Tamam, Tag Güney Amerika'daki işin riskini abartıyordu ama öyle olmasaydı bile... "Buna nasıl evet diyebileceğimi sayamıyorum bile."

"Peki," dedi Tag, "ama en azından bunu bir düşün. Uçağın yarın geceye kadar kalkmıyor."

"Evet, elbette," diye teklif etti Declan, bunu hiç düşünmeyeceğini biliyordu. Tek bir saniye bile. Ona göre Washington'daki iş konusu artık kapanmıştı.

"Sağ ol dostum." Taggart, Declan'ı omzundan alkışladı ve otoparka doğru yöneldi.

Declan bir dakika daha takıldı, şimdi ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Boş, iç karartıcı bir daireye gitmek ona cazip gelmiyordu ama son aylarda bu kadar çok baş ağrısı çekerken gürültülü bir kulübe gitmek de cazip gelmiyordu. Ayrıca, gezegendeki en sosyal insan değildi ve bar ortamından nefret ediyordu. Buna katlanmasının tek nedeni son zamanlarda yalnızken huzursuz olmasıydı.

Belki de bir kız arkadaşına ihtiyacı vardı. Ya da en azından biriyle yatması gerekiyordu. Tabii ki biriyle tanışmak sosyal olmak demekti. Havadan sudan konuşmak. İnsanlara hayatını anlatmak. Ne kabus ama.

Yalnız ölecekti, değil mi?

İş arkadaşı Shane Landon bir keresinde ona, "Herkes yalnız ölür," demişti. "Bazıları er ya da geç."

Shane bazen gerçekten neşeli bir adamdı.

Zihninde yazı tura atarak, altılı bir paket Shiner Bock alıp evine gitmeye ve Breaking Bad'in üçüncü sezonundan birkaç bölüm izlemeye karar verdi. Dizi ilk çıktığında nasıl kaçırmıştı? Müthiş bir şeydi. Ama hey, şimdi art arda izleyecekti-

Bir ışık parlaması onu kör etti, yoğunluğu tökezlemesine neden oldu. Gözlerini kırıştırarak Tag onu durdurmadan önce yürüdüğü sokağa doğru baktı. Parlak beyaz ışık binaların arasında floresan ampul gibi titriyordu ve ortada iri bir gölge gördüğüne yemin etti, kalın kolları ve bacakları olan bir şey... ve boynuzlu kocaman bir kafa.

Ne oluyor lan? Aniden, yakıcı bir acı kafatasını ve sırtındaki dövmeyle delip geçti. Bir çığlık duydu, kendi çığlığı, dizlerinin üzerine çökmeden önce, sanki bu acıyı durduracakmış gibi başını elleriyle kavradı. Duyularına yapılan saldırıda kanın tadını ve kokusunu aldı ve nefes nefese kaldığında, ilkin katılan başka bir karanlık figür gördüğüne yemin etti, bu daha küçük, daha minyondu. Hatta... kadınsı. Ve dövüşüyorlardı.

Acı içinde inlerken bile, düşüncelerinin saçmalığına içten içe güldü. Bir ışık topunun ortasında savaşılan gölgeli figürler mi? Biri kahvesine ilaç mı katmıştı? Gerçekten uyuyor ve bir çizgi romandan fırlamış bir kâbus mu görüyordu?

Kafatasının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar bir acı şimşegi çaktı. Dünya eğildi ve döndü ve tekrar çığlık atacak gücü bile yoktu

Karanlık görüşünü örttü ve baygın bir şekilde yere düştü.

* * * *

Suzanne, korumakla görevlendirildiği insana bir tür psişik saldırı gerçekleştiren iblis gibi bir iblisle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ve bir Memitim, yani insanlığın kaderi için önemli olan insanları korumakla görevli yeryüzüne bağlı bir melek olarak, pek çok iblis görmüştü. Çoğunlukla kitaplarda, ama çok kitap okumuştur.

Yaratık devasa boyutlardaydı, en az on iki metre boyundaydı, boynuzları kafatasından üç metre uzanıyordu ve dipleri kadının kalçası kadar kalındı. Ama onu bu kadar eşsiz kılan boyutu ya da zehirli çirkinliği değildi. Declan'ın vücudunu Primori alarmını tetiklemeden uzaktan etkileyebilmesiydi ki bu iblisi sadece benzersiz değil, aynı zamanda çok tehlikeli kılıyordu.

Dönerek, iblisin üzerine saldırgan bir saldırı başlatmak için bir çift tırpan ve yuvarlak tekme kullandı. İblis geri çekildi ama devasa kılıcı onu sık sık geriye sıçramaya zorladı ve her geri çekilişinde ivme kaybetti. Toynaklı ayakları onu yarım düzine kez kaburgalarından yakaladı, kemiğini kırdı ve kanı botlarına sıçrayana kadar derisini parçaladı. Bir melek olarak çabuk iyileşiyordu ama yine de acı hissediyordu ve can çekişiyordu.

Şey, insan formuna dönüşmeden önce siyah, pullu dudaklarını köpekbalığı benzeri dişlerinden ayırdı, kısa simsiyah saçlı, keçi sakallı ve mavi don renginde gözleri olan çekici bir erkeğe dönüştü.

"Kimsin sen?" diye hırladı, ensesindeki tüyleri diken diken eden derin, cehennem dumanlı bir sesle.

"Önemli biri yok," dedi, bu adamın korkunç ve çatlak olduğu gerçeğini gizlemek için neşeli ve canlı bir şekilde

Kaburgalar nefes almasını zorlaştırıyordu. "Sen de kimsin be?"

Alay etti. "Küçük kızlarla oynayacak vakti olmayan biri. Bana Morroc diyebilirsin ama bir daha yoluma çıkarsan, sen ve tüm akrabaların kırık etten bebeklere dönüşene kadar oynarım."

Bununla birlikte, gözden kayboldu.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı kendi kendine. Dizleri neredeyse rahatlamaktan bükülüyordu. Primori'sini korumak için savaştığı ilk iblis buydu ve şimdiye kadar gördüğü en korkunç iblislerden biriydi. O emiciyi araştırması gerekiyordu, hem de hemen.

Bileğinin bir hareketiyle, çağırdığı tırpanların kaybolmasını sağladı. Birkaç metre ötede Declan kaldırımında yatıyordu ve iki adam ona doğru koşuyordu. İyi olduğuna emin olmak için onun yanında olmak istedi ama Primori işareti, bileğindeki çeyrek boyutlu heraldi yanmıyordu, bu da ölüm tehlikesi altında olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden insan arkadaşları ona yardım edebilmeliydi.

Umuyordu. Heraldı onu uyarmayı başaramamıştı. Declan en başta tehlikedeydi. Rastgele kontrol etmek için uğramasaydı, şimdi ölmüş olacaktı.

Declan ayağa kalktı, yardıma el salladı ve küfretti. Declan'ın durumu kötü olmadığı için şükrederek oradan çıktı ve iblislerin ve kötü insanların ruhları için bir hapisane diyarı olan, aynı zamanda babası Azrail'in ve yüzlerce kardeşinin ikamet ettiği Sheoul-gra'ya geri döndü. Düzinelerce Düşmemiş melek de burada yaşıyor, yaşamak ve çalışmak için güvenli bir yer karşılığında Azrail'in zevkine hizmet ediyordu. Düşmemiş olarak artık kanatları, güçleri ya da Cennet'e erişimleri yoktu ama tamamen düşmüş de değillerdi. Statüleri onları bir belirsizlik ve tehlike durumunda bırakıyordu, iblislere ve Düşmemişleri iblislerin Sheoul, yani normal insanların Cehennem dediği yere sürüklemeyi bir oyun haline getiren diğer düşmüş meleklerle karşı güçsüzlerdi. Onun gibi

Hawkyn'in kardeşi CIPHER şöyle derdi: "Havalı yeni güçler kazan... ama ruhunu kaybet."

Ve herhangi bir kurtuluş şansı.

Ancak bazı Gerçek Düşmüş melekler tam bir pislik değildi ve bir kısmı da burada, Sheoul-gra'da çalışıyordu.

Geçen yıl burada yaşamaya başlamadan önce babasının topraklarının bu kadar güzel olabileceğini hayal bile edememişti ve görünüşe göre durum her zaman böyle değildi. Birkaç yıl önce Cennetten bir melek ile yaptığı evlilik sadece onu değil, krallığını da değiştirmişti.

Artık insanları yiyen ölü, kararmış yapraklar yerine yemyeşil çimler ve canlı ağaçlar vardı. Kan akan çeşmeler yerine berrak göller, akarsular ve pırıl pırıl suyu olan çeşmeler vardı. Ve isle kaplı, harap harabeler yerine yatakhaneler ve spor salonları, kafeteryalar ve kütüphaneler vardı.

Sheoul'un Horun bölgesinden ithal edilen nadir dev gelinciklerin kokulu havasını içine çekerek, kardeşi Hawkyn ve CIPHER'ı bulmayı umarak kıdemli Memitim mahallesine giden yıpranmış patika boyunca koştu. Hawk, elli yıldan biraz daha uzun bir süre önce insan hayatından koparılmasından hemen sonra onun akıl hocası olmuştu ve ona herkesten çok güveniyordu. CIPHER, Düşmemiş bir melek olarak, değerli teknik hizmetler sağlayarak oda ve yemek masraflarını karşılıyordu. Birinin bulunduğu yerde diğeri de genellikle yakınlarda olurdu.

Gerçi artık Hawk'ın bir eşi ve yolda bir bebeği olduğu için CIPHER ile eskisinden daha az vakit geçiriyordu.

Neyse ki, sarışın kafalarını dışarıda, yatakhanelerin yakınındaki Avlu'da, büyük taş masa ve bank setlerinden birinde otururken gördü. CIPHER dizüstü bilgisayarına gömülmüşü, uzun saçları yakışıklı yüzünü gizliyordu, parmakları bulanık bir hızla klavyeye vuruyordu ve Hawk bir fırtına gibi küfrediyordu.

"Hey, çocuklar. Neler oluyor?"

Hawkyn CIPHER'ı işaret etti. "Uyanmamış tüm kardeşlerimizin bir veri tabanını oluşturuyor, böylece onları bir düzen içinde buraya getirmeye başlayabiliriz."

Uyanmamış bir melek olduğu, insan olduğunu düşündüğü, insan dünyasında harika bir insan ailesiyle yaşadığı günleri hatırladı ve kalbi sevgiyle çarptı. Kendisine iyi bir hayat bahşedilen birkaç Memitim'den biri, belki de tekiydi. Geri kalan kardeşleri, birkaç bin yıl boyunca doğan binlercesi, hayal edilebilecek en kötü koşullar altında büyümüştü. Melek anneler, zorluğu ve insanlığı anlamaları için onları insan dünyasında yetiştirmek üzere dünyaya getirmişlerdi.

Suzanne şanslıydı ve babası ile Hawkyn sayesinde, şu anda insan dünyasında yaşayan yirmi yaşın altındaki tüm çocukların gerçek aileleri arasında yetiştirilmek üzere buraya getirileceğini bilmek kalbini ısıtıyordu.

"Tamam," dedi, "veritabanı kulağa harika geliyor. Peki sorun nedir?"

Hawkyn nefesinin altından homurdandı. "Bize kayıtları sağlaması gereken Memitim Konseyi hepsini teslim etmedi. Yaklaşık beş yüz tanesinin kayıp olduğunu tahmin ediyorum."

"Dışarı...?"

"Yaklaşık olarak on bir yüz altmış üç." CIPHER ekrana bakmadan yazmaya devam etti. "Azagoth bir süre önce bebek babalığı oynamaktan çekinmeye başlamasaydı daha fazla olabilirdi. Ve dört yaşın altında hiç çocuk yok, ki bu da Lilliana ile evlendiği zamana denk geliyor."

"Ufaklıklar gelmeye başladığında bana haber verin. Çocuk dostu yemek planları hazırlayayım." Bir an için alt dudağını çiğnedi, sözünü kesmekten çekiniyordu... Ama bu önemliydi. "Bana bir dakika yardım edemeyecek kadar meşgul müsünüz?"

Cipher sadece kaşlarını çattı ama Hawkyn bir anda aşırı korumacı ağabey moduna geçti. "N'aber kardeşim?"

Her ikisi de bacaklarının iblisle karşılaştığı için hâlâ biraz titrediğini fark etmeden önce bankta Cipher'ın yanına çöktü.

"Ne tür bir iblis yaklaşık on iki fit uzunluğunda, boynuzları, toynakları, omuzlarının etrafında siyah kürkten büyük bir mantosu vardır ve bir çeşit psişik yetenekle saldırır?" Adam ayrıca üç metrelik devasa bir kılıç taşıyordu. "Oh, ve insan şekline girebiliyor."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Hawkyn. "Psişik bir saldırı kullandığından emin misin? Kurban senin Primori'n miydi?"

"Evet, ikisine de."

"O iyi, değil mi?" Hawk dirseklerini piknik masasına dayadı ve ona doğru eğildi. "Adı ne? Declan mı?"

Hawkyn Declan'ın adını biliyordu ama nedense ağabeyi sürekli olarak kendisini Declan'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu, sanki böyle yapmak onu da Declan'dan uzaklaştıracakmış gibi. Çok fazla endişeleniyordu.

"Onunla ilgileniliyor. Buradaki işim bittikten sonra onu kontrol edeceğim." Hâlâ bilgisayarında bir şeyler tıkırdatan Cipher'a döndü. "Hiç böyle bir iblis duydun mu?"

"Hayır, ama şu anda melek ve Baradocian veri tabanlarını kontrol ediyorum." Gözlerini kısarak ekrana baktı. "İblis boynuzları olan bir kurbağaya benziyor muydu?" Kadının başını sallaması üzerine tekrar denedi. "Dikenleri var mıydı?" Bir kez daha salladı. "Çenesindeki sfinkter görünümlü bir şeyden mukus kusuyor muydu?"

"Ew, ve şükürler olsun ki, hayır."

Uçsuz bucaksız mavi-gri gökyüzünde iki yırtıcı kuş tepelerinde çarpışıyordu ama Cipher gözünü bile kırpmadı. Bilgisayara bir kez bağlandı mı, çıplak bir kadının bile onu koparabileceğinden şüpheliydi. Belki Flail koparabilirdi. Küstah kuzguni saçlı Gerçek Düşmüş etrafta takılıyordu.

Sheoul-gra birkaç ay boyunca Azagoth'un ayak işlerini yaptı. Cipher tek yaptıklarının birlikte "oyun oynamak" olduğunu iddia etti.

Uh-huh. Flail gibi açık saçık giyinen bir siren ve Cipher gibi manken gibi seksi bir erkek öylece oturup video oyunları oynamazdı. Suzanne bakire olabilirdi ama yetmiş beş yaşında bir bakireydi. Ayrıca Cosmopolitan ve Sex and the City'den çok şey öğrenmişti.

"İblisin etrafı ışıkla mı çevriliydi?" Cipher sordu.

Nihayet! Dik oturdu. "Evet."

Dizüstü bilgisayarını döndürdü. "Bu senin iblisin mi?"

Ekrandaki resim, kaba bir karakalem çizim, tam isabetti ve gerçekten de ürperdi. "İşte çirkin piç."

"Ne oldu?" Hawk sordu.

Cipher bilgisayarını ona doğru çevirdi. "Baradoc'un sınıflandırmasına göre, bu bir Siecher." Yüzünü buruşturdu. "Ufelskala'da beşinci sırada. Son derece tehlikeli, anlaşılması imkânsız ve mezara kadar kin taşıyor. Bunlardan biriyle karşılaşırsanız, siz ve soyunuzdan son kişi ölene kadar intikam peşinde koşar. Arkadaşlarını ve komşularını katletmeyi de çok sever."

"Eyvah." Onun kendisine söylediği sözleri hatırlayarak ürperdi. Bir daha yoluma çıkarsan, sen ve akrabalarının her biri kırık et bebeklerden başka bir şey olmayana kadar oynarım. "İntikamdan başka bir nedenle mi saldırıyorlar?"

Cipher'ın büyük omuzlarından biri tembel bir omuz silkmeye yuvarlandı. "Etoburlar, ama buna göre genellikle insanları avlamıyorlar ve iblis diyarını nadiren terk ediyorlar."

Eğer bu doğruysa, neden Declan'a saldırırsın ki? Ugh. Gizemler. Onlardan nefret ederdi. Hiçbir zaman bunun için yeterince sabırlı olmamıştı. Belki de bu yüzden yemek yapmaktan hoşlanıyordu. Tarifler nadiren tahmin yürütmesini sağlardı.

"Peki bu şeyleri nasıl öldürüyorsunuz?"

Cipher ekranı aşağı kaydırды ve sinirli bir küfür savurdu. "Öyle bir şey yazmıyor. Sadece yaralanmalarının zor olduğunu yazıyor."

"Bu kesinlikle doğru," diye mırıldandı.

"Onunla dövüştün mü?" Hawkyn'in keskin sesi, aşırı korumacı doğasının aşırı hızlandığı anlamına geliyordu. Harika. Baba ayı gibi davrandığında tam bir baş belası oluyordu. Çocuğu hayattan nefret edecekti.

"Uzun sürmez," diye güvence verdi ona. "Sanırım varlığım onu korkuttu. Kesinlikle ona kötü bir zarar vermedim."

"Sana psişik bir saldırı mı yaptı?"

"Hayır. Eski moda kılıçlar ve toynaklarıyla ciddi darbeler kullandı. Kaburgalarım bir hafta boyunca ağrıyacak." Kaburgalarını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Ayrıca Declan'a yaptığı psişik saldırı Primori alarmımı tetiklemedi."

"Ne?" Hawkyn kaşlarını çatı. "Bu... kötü."

"Sence?" Şu anda bile Declan'ı kontrol etme ihtiyacından dolayı huzursuz hissediyordu. Eğer Declan'ın tehlikede olduğunu fark etmezse, başka bir iblis saldırısı yüzünden çoktan ölmüş olabilirdi. "Bunun benim heraldi'min arızalı olmasından mı yoksa bu iblisin alarmı tetiklememesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum."

"Dostum." Cipher alçak sesle ısı. "Ne yapacaksın? Onu yedi gün yirmi dört saat izleyecek misin?"

Uyanık olduğu her dakikayı Declan'la geçirme fikri içini ılık, sıvı bir hisle dolduruyordu ve bu his hiç şüphesiz yasaktı. Memitim'lerin işlerini yapan, soru sormayan ya da görevlerine karışmayan duygusuz robotlar olması gerekiyordu. Bu görevin dışına çıkmak genellikle daha uzun yıllar hizmet etmek ya da Memitim programından çıkarılmak şeklinde cezalarla sonuçlanıyordu... Bu da tam kanatlı bir melek olmak için Cennete yükselemeyecekleri anlamına geliyordu.

Şahin, "Konsey'i toplayabilirim," dedi. "Bu iş halledilene kadar sana başka bir Primori atanmadığından emin ol. Memitim eskiden tek bir Primori ile en az on yıl geçirirdi ama Konsey, Cennet melekleri bizim beceri ve yeteneklerimize sahip yavrular doğurmaya başlayana kadar gelecekte Memitim kıtlığı yaşanmasından korkuyor."

Kardeşini ne kadar çok seviyordu. Evet, onlardan binlercesi vardı, hepsi de babaları Azagoth'un Memitim sınıfını yaratmak amacıyla Cennet melekleriyle yaptığı birleşmelerin ürünüydü. Azagoth, Lilliana'yı eş olarak aldığı anda Memitim yapmayı bırakmıştı, bu yüzden Cennet herhangi bir meleğin Memitim sınıfı çocuklar doğurmasına izin vermeye karar vermişti. Bu da Azagoth ve Lilliana'nın çocukları olana kadar başka erkek ve kız kardeşi olmayacağı anlamına geliyordu. Önemli bir şey değildi; tanıdıklarını seviyordu. Özellikle de gerçekte ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrendiği andan itibaren onun yanında olan Hawk'ı. Onun teklifini kesinlikle kabul edecekti.

"Bu çok yardımcı olur." Tüm zamanını tek bir Primori'ye harcaması gerekirken bir sürü Primori'ye daha atanması tam da onun şansına olacaktı. "Sence bunu yaparlar mı?"

"Normalde hayır. Ama bunlar özel durumlar." "Tamam, Declan'ın benim tek sorumlum olması

Ona göz kulak olmak daha kolay, ama gerçekçi olmak gerekirse, kalabalıkta ya da sürekli gittiği yerlerde takılamam. İş arkadaşları ve arkadaşları muhtemelen benim bir sapık olduğumu düşünüyorlardır. Ona yakın olmak için bir bahaneye ihtiyacım olacak."

Cipher bilgisayarından başını kaldırdı. "Yaşamak için ne yapıyor?"

"O bir güvenlik uzmanı ve koruma-" Aklına bariz bir çözüm gelince sözünü kesti. Sonra sırtıttı. "Bir D'Angelo evine ihtiyacım olacak, tercihen çalıştığı Teksas'ta ve bir hikâyeye."

Hawk ellerini kaldırarak, "Dur bakalım," dedi. "Yavaş ol. Kendini Declan'ın hayatına sokmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ama Cipher çoktan işe koyulmuştu, parmakları klavyede çılgınca tıklıyordu. "Teksas'ta üç tane D'Angelo evi var. Biri Houston'da bir uyuşturucu evi gibi kurulmuş, biri Austin'de orta sınıf bir mahallede ve..." Baş parmağıyla onayladı. "Üçüncüsü Houston'da bir malikane.

Dallas. Koruma tutması gereken biri için mükemmel."

"Harika." Declan'ın şehirde yaşadığı düşünülürse, Dallas çok yerinde bir karar vermişti. "Arka planımı hazırlayıp çarkları harekete geçirecek misin?"

"Tamamdır. Bana kırk sekiz saat ver."

Hawkyn başını yavaşça salladı. "Cennetteki meleklerin D'Angelo ağlarını alçak Memitim ile paylaşmaktan hoşlanmadıklarını biliyorsun. Mülklerinden birini ele geçirmene ya da takma bir isim oluşturmak için onların takma adını kullanmana izin vermeyebilirler."

"Pfft." Cipher parmaklarını dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde gezdirdi. "Umurlarında değil. Alçak Memitim'e gerçek bir melek olmanın ne kadar iyi olduğunu gösterebilirsin."

Hawkyn arkadaşına sinirli bir bakış attı ama Cipher'ın tartışmayı kazanmasına yardım etmemesine mi yoksa Cipher'ın Cennet meleklerine "gerçek" demesine ve Memitim'in doğranmış ciğer olduğunu ima etmesine mi sinirlendiği belli değildi. Sahte doğranmış ciğer.

"Bundan hoşlanmıyorum." Hawkyn hırladı.

Tabii ki istemedi. Hawkyn insan aleminde açıkça vakit geçirmesini gerektirecek hiçbir şeyden hoşlanmazdı. Memitim'in yüklerini görünmezlikten ve kalabalıkların güvenliğinden izlemesi ve insanlarla mümkün olduğunca az etkileşime girmesi gerekiyordu. Planladığı şey onu sadece insanların değil, Primori'sinin de dünyasına tamamen sokacaktı.

"Onu psişik saldırılardan koruyabilmemin tek yolu bu," diye belirtti.

"Bu aynı zamanda ona fazla yakınlaşman için de mükemmel bir yol Suz. Etrafındaki insanlarla zaten olması gerekenden daha fazla etkileşime girdin ve ona olması gerekenden çok daha fazla aşıksın."

Cipher homurdandı. "Koruduğu kişiye aşık olan adam söylüyor bunu."

"Bu farklı," diye itiraz etti Hawkyn. "Aurora benim Primori'm değil. Onunla tanıştığımda Primori bile değildi."

Suzanne gözlerini devirdi. "Evet, evet, her neyse. Bir şey olmaz. Ayrıca," dedi Hawk'ı etkisiz hale getirmeyi asla başaramayan bir göz kırpmayla, "en sevdiğim kardeşim Memitim Konseyi'nde."

Ona sen daha iyi bilirsin bakışı attı. "Teknik olarak Konsey'de değilim."

"Konsey ile bizim aramızdaki irtibatı sen sağlıyorsun. Beni beladan uzak tutabileceğine inanıyorum."

Hawkyn hayal kırıklığını temizlemek istercesine elini yüzünde gezdirdi. "Hey, çılgınca bir fikrim var. Kendini beladan uzak tutmaya ne dersin? Bu harika olur."

Güldü. Başı asla belaya girmezdi ve o da bunu biliyordu. Bu işi yapabilir ve zarar görmeden çıkabilirdi.

Ama bu düşünce aklından geçerken bile, içine bir şüphe gölgesi düştü. Declan'a karşı hissettiği duygular muhtemelen zaten aralarındaki ilişki için uygunsuzdu - ki bu hiç uygun değildi. Her şey tek taraflıydı çünkü Declan onun varlığından bile haberdar değildi. Ve onun insan olduğuna inanıyordu.

Ve mesele şu ki, bu şekilde kalmak zorundaydı. Memitim ve Primori arasında romantizm yasaktı. Yasaktan da öte. Ve binlerce yıl boyunca pek çok Memitim ilk Primorilerini korumakta başarısız olmuş olsa da, hiçbiri onlara aşık olmamıştı.

Suzanne çoktan onunkine aşık olmuştu. Şimdi asıl soru, bu konuda ne yapması gerektiği idi.

İkinci Bölüm

Declan, Tag'le konuştuğu üç dakika içinde telefona üçüncü kez, "Doktor iyi olduğumu söylüyor," diye homurdandı. "Bunu tartışmak için beni bu sabah çağırmanız saçmalık. Bu akşamki uçuşum için hazırlanıyor olabilirdim." Aslında olabildiğince hazırlıklıydı ama Tag'in bunu bilmesine gerek yoktu. Rover'ını kapalı otoparka çekti ve bir durağa girdi. "Bak, ofisteyim. Beş dakikaya gelirim ve sen de Ölüm'ün kapısında olmadığımı ve bunun zaman kaybı olduğunu kendin görürsün."

Cevap beklemedi. Aramayı sonlandırdı, telefonu cebine soktu ve binaya doğru ilerlemeye başladı. Arkadaşı Steve Barry kapıyı onun için açık tuttu ve Declan içeri girerken o da dışarı çıktı.

"Seni dimdik görmek güzel," dedi, sesi fazlasıyla eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Kaldırıma yüzüstü düşmen çok konuşuldu."

Tabii ki öyleydi. "Burada çalışan insanlar seks yaparken yaralandılar ama günün konusu ben miyim?"

"Bu bir işaret." Steve'in araba anahtarları, bir dizi flash bellek ve anahtar kartını parmağında evirip çevirirken şingırdadı. Ofisteki yeni eleman olarak McKay-Taggart'ın BT departmanında Hutch'la birlikte yaptığı işleri her zaman eve götürüyordu.

"Neyin işareti?"

"Daha fazla seks yapman gerektiğini. Doğru düzgün yaralan." Steve kapıdan çıkmaya başladı ama durakladı. "Sakatlanmaktan bahsetmişken, önümüzdeki ay paraşütle atlamaya gidecek miyiz?"

"Evet. Altına işemeyi izlemeyi hiçbir şey için kaçırmazdım."

Steve küfretti. "O Mountain Dew'du, göt herif." Declan güldü. "Evet, evet. Sonra görüşürüz."

Steve kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı ve Declan asansöre atladı. En üst kata adımını attığı anda

Zemin, Case Taggart ve Michael Malone rotalarını değiştirip ona doğru yöneldiler.

Sikeyim.

"Hey, dostum," dedi Case. "Dün gece bir kafa attığını duydum. İyi misin?"

Declan küfretti. "Profesyonellerden oluşan bir ekip için buradaki hiç kimse çenesini kapalı tutamıyor."

"Avery bir avuç geç kız gibi dedikodu yaptığımızı söylüyor," diye seslendi Liam O'Donnell, bakışları elindeki kâğıt yığınınına yapışmış bir halde yanından geçerken.

Declan, Case ve Michael'ın arasına girerken, "Bu harika," diye mırıldandı. "Ve ben iyiyim. Biraz susuz kaldım."

Case geçerken onu omzundan alkışladı. "lmediğine ya da beyninin hasar görmediğine sevindim."

"Sağ ol dostum. Çok iyisin." Declan ikiliden kaçtı, iki iyi dilekiyi ve laf atanı daha savuşturdu ve sonunda Tag'in ofisine vardı.

Bu daha da kötü oldu. Tag merhaba bile demedi. Sadece bir tirada başladı.

Tag masasının arkasında oturduğu yerden, "Doktorla konuştum," dedi. "İyi değilsin."

Declan patronunun karşısındaki koltuğa otururken, "İyi değilim," diye karşı ıktı. "Doktor yanlış bir şey bulamadığını söyledi." Tabii ki Declan doktora dövmeye bir sorun olup olmadığını sormamıştı. "Bu şey neden canlıymış gibi hissediyor?" sorusuna yanıt aramaktan vazgeçmişti.

"Bu bir sorun olmadığı anlamına gelmez. İnsanlar durduk yere kaldırırma yığılmazlar."

"Dehidrasyon bir sebeptir."

Etiket attı yukarı onun eller
içinde Hayal kırıklığı. "Değil bayılmak
için. Sadece hafif dehidrasyonunuz var."

"Yani daha fazla bira içmem gerekiyor. Ne olmuş yani?"

Tag nefesinin altında kulağa pek de övgü dolu gelmeyen bir şeyler mırıldandı. "Lanet olası aptal" kelimeleri geldi

çok fazla.

"Seni Arjantin işinden alıyorum."

"Ne?" Declan ayağa fırladı. "Washington'a gitmek istemediğimi söyledim."

"O iş de kabul etmiyorsun. Bence biraz ağırdan almalısın. Eve yakın kal. Sadece kısa bir süre için."

"Bu saçmalık," diye tersledi Declan. "Orman görevi için gönüllü oldum çünkü başka kimse istemedi ve şimdi birileri mahvolacak."

"Haklı olduğumu biliyorsun Dec," dedi Tag. "Benim yerimde olsan sen de aynı kararı verirdin."

Evet, yapardı. Sebepsiz yere bayılan biri -susuzluk bir nedendi- tıbbi bakımın yarım yamalak olduğu ve görevi tehlikeye atabileceği Allah'ın unuttuğu bir ormana ait değildi. Eski bir hava kuvvetleri paraşütçüsü olan Declan, ıssızlığın ortasında tıbbi sorunların ne kadar ciddi olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Ama kahretsin, Dec meydan okumaları severdi. Yalnız olmayı ve kimseye hesap vermemeyi seviyordu. Büyük kararları tek başına vermek onun en sevdiği şeydi ve bir sorun üzerinde düşünebilecek yaşa geldiğinden beri bunu yapıyordu. Tek fark, artık kararlarının kendine daha az zarar vermesiydi.

Çoğunlukla.

"Bak," diye iç geçirdi Tag masanın üzerindeki bir dosyayı ona doğru fırlatırken. "Seni bir kenara atmıyoruz. Sadece seni yerelde tutuyoruz."

Declan dosyayı eline aldı ve ne tür saçma bir görev aldığını merak etti. Dosyayı tararken inledi. Evet, ezik.

"Yani bebek bakıcılığı yapıyorum."

Tag homurdandı. "Bebek bakıcılığı yapmıyorsun. Müşterimiz Suzanne D'Angelo'nun bir sapığı var ve bir süreliğine yirmi dört saat yaşayan bir korumaya ihtiyacı var."

Declan dosyadan başını kaldırdı. "Hiç polise gitmediği yazıyor."

"Ona inanmayacaklarını düşünüyor."

Bu bokun her yerinde kırmızı bayraklar vardı. "Ona inanıyor musun?"

"Fark etmez. Tek istediği onu ev sineklerinden koruyacak bir koruma olsa bile, tek bir ajan için prim ödemeye razı olduğu sürece, yirmi dört-yedi, bir insan sineklik alır." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ama bilginiz olsun, eski sevgilisini kışkırtmak için yalan söylediğini düşünmek için bir nedenim yok."

Declan bir keresinde böyle bir durumla karşılaşmıştı. Hatun bir sapığı olduğunu iddia etmişti ama Declan onunla yüzleşene kadar ona bir erkek eskort gibi davranmıştı. Sadece eski sevgilisini kışkırtmak istediğini itiraf etmiş ve Declan neden profesyonel bir koruma yerine erkek bir eskort tutmadığını sorduğunda, para için kadınlarla çıkan birini tutmanın "iğrenç" olduğunu iddia etmişti. Yine de eski sevgilisini bir yalanla manipüle etmeye çalışıyordu.

Komik, bunu çok daha "sıkıcı" bulmuştu.

İçini çekti, bebek bakıcılığına razı olmuştu. "Ne zaman başlıyorum?" "Yarın öğleden sonra. Bir ay boyunca toparlan, tüm senaryolar

Kot pantolon ve tişörtten balo salonu dansına kadar." Tag saatine baktı. "Önümüzdeki on dakika içinde ofisimden çıkarsan Charlie'yi yakalayabilirsin ve o da öğle yemeğine çıkmadan önce bu görev için masraf hesabını ayarlayabilir."

Hay sikeyim. "İş ne kadar sürecek?"

"Ucu açık. Normalde müşterilerimden bir zaman dilimi almak isterim ama o çok zengin ve güçlü bir aileden geliyor ve koruması olarak sadece bir kişi olması için fazladan para ödüyor, o yüzden..." Omuz silkti. "Bu arada seni özellikle istediğini de söylemeliyim."

Kaşlarını çattı ve kadının adını ve bilgilerini tekrar taradı. Hiçbirini tanıımıyordu. D'Angelo ismini biliyordu. Kim tanıımıyordu ki? Bu münzevi aile ve devasa servetleri pek çok çılgın komplo teorisine konu olmuştu. Birçok tuhaf paçavraya göre, D'Angelo'ların dünya çapında hükümet politikalarında parmakları vardı.

uzaylı olabilirlerdi ve ölümsüz olmaları da tamamen mümkündü.

İnsanlar
çıldırmişti. "Neden
ben?"

"Bilmiyorum." Dizüstü bilgisayarını döndürdü ve ofisin güvenlik kameralarından bir video başlatmak için bir düğmeye bastı. "Bu o."

Anında tanıma.

Declan yavaşça içine çekti, sanki onunla ilk karşılaştığı andan beri dalgalı saçlı güzelle özdeşleştirdiği sıcak kahverengi şeker kokusunu içine çekebilecekmiş gibi.

"Top'un ve caddenin aşağısındaki kafenin müdavimlerinden. Jules'u oldukça iyi tanıyor gibi görünüyor. Onları restoranda çok konuşurken gördüm."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Onun hakkında bildiğim en mahrem şey, buzlu hindistan cevizi sütlü mocha macchiatos sevdiği. Venti. Double shot. Ve çörekleri. Beş tane falan yiyebilir. Yüz on kilodan fazla olamaz. Gördüğüm en lanet şey."

Oh, ve yenilebilir kokuyordu. Çok, çok yenilebilir.

Tag'in kaşları kalktı. "Köpüklü kahve sevdiğini ve at gibi yediğini söylemek için çok fazla ayrıntı var. Ya da Boomer gibi."

"Her şeyi fark ederim," dedi Declan, Tag'in aksini iddia etmesine meydan okuyarak. Dec'in ayrıntılara dikkat eden bir gözü ve ufak tefek şeyleri bir bilgisayar verimliliğiyle kaydedip dosyalayan bir beyni vardı ve Tag bunu biliyordu. Onu bu yüzden işe almıştı. Bir de Dec'in askeri bir geçmişi olması ve kavgada hiç de beceriksiz olmaması.

Ama Declan'ın bu durumda Tag'in şüpheli içgüdülerinin haklı olduğunu kabul etmesine imkân yoktu. Declan, Suzanne'ın iki kez atkuyruğu yaptığı, bir kez tokayla tutturduğu ve milyonlarca kez omuzlarında salınması için gevşek bıraktığı kalın, koyu buklelerden oluşan yelesinden, kıvrımlı, sıkı fiziğine ve bebek gibi kahverengi gözlerine kadar her şeyini bilerek ezberlemişti.

"Yani?" Tag çizdi. "Gemide misin?"

Zengin bir varise göz kulak olmak ona asla Arjantin'de bulacağı tatmini vermeyecekti ve büyük olasılıkla bin kat daha sinir bozucu olacaktı. Ama işi kabul etmezse Tag, Declan'ın bir ormanın ortasında yere yığılmayacağından emin olana kadar onu çok sıkıcı bir idari göreve atayacaktı.

"Evet," diye homurdandı. "Yapacağım. Ama bir takipçi olsa iyi olur."

Tag sırtıttı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bir de şöyle düşün. Dallas yılın bu zamanında ormana dönmüş olabilir."

Nedense bu Declan'ı daha iyi hissettirmedi.
Hem de hiç.

* * * *

Suzanne geç kalıyordu. Her zamanki gibi.

Ama bu sefer onun hatası değildi. Ayak parmaklarının üzerinde sabırsızca zıpladı ve saatine baktı. Melek evini bu gece teslim alacaktı, bu da ona düzeni incelemek, tüm güvenlik özelliklerinin nasıl çalıştığını öğrenmek ve temelde evi gerçekten orada yaşıyormuş gibi göstermek için sadece on sekiz saat verecekti.

Bunun yerine burada, Sheoul-gra'da, Azagoth'un konuşmasını bitirmesini beklerken Memitim arkadaşlarıyla bir araya gelmiş vakit kaybediyordu. Evet, babalarının planladığı şey önemliydi ama onun yapması gereken bir iş vardı.

"Yarın Memitim çocuklarının ilk grubunu karşılayacağız. Önce en yaşlı olanları getireceğiz. Cipher ve ekibi her birine bir akıl hocası atayacak ve bu akıl hocaları onların yerleşmesine yardımcı olacak. Eğer gönüllü olduysanız, görmeniz gereken..."

Azagoth konuşmaya devam etti ama gerçekten oradan çıkması gerekiyordu. Saatini tekrar kontrol etti. Kahretsin.

"Suzanne?" Babasının aldatıcı sessizlikteki yumuşak sesi öyle bir otoriteyle seslendi ki böcekler ve kuşlar da dahil olmak üzere her şey sustu. "Seni sıkıyor muyum?"

"Tabii ki hayır," dedi aceleyle. "Ben, ah..." Kız kardeşi Temperance birkaç metre ötedeki iniş pistinde belirdiğinde sözünü yarıda kesti, giysileri kan içindeydi, yüzü şişmişti, bir bacağı imkansız bir açıyla bükülmüştü.

Suzanne tepki veremeden, kimse tepki veremeden Azagoth bir şimşek hızıyla hareket etti ve Suzanne yere yığılırken onu kollarının arasına aldı.

"Bu Meera," diye inledi. "O... öldü. Primori'si de. Yardım etmeye çalıştım ama o kadar çoklardı ki... Üzgünüm... çok üzgünüm..." Azagoth'un geniş göğsüne doğru sarktı, kırık bedeni gevşedi. Baskıcı sessizliği bozan tek ses, çırpınan, sığ nefeslerinin çıkardığı takırtılardı.

Suzanne orada öylece durdu, sersemlemiş ve şaşkına dönmüştü, bunu sindiremiyordu. Meera sicilinde hiç Primori kaybı olmayan harika bir savaşçıydı. Kaba, küstah ve bir succubus kadar azgındı. Bastırılmış cinsel enerjisinin onu bir ölüm makinesi haline getirdiğini söylerdi. On iki yüz yaşını aşan Meera, Yükseliş zamanının geldiğinden emindi ve bekleyemezdi. Yapacağı ilk şey, kendisini dinleyen herkese bekâretini kaybetmek olacaktı. İkinci şey ise emin olmak için tekrar kaybetmek olacaktı.

O kadar hayat doluydu
ki. Nasıl ölmüş olabilir?

Suzanne gözlerini kırpıstırarak Azagoth'un Temperance'ı kucağına alışı, gözlerini kapatışını ve alnını onunkine yaslayışını izledi. Suzanne babasını çok iyi tanı mıyordu, onu sadece birkaç yıldır tanıyordu ama duygularını göstermeyen biri olduğunu biliyordu. Öfkesini oldukça rahat gösterirdi ama başka bir şey yapmazdı.

İlk kez onu gördü. Sheoul-gra olarak bilinen iblis hapisanesini yaratmak için kanatlarını gönüllü olarak kaybetmeden önce olduğu meleği gördü. Kötülük ruhunu karartmıştı ama

Melek eşı Lilliana onu uğurumun kenarından döndürmüş, pürüzlerini yumuşatmış ve içindeki canavarı yatıştırmıştı. Suz, Lilliana sayesinde herhangi birinin onun yüz ifadesindeki ham kedere ve kızına sarılışındaki şefkate tanık olabildiğinden emindi.

Kalabalıktaki şokun etkisi geçtikçe alçak sesle bir uğultu yükseldi ve ardından daimi şifacıları Darien ön tarafa doğru ilerleyerek Azagoth'a doğru koşmaya başladı.

"Baba," dedi bir zebaniden biftek almaya çalışırken kullanılabilecek nazik ama titrek bir sesle, "onu ben alacağım."

Azagoth uyuşuk bir şekilde başını sallayarak onu teslim etti ve Darien küçük kliniğine doğru yola çıkarken Azagoth gruba geri döndü.

"Bunu sonra bitiririz." Gölgesi bir pelerin onu bir kefen gibi sararak malikânesine doğru ilerledi.

Hawkyn Suzanne'ın yanında belirdi, yanında da koyu renk saçlı üvey kardeşı Journey vardı. "Kahretsin," diye nefes aldı Hawk. "Buna inanamıyorum. Meera'nın yenilmez olduğunu sanıyordum."

Suzanne sıkıca yutkundu. "Ben de."

Journey kulak memelerindeki tıkaçlardan biriyle oynadı. "Yükseliş'e çok yakındı. Onu çok iyi tanı mıyordum ama bana karşı hep iyiydi."

Meera her zaman havalıydı. Her konuda. Ama son zamanlarda Memitim'deki kısıtlayıcı kurallardan bıkmış, yapmaları yasak olan her şeyi deneyimlemek istemişti. Artık onları asla deneyimleyemeyecekti.

"Hawk?"

"Öyle mi?"

Suzanne gözyaşlarını sildi. "Konsey kuralları çiğnediğimizi ya da kötü bir şey yaptığımızı nereden biliyor?"

"Neden?" Gözlerini ona dikti. "Ne yaptın sen?" "Hiçbir şey," dedi hızla. "Yemin ederim."

Sanki ona ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. "Memitim izlenmez. En azından genelde. Konsey yaptığımız bir şeyi öğrenirse, muhtemelen

Çünkü kardeşlerimizden biri bizi ispiyonladı." Son kısmı hırıltılı bir şekilde söyledi çünkü ispiyonlanmak Hawk'ın yakın zamanda başına gelen şeydi. "Ayrıca Yükseldiğimizde Konsey önünde günahlarımızı itiraf etmemiz bekleniyor. Neden sordunuz?"

Çünkü Suz, sonunun Meera gibi olmasını, hayatı deneyimleyemeden ölmek istemiyordu.

"Meera'nın kuralları çiğnemeye meyilli olduğunu hatırlıyorum ama izlendiği konusunda paranoyaktı. Artık Konsey'in bir parçası olduğunuz için paranoyasının haklı olup olmadığını bilebileceğinizi düşündüm." Başını iki yana salladı. "Meera'nın tam da bazı kısıtlamalar gevşetilmişken ölmüş olmasından nefret ediyorum."

Bazıları, ama hepsi değil. O bazıları da Azagoth'un son talepleri ve Hawkyn'in yeryüzündeki Memitim ile Konsey arasındaki irtibatı sağlayan etkisi sayesindeydi.

Hawkyn ona şüpheyle baktı. "Aptalca bir şey yapma, kardeşim."

"Ben mi?" Sahte bir masumiyetle gözlerini ona dikti. "Asla."

"Ciddiyim. Primori'nizi sizinle aynı çatı altına taşıyarak kendinizi günaha sokuyorsunuz."

"O ne?" Journey sordu.

Elini reddedici bir şekilde salladı. "Önemli değil, çocuklar. Sadece işimi yapıyorum."

"Suzanne," dedi Hawkyn alçak ve uyarı dolu bir sesle. "Dikkatli ol. Seni kontrol ediyor olacağım."

"Ugh." Çocuğu sadece hayattan nefret etmeyecekti; çocukluğunu omzunun üzerinden helikopter babasını arayarak geçirecekti. "Neden normal bir Memitim'in buradaki zamanı dolduğunda yaptığı gibi Yükselmedin?"

Şaka yapıyordu ve Hawk bunu biliyordu. Yükseliş her Memitim'in hedefiydi, ancak bunun bir bedeli vardı; kanatlarınızı aldıktan sonra, onlar da Yükselene kadar dünyalı kardeşlerinizi görmenize izin verilmiyordu. Yani hayır, o mutluydu

Hawkyn bunun yerine irtibat pozisyonuna yükseltilmişti, tam olarak tüylü bir melek değildi ama artık dünyaya da bağlı değildi.

"Çünkü birinin sana göz kulak olması gerektiğini biliyorlardı, seni baş belası." O da şaka yapıyordu ama kız gerçekten de baş belası olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Beni dinlemen gerek. Declan'dan uzak dur."

Bu konuda şaka yapmıyordu.

Ve o dinlemeyecekti.

Üçüncü Bölüm

Suzanne D'Angelo'nun malikanesi, Declan'ın devasa D'Angelo ailesinin geniş mülklerini araştırdıktan sonra tam olarak beklediği şeydi. İğrenç derecede büyük bir yerdi, demir çitler ve tuğla duvarlar arasında bakımlı bir çevre düzenlemesi görünüyordu. Etrafında yemyeşil çimler uzanıyordu ve arka tarafta bir misafir evi ve havuz olduğuna dair sol taşığı üzerine bahse girebilirdi. Bir helikopter pisti görmek de onu şaşırtmazdı.

Her zengin insanın evi gibi görünüyordu. Büyükbabasının evi. Babasının evi. Babasının evini pek sık gördüğünden değil. Ne de olsa karısı ve meşru çocukları gitmeden gayrimeşru, uygunsuz oğlu gelemezdi.

Declan Rover'ını kapıya az kala durdurdu, midesi çalkalanıyordu, elleri istediği kadar sabit değildi. Tanrım. On üç yıldır bu tür bir hayattan uzaktı ve hâlâ kötü anıları ya da kendini büyük bir zenginliğin içinde bulduğunda hissettiği utanç ve yetersizlik duygularını üzerinden atamıyordu. Bir milyarder olmadığı ve bir malikanede yaşamadığı için utanmıyordu. Hayır, karnındaki çukurda kök salan şey reddedilmekti. Aşağılanma. Paranız, soyunuz ve Ivy League eğitiminiz yoksa bir hiç olduğunuzun söylenmesi hissi.

Mantıken, Declan onun bir hiç olmadığını biliyordu. Ülkedeki en zorlu, en zorlu askeri eğitim programlarından birinden geçmişti. Hayatlar kurtarmıştı. Kararlı, becerikli ve yetenekliydi. Uçak kazasından doğal afetlere kadar her şeyin üstesinden gelmeye hazırdı. O Ivy League sikiklerinden herhangi birinin zombi kıyametinde hayatta kaldığını görmek isterdi. Ya da ormanda bir gün bile.

Yani hayır, Dec bir şey değildi. Ama çocukluk anıları berbattı, insanın ruhuna öylesine kazınmıştı ki, daha iyi anılarla bile temizlenmesi imkânsızdı.

Bu iş berbat olacaktı.

Bayan D'Angelo'nun köpekleri olup olmadığını merak ederek kapının ötesine baktı. Köpekleri severdi. Ama bir keresinde Declan'ın üzerine saldığı babasının Dobermanlarını hiç sevmemişti. Dec on iki yaşındaydı, Şükran Günü'nde yalnızdı çünkü annesi siyasi bir etkinliğe katılmıştı, anneannesi ve dedesi gayrimeşru torunlarını Hamptons'a götürmeye zahmet edememişlerdi ve tek istediğı babasının ailesinin nasıl kutlama yaptığını görmektir. Bunu asla öğrenemedi, çünkü daha bahçenin yarısını bile geçmeden köpekler üzerine salınmıştı.

O gün bugündür yağmur yağdığında sağ ayak bileğindeki yara onu rahatsız ediyor.

Anlamsız anımsamalarına küfrederek, alışkanlıktan dolayı etrafını kontrol etti ve Jules'u aradı.

"Selam," dedi kadın cevap verdiğinde. "Ben yine Declan." "Merhaba Dec. Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece Suzanne hakkında yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görmek istedim." Jules yakındaki birine havuç ve soğanla ilgili bir şeyler bağırdı ve Declan yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bugün restoranda olduğunu bilmiyordum."

"Endişelenmeyin," dedi. "Hazırlık çalışmaları yapıyoruz ve programın ilerisindeyiz." İç çekti. "Tamam, Suzanne... Dediğim gibi, gerçekten iyi biri. Sadece bazen tuhaf oluyor."

Herkes öyle değil miydi? Yine de ayrıntılar iyi olabilirdi. "Tuhaf mı?" diye sordu. "Nasıl?"

"Sizi konuşturmanın bir yolunu buluyor ve bazen olduğundan çok daha yaşlı görünüyor. Ve çok fazla kişisel soru soruyor." Durakladı. "Ama bunun meraklı olduğu için olduğunu sanmıyorum. Bence sadece insanlara yardım etmeyi seviyor. Bu seni çıldırtacak."

Evet, öyleydi. Declan çok özel biriydi ve yapmak isteyeceği son şey hayatıyla ilgili bir sürü müdahaleci soruya cevap vermektir. Herhangi biriyle birlikteyken - bir müşteri, bir randevu, bir iş arkadaşı - işleri hafif ve kişisel olmayan bir şekilde tutmayı severdi. En iyi arkadaşı olan Steve bile onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Oh, ve Declan?" "Evet?"

Jules tereddüt etti. "Sadece... nazik ol."

İyi davranmak mı? "Ona ne yapacağımı sanıyorsun?"

Biraz güldü. "Tatlım, biraz göz korkutucu olabiliyorsun. İyi bir adam olduğunu biliyorum ama Suzanne'ın bir sapığı var, bu da muhtemelen kendini zaten savunmasız hissediyor demektir. Onu korkutma."

Tamam, tabii, bunu anladı. Ama Suzanne'ın kendini sapıklardan koruyacak parası olduğu için şanslı olduğunu da anlıyordu. Çoğu kadının böyle bir lüksü yoktu, o yüzden Suzanne'ın durumuna çok fazla ağlamayacaktı.

"Bir şey daha var," dedi Jules. "Garsonlarımızdan biri bekâr olup olmadığını sordu. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim."

Kim olduğunu bildiğine dair bir his vardı içinde. "Kelly mi? İçeri girdiğimde benimle flört eden esmer mi?"

"İşte o. Seni her gördüğünde gözleriyle soyuyor. Seni elleriyle soymak isterdi."

Kelly'yle takılmak ne kadar cazip gelse de, bunun sadece bir takılma olacağını biliyordu ve uzun zaman önce yemeğinizle ilgilenen birini sevmemeyi ve terk etmemeyi öğrenmişti. Ya da görevlerini. Ya da hayatındaki herhangi bir şeyi.

"Ona şu anda piyasada olmadığını söyle."

"Tamamdır. Başka bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkürler," dedi. "Ama aramayı kessem iyi olacak yoksa Javier kışıma tekmemeyi basacak."

Güldü. "Javi'yi ben hallederim. Sen sadece kendine ve Suzanne'a dikkat et. Her gün kilolarca tatlı yiyor."

ve onun işini kaybetmeyi göze alamayız." Gülme sırası Dec'teydi. Suzanne'ı yemek koyarken görmüştü ve bu görülmeye değer bir manzaraydı. Özellikle de dili dolgun dudaklarının arasından kayarak bir damla çilek suyu ya da bir parça karamel sosu.

"Teşekkürler, Jules. Ben hallederim. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve Rover'ı vitesine taktı.

* * * *

Suzanne en son ne zaman bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. İblislerle savaşmak bile, sizi koruması için tuttuğunuz adamla resmi olarak tanışmayı beklerken, size ait olmayan bir evde olmadığınız biri gibi davranmak kadar sinir bozucu değildi.

Adama biraz abayı yakmış olduğu gerçeğini de ekleyince, birkaç dakika içinde birkaç düzine buzlu hindistan cevizi sütlü mocha macchiato tüketmiş gibi titriyordu.

Meera'nın sadece yirmi dört saat önce ölmüş olması da yardımcı olmuyordu. Daha da kötüsü, Journey bu sabah onu arayıp Meera ve Primori'sinin düşmüş melekler tarafından öldürüldüğünü söylemişti... tıpkı bir ay önce kardeşleri Maximus'a ve ondan iki ay önce kardeşleri Gregorio'ya olduğu gibi.

Birileri Memitim'i, Primori'yi ya da her ikisini birden avlıyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

"Declan kapıdan geçiyor."

İç karartıcı düşüncelerinden uzaklaştığı için minnettar olan Suzanne, kâhya olarak gönüllü olan bir diğer kız kardeşine, Sechseyna'ya döndü. Memitim kardeşlerinden birkaçı, Primoris'lerini aktif olarak korumadıkları zamanlarda Sheoul-gra'da eğitim almaktan başka bir şey yapmak için endişelenerek bu iş için roller üstleniyordu. İçinden bir his vardı,

Bununla birlikte, Hawkyn onlara ona da göz kulak olmalarını söylemişti.

Sanki Suzanne kendi başının çaresine bakamazmış gibi. Yetmiş beş yaşındaydı, birkaç iblis öldürmüştü.

-eğitim seansları sırasında gözetim altında- ve bu elli yılı aşkın süre boyunca hiç durmadan eğitim aldı. Lanet olası dadılara ihtiyacı yoktu.

Hawkyn'e aynı şeyi söylediğinde Cipher bile ona arka çıkmıştı. Sonra Cipher ona şimdiye kadarki en aşağılayıcı arka planı ve kişisel geçmişi vermişti. Ama bununla başa çıkabilirdi. Her zaman sosyal bir kelebek olmuştu, bu yüzden geniş ve delicesine zengin D'Angelo ailesinde, miras kalan mülkünü idare etmekten başka yapacak hiçbir şeyi olmayan sönük bir sosyetik gibi davranmak o kadar da zor olmayacaktı.

Bugün erken saatlerde, D'Angelo şebekesinin sınırsız harcama hesabı sayesinde Chicago, Paris, Milano ve Los Angeles'ta bulabildiği en lüks mağazalarda kıyafet alışverişi yaparken pratik yapmıştı. Memitim'in ihtiyaç duyması halinde cömert bir maaşa erişimi vardı ama giysilere ve mücevherlere binlerce dolar harcamaya başlarsa çok fazla soru gelirdi.

"Her an kapıda olabilir," dedi Suzanne, sesi kendi kulaklarına bile biraz nefes nefese geliyordu.

Kız kardeşi dilini şaklattı. "Yine de en azından kıyafet giymen gerektiğini düşünüyorum. Bunu giyerek ne tür bir izlenim bırakmaya çalışıyorsun?"

Baştan çıkarıcı. Declan'ı Top'ta ya da kafede gördüğü onca zaman boyunca, onun varlığını neredeyse hiç fark etmemişti. Kabul etmek gerekir ki, Memitim kurallarına uymak için onu çoğunlukla uzaktan izlemişti. Kahretsin, neredeyse tüm hayatını insanlara karşı göze çarpmadan geçirmişti ve bundan bıkmıştı. Onu fark edecekti, lanet olsun.

"Buna mayo deniyor," diye homurdandı Suzanne. "Bazı insanlar buna iç çamaşırı diyor."

"Öyle mi? Belli ki bu bazı insanlar, kadınların ayak bileklerini bile gösteremediği yüzlerce yıl önce doğmuşlar."

Sechseyna burnunu çekti ve kaçan sarı saçlarından bir tutamı düzgün topuzuna geri soktu. "Bazı şeyleri hayal gücüne bırakmak için söylenecek bir şey var." Suzanne'ı onaylamayan bakışlarıyla taradı, kostümünün bir parçası olarak takmakta ısrar ettiği ve Suzanne'ın "bastırılmış laboratuvar asistanı" olarak tanımlayacağı büyük, göz alıcı gözlüklerinin arkasında mavi-mor gözleri parlıyordu. "Hiçbir şey bırakmamışsın. O bikini altı nasıl rahat olabilir ki? Arkası dış ipiyle mi yapılmış?"

"Örtünüyorum."

Kız kardeşi ona düz bir bakış attı. "O kadar şeffaf ki yumurtalıklarını görebiliyorum."

Suzanne uyluğunun ortasına ancak ulaşan, altın rengi, tül gibi yeşil bornoza baktı. "Buna transparan deniyor. Mayoyla da uyumlu. Ve senin X-ışını görüşün var. Şimdi, eğer sadece-"

Kapı zili çaldı ve Suzanne neredeyse yerinden fırlayacaktı - ve Hawkyn'e geri rapor edileceği kesin olan süper dar bikinisinden de. Her neyse. Bir rol oynuyordu ve genç, zengin bir sosyetik kesinlikle bunu giyerdi.

Tamamen, diye zihinsel olarak tekrar ekledi, tabii ki karakterini koruyarak.

Sechseyna kapıyı açtı. "Merhaba, Bay Burke." Abartılı bir "içeri gel" hareketi yaptı ve hizmetçi rolünü sonuna kadar oynadı. "Bayan Suzanne sizi bekliyordu."

Adam kapı aralığını doldurmuştu, yüz ifadesi sert ve profesyoneldi ama keskin bakışları bir anlığına da olsa Suzanne'ın mayosunun belirginleştirdiği derin göğüs dekoltesine takılınca Suzanne biraz heyecanlandı.

"Bayan D'Angelo," diye takıntılı olduğu o zengin, ballı ses tonuyla konuştu.

Geçen sene.

Dili o kadar kurumuştı ki ağzının damağına yapıştı ve birkaç garip saniye boyunca konuşamadı.

Sonunda üzgün bir sesle, "Lütfen bana Suzanne deyin," demeyi başardı. Kız kardeşini işaret etti, aniden ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu, böylece kendine gelebilecekti. "Seksi sana odanı gösterecek ve yerleşmeni sağlayacak."

"Affedersiniz?" Sechseyna'ya baktı. "Adınız neydi?"

"Doğru duymuşsun," dedi Sexy sırıtarak. "Sechseyna'nın kısaltması."

Suzanne başıyla onayladı. "Doğduğunda popüler bir isimdi."

"Ne zaman doğdu?"

Oops. "Nerede demek istemiştım," dedi bileğinin küçümseyici bir hareketiyle. "Her neyse, rahatına bak. İstersen bir mayo giy ve havuzda bana katıl."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama bir anda kayboldu, ustalıkla işle ilgili bir kayıtsızlık maskesinin ardına gizlendi. "Sizin için fark etmiyorsa, hanımefendi, sanırım hemen işe koyulmayı tercih ederim. Konuşmamız gereken çok şey var."

Aman Tanrım. Sesi Hawkyn gibi geliyordu. Hep iş, hiç oyun. "Ne gibi?"

"Benden ne beklediğinizi gözden geçirmek isteyeceğim ve takipçiniz, programınız hakkında ayrıntılara ihtiyacım olacak ve video kameralar, alarmlar, giriş noktaları, çitlerinizin savunmasız bölümleri gibi güvenlik önlemlerinizi incelemem gerekiyor."

Çok ciddi ve profesyoneldi ve sıradan insanları diğer sıradan insanlardan koruyabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Gerçekten burada olmasının nedeni bu değildi ama oyunu oynamak zorundaydı, bu yüzden gülümsedi ve başını salladı.

"Güvenlik konusunda size yardımcı olması için kişisel asistanımı arayacağım," dedi. "Siz aşağı inene kadar Hawkyn burada olur."

Sexy buna kaşlarını kaldırdı. Hawk'ın onun kişisel asistanı olarak seçilmesine çok sinirleneceğine şüphe yoktu. Suzanne onunla bu konuda dalga geçtiğinde daha da sinirlenecekti.

Declan'ın sert bir çizgiye oturtulmuş ağzı, kişisel olmasa da kibar bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Onunla tanışmayı ve sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Bununla birlikte, Sechseyna'yı solda Suzanne'ın yatak odasına, sağda ise henüz keşfetmediği bir malikâne kanadına çıkan büyük merdivene kadar takip etti. Burası, insan hükümetini, eğlence hayatını... kısacası manipüle etmek istedikleri her şeyi etkilemek için Dünya'da faaliyet gösteren meleklerle kılıf olarak hizmet eden devasa "D'Angelo ailesi" zenginliği ve savurganlığına uygun olarak muazzamdı.

Merdivenlerden çıkarken Declan'ın solmuş kot pantolonunun içindeki güzel kıcını izledi ve sonra tatmin olmuş bir iç çekişle havuza gitti. Tam bir şezlonga uzanırken Hawkyn geldi.

"Merak etme," dedi o sormadan önce, "içeri girmedim. Kapıdan ve ön kapıdan içeri girdim. İnsanın burada olduğunu düşündüm."

Onun insanı. Yardım edemedi ama bu ses hoşuna gitti.

"Peki tüm bu adi ve kutsal olmayan şeylerin içinde giyiyorsun?"

Tanrım, kardeşleri çok namusluydu. "Seksi'ye de açıkladığım gibi, bu bir mayo. Sen doğduğunda yüzmek için bu kıyafetlerin olmadığının farkındayım ama oldukça kullanışlılar." Sıkışan bir omuz askısını kaydırды. Anlaşılan seksi mayolar rahat değildi. "Tabii çıplak yüzmemi tercih etmezsen?"

"Ateşle oynuyorsun kardeşim," diye bağırdı.

Sadece umut edebilirdi. "Her şey yoluna girecek. Declan çok profesyoneldir." Fazla profesyonel, gerçekten.

Hawkyn nefesinin altından küfretti. "Nerede o?"

"Odasına yerleşiyor." Utangaç bir çekiştirmeye örtüsünü düzeltti. "Seninle güvenlik ve diğer konular hakkında konuşmak istiyor."

"Neden ben?"

"Ona benim kişisel asistanım olduğunu söyledim."

Ona ters ters baktı. "Suz, sana bu işe bulaşmak istemediğimi söylemiştim."

"Oh, bu çok komik. Burnunu her zaman benim işime sokuyorsun. Zaten işin içindesin. Bu sana bir bahane verir."

"Ona kardeşin olduğumu söyleyebilirsin."

Declan gelmeden önce havuz barda hazırladığı bakire piña colada'dan bir yudum aldı.

"Cipher'ın uydurduğu arka plan hikâyesine uymuyor." Eliyle onu uzaklaştırdı. "Şimdi git Declan'la benim bilmemem gereken saçmalıklar hakkında konuş. Ne de olsa ben balon kafalı bir mirasçiyim."

Declan dışarı çıkarken, "Daha önce de söylediğim gibi, sen tam bir baş belasısın," diye mırıldandı.

"Oh, hey," dedi Hawkyn. "Sen Declan olmalısın. Ben Suzanne'ın... asistanıyım." Son kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı ve gülümsemesini bardağına saklamak zorunda kaldı.

Declan Hawkyn'e elini uzattı ve iki erkek tokalaştı. Sadece bir insan olan Declan'ın Hawkyn'in güçlü varlığı karşısında hiç de küçülmediği gözünden kaçmamıştı. Başından beri onu çekici bulmasının nedenlerinden biri de buydu. Bazı yönlerden insanlığın ötesine geçmişti. Onda... hayattan daha büyük bir şey vardı; pek çok kişinin eksikliğini hissettiği, özgüvenle birleşen bir yoğunluk ve içsel güç.

Bir gün bir kadın gerçekten şanslı olacaktı ve bunu düşünmek Suzanne'ın midesini bulandırıyordu. Ama bu daha sonrası için bir travmaydı. Şu anda bir kadını şanslı kılabilmesi için onu güvende tutması gerekiyordu.

O kadın olmak istiyorum.

Olamazdı ve bunu biliyordu. İnsanlığa hizmet etmek için doğmuştu ve yerine getirmesi gereken bir kaderi vardı.

Ama belki, sadece belki, Declan bir geceliğine onun olabilirdi. Gülümseyerek piña colada'sını havaya kaldırdı. Sana, Meera. Bu ikimiz için de olacak.

Dördüncü Bölüm

Declan, Suzanne'ın bu devasa yer için bir güvenlik personeli olmadığına inanamıyordu. Kabul etmek gerekir ki, çitler en kararlı davetsiz misafirleri bile uzak tutmaya fazlasıyla yetiyordu ve her yerde harici kameralar vardı. Ayrıca alarmları, otomatik kapı kilitleri ve ekstra koruma için kapatılabilen pencereleri olan son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi vardı.

Hiç köpek olmadığını fark etti. Bileği bunu duyduğuna sevinmiş.

Asistanı Hawkyn, güvenlik özellikleri ve ona etrafı gezdirmeye konusunda yardımcı oluyordu ama onu iyi tanıması gereken biri için programı, günlük rutini ya da takipçisi hakkında pek fazla ayrıntıya sahip değildi. Dec'e sürekli ona sormasını söylüyordu.

Şimdi, Hawkyn gittiğine göre, Declan tam da bunu yapmak için havuza gidiyordu.

Titizlikle düzenlenmiş arka bahçeye adımını attı; burada korkunç bir şelale ve kaydırakla tamamlanmış sonsuzluk havuzu ön plana çıkıyordu. Eğer şimdiye kadar gördüğü en göz alıcı kadınlardan biri havuzun yanında uzanmasaydı öyle olurdu. Hayır, odak noktası oydu ve bakışları kadının geniş kıvrımlarında ve çıplak teninde olması gerekenden çok daha uzun süre oyalandı.

"Hawkyn?" diye seslendi. "Sen misin?"

Onu nasıl duymuştu? "Hayır, hanımefendi," dedi ona doğru ilerleyerek. "Ben Declan."

Ona doğru dönerken zarif bir eli güneş gözlüklerini çıkarmak için yukarı kalktı. "Adım Suzanne. Hanımefendi ya da Bayan D'Angelo değil." Dolgun dudakları, her erkeğin kendisine doğru yöneltmek için can atacağı çarpıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Bir mayo giymelisin. Ya da en azından şort."

"Daha sonra daha havalı bir şeyler giyerim," dedi. "Şu anda seninle bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Ugh. Çok ciddi."

"Takipçiler ciddidir ve siz de bunu biliyorsunuz, yoksa beni işe almazdınız."

"Tabii ki. Özür dilerim. Sadece seni tuttuğum işi yapmaya çalışıyorsun." Yanındaki güverte sandalyesini işaret etti. "Otursana."

Onun içeri gelmesini umuyordu ama kot pantolon, bot ve siyah polo tişört giyip Teksas güneşinin altında oturmayı kim sevmezdi ki? Kıyafetlerini değiştirme teklifini kabul etmeliydi. En azından güneş gözlüğü vardı.

Sandalyeye çöktü ve gözlüklerini gözlerine geçirdi. Koyu camların ardından hâlâ çok seksiydi. Başka bir şey beklediğinden değil ama en azından bu şekilde muhteşem göğüslerinin kabarıklığı arasındaki derin dekolteye hayran olduğunu anlamayacaktı. Ya da düz, kaslı karnına. Ya da sonsuza kadar uzanan ve muhtemelen onunki kadar sıkı olan bacaklarını. Vücudu inanılmazdı, sanki her gün saatlerce spor yapıyormuş gibiydi. Belki de öyleydi. Onun hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden konuşmaları gerekiyordu.

"Umarım odanız yeterlidir," dedi bardağını şeffaf pembe bir parlaklıkla parlayan dudaklarına götürerek.

"Oda mı? Dairemin yatak odasından daha büyük bir dolabı olan bir süit. Banyo, dairemin mutfak ve oturma odasının toplamından daha büyük. Bence fazlasıyla yeterli." Diplomatların, siyasi kraliyet ailesinin ve dünyanın en zengin insanların bazılarının çevresinde büyümüştü ve daha önce hiç böyle bir süit verilmemişti. "Sizinkine yakın mı?"

Biraz sarsıldı. "Neden?"

Onun uygunsuz davrandığını mı düşünmüştü? Jules'un söylediklerini hatırlayarak hafifçe kıpırdandı ve kızın rahatsız olma ihtimaline karşı aralarına biraz daha mesafe koydu.

"Bana ihtiyacın olursa diye duyabileceğin bir mesafede olmak isterim," diye açıkladı. "Ama bu sizi huzursuz ediyorsa, buna gerek yok. Evinizin ve mülkünüzün birden fazla güvenlik katmanı var."

"Oh, anlıyorum. Ve evet, yakın. Koridorun sonunda."

"Güzel. Misafiriniz olursa bana haber verdiğinizden emin olun."

Koyu renk kaşları güneş gözlüklerinin kenarından şaşkın bir şekilde kalktı. "Misafir mi?"

"Romantik bir gecede. Çığlık seslerini duymak ve ikimizi de utandıracak bir şey yapmak istemem." Yatakta çığlık attı mı?

"Oh." Yanakları pembeleşti. "Ah, hayır, öyle bir misafir olmayacak."

Bu aptalca ve tuhaftı, ama aslında onun cevabından memnun olmuştu. "Tamam o zaman. Neden bana şu takipçinden bahsetmiyorsun? Patronumun bana verdiği dosyada adının Adam Painter olduğu yazıyor, otuz yaşında. İnternette üstünkörü bir arama yaptım ve bu tanıma uyan pek çok adam buldum. Elinizde bir fotoğrafı olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, üzgünüm. Fotoğrafını çekmeyi hiç düşünmemiştim." İçkisine baktı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunun onun gerçek adı olduğunu sanmıyorum. Sadece bana öyle söyledi."

"Onunla nerede tanıştınız?"

Kadın tereddüt etti ve adam bunun hakkında konuşmanın acı verici olup olmadığını merak etti. "Bekle biraz." Güneş gözlüklerini çıkardı, sandalyesinin yanındaki çantaya uzandı ve telefonunu çıkardı. Boyalı tırnakları ekranda tıkırdarken birkaç şeye dokundu ve sonunda kendi kendine başını sallamadan önce bir süre sessizce okudu. "YouTube'da Angel in the Kitchen adlı bir yemek programı yapıyorum. Biraz niş bir program, bu yüzden bazı çatlakların ilgisini çekiyor. Birkaç ay önce yorum bırakmaya başladı ve o zamanlar yeterince iyi görünüyordu. Ama sonra bazı canlı yayınlarımda ortaya çıkmaya başladı."

"Bunları nerede yapıyorsun?"

Biçimli bir bacağını yukarı çekti ve kolunu dizinin üzerine

koydu. "Kampta ızgara yapmakla ilgili bir bölüm yaptım, bu yüzden Abilene yakınlarındaki bir kamp alanına gittim. Ve bir plajda yemek yaptım.

bilirsiniz, bir plajda. İzleyicilerime önceden nerede olacağımı söylüyorum, belki gelip takılmak isterler diye."

"Bu güvenli görünüyor." İşvereniyle tanıştıktan birkaç dakika sonra alaycı bir tavır takınmak pek akıllıca değildi muhtemelen ama otosansür konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi sinirli bir hissimle. "Ayrıca, genelde yanımda Cipher olur."

"Cipher?" Etrafındaki insanların çok tuhaf isimleri vardı. Çikolata gözleri parladı ama sadece bir saniyeliğine. "Bu bir takma ad. O benim ajan-teknoloji adamım. Her neyse, Adam ikisine de geldi ve çok ısrarcıydı."

"Peki bir korumaya ihtiyacınız olduğuna karar vermenize ne sebep oldu?" "Bana giderek daha tuhaf e-postalar göndermeye başladı. Bu

Sanki çıktığımızı sanıyordu. Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. O gün nerede olduğumu. Kimleri gördüğümü. Etrafımdaki insanları tehdit etmeye başladı ve birkaç hafta önce de düzgün bir kız arkadaş gibi davranmazsam beni tehdit etti. Size e-postaları gösterebilirim. Yani, kanıtım var."

Bunu ifade etmek için ne garip bir yol. Ona inanmayacağını mı düşünmüştü? Tag bu nedenle polise gitmediğini söylemişti.

"Teşekkürler, onları görmek isterim. Meta verilerle bir konumun izini sürebilirim."

Elini salladı. "Cipher çoktan denedi. O yapamazsa, kimse yapamaz."

Declan Cipher'ı tanımıyordu -ne kadar aptalca bir isim- ama McKay-Taggart'ta lanet olası S.H.I.E.L.D. için çalışacak kadar iyi adamlar tanıyordu... eğer kurgusal casusluk, terörle mücadele, özel kolluk kuvvetleri teşkilatı Marvel evreninin dışında var olsaydı, neyse.

"Asla bilemezsin," dedi basitçe. "Nerede yaşadığını biliyor mu?"

Diğer bacağını yukarı çekti ve kollarını her iki dizine doladı. "Geçen hafta alışverişten eve geldiğimde sokağın aşağısında duruyordu." Baktı

boyalı ayak parmaklarına bakıyordu. "En şirin altın Jimmy Choos'ları aldım."

Tabii ki vardı. Ve bacakları muhtemelen o ayakkabıların içinde harika görünüyordu. "Temas kurmaya çalıştı mı?"

"Orada öylece durdu. Onu görmemiş gibi davrandım. Hemen içeri girdim ve kapıyı kilitledim. Sonra seni tutmaya karar verdim."

"Yemek programınızı genellikle nerede yapıyorsunuz?"

"Benim mutfağımda. Eski mutfağımda," diye hızla ekledi. "Bu eve yeni taşındım ve henüz buradan bir bölüm yapmadım."

"Tamam. Tek yaptığın bu mu?"

"Ne demek istiyorsun, tek yaptığım bu mu?" Parmaklarındaki çok sayıda mücevherli yüzüğü inceledi. "Ben çok zenginim. Bir sürü şey yapıyorum. Pedikür yaptırmak gibi. Ve alışveriş. Zengin insanlar böyle yapmaz mı?"

"Bilemem."

Aslında biliyordu. Ve haklıydı. Çok zengin insanlar paralarını kendilerini zengin tutacak politikacılara yatırmadıkları zamanlarda tatil yapıyor, bir şeyler satın alıyor, bir şeyleri öldürüyor ya da kendilerini iyi gösteren veya kendilerine fayda sağlayan politikalarda söz sahibi olmalarını sağlayan kurullara başkanlık ediyorlardı.

Tanrım, zengin insanlardan nefret ederdi.

Tuhaf olan, Suzanne'ın zenginliğin tüm süslerine sahip olmasına rağmen zengin görünmemesiydi. Sanki olduğu şey bu değilmiş gibi. Daha çok birlikte yaşamak zorunda olduğu bir şeymiş gibi.

Avlu kapısı açıldı ve Sexy dışarı çıktı. Adı da tuhaftı ama ona uyduğunu kabul etmek zorundaydı. Bekâr olup olmadığını merak etti. Arkadaşı Steve ona bayılırdı. Platin sarısı sarışınlar ve gözlüklülere karşı hep bir ilgisi olmuştu.

"Suz," diye seslendi, "Cipher'dan bir mesaj almışsın. Senden flaş arama yapmanı istiyor! Yani, olabildiğince çabuk ara." Kısa bir gülümseme sundu ve aceleyle içeri geri çekildi.

"Devam et," dedi. "Yapmam gereken bazı keşifler var. Hawkyn bana etrafı gezdirdi ama burası hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyordu."

Yanındaki masanın üzerine attığı örtüyü almak için yan döndü ve bir kol boyu ötedeki şeftali gibi yuvarlak ve sert, mükemmel kışını görünce neredeyse dilini yutacaktı. Kasıkları gerildi, ağzı sulandı ve kahretsin, bütün gece o güzel popoyu kaşıklayabilirdi.

"Bilmek istediğin özel bir şey var mı?" diye sordu ona doğru geri dönerken.

"Aslında, evet." Pantolonunun içinde tamamen dolgun, utanç verici bir ereksiyona dönüşmeye çalışan yarı ereksiyona yer açmak için kıpırdandı. "Büyük merdivenin altında bir kapı var. Nereye açılıyor? Denediğimde kilitliydi."

"Hmm. Emin değilim. Neden bahsettiğini bana göster." Yardım edemediği ama takdir ettiği zarif bir dalgalanmayla ayağa kalktı. Hem de çok. Kendini aval aval bakan biri gibi hisseden adam, kadın aslında onu pek de örtmeyen pırıltılı pardösüsünü giyerken bakışlarını kaçırdı. Bunu biliyordu çünkü bakışlarını sadece birkaç saniyeliğine kaçırarak kadar disipline sahipti.

Şu bacaklar. O kış.

Declan hem yetiştirilme tarzı hem de McKay-Taggart'taki işi sayesinde dünyanın en güzel ve şımartılmış kadınlarından bazılarıyla vakit geçirmişti ama Suzanne'da hepsini gölgede bırakan bir şey vardı. Evet, çok güzeldi. Evet, fiziksel olarak mükemmellik derecesinde formdaydı. Ama başka bir şey daha vardı. Tam olarak tanımlayamadığı bir nitelik. Belki de altın bir parıltıyla çevrili olmalıydı. Bu her neyse, onu neredeyse fiziksel bir çekimle kendine çekiyordu ve onu kafede ilk gördüğü günden beri de çekmeye devam ediyordu.

Onu içeri kadar takip etti, sadece bir kez seks sırasında onun kışını kavramayı hayal etmiş olmaktan gurur duyuyordu.

ve sonra onu sözünü ettiği kapıya götürdü. "Huh." Kapıya kaşlarını çatarak baktı. "Daha önce hiç daha önce."

Adam homurdandı ama kadının ciddi olduğunu hemen anladı. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Çok uzun değil. Birkaç ay."

Aylardır burada yaşıyordu ve merdivenin altındaki lanet kapıyı fark etmemiş miydi? Kapıyı çekiştirdi ama daha önce denediğinden daha fazla kıpırdamadı.

"Dur, ben deneyeyim." İnce parmakları kapı koluna dolandı ve kapı hiç çaba sarf etmeden açıldı.

"Gevşetmiş olmalıyım," diye mırıldandı ve kız ona aptalın tekiymiş gibi baktı. Adil olan da buydu.

İşığı yaktı ve nefesi kesildi.

Declan kolay kolay şaşırان bir adam değildi ama lanet olsun ki çenesi yere çarpmadı. Kauçuk zemine.

"Bu da ne?" İçeri adımını attı, zindanın dekorunu incelerken gözleri meraktan fal taşı gibi açılmıştı.

Onunla birlikte içeri girerek odayı baştan aşağıya gözden geçirdi. "Bir oyun odasına benziyor."

"Oyun mu? Ne tür bir oyun?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Kısıtlamalar var. Ve işkence aletleri var."

"Şey, evet. Bu tür şeylere adanmış kulüpler var." Biliyordu çünkü Sanctum adında bir BDSM kulübünde zaman geçirmişti, iş arkadaşları orada stres atmayı severdi. Kulübe ait değildi, o yaşam tarzına ait değildi, sadece güvenlik ekibinin bir parçası olarak orada bulunmuştu, ama kesinlikle çekiciliği anlıyordu.

"İnsanlar gerçekten testere ve çekiçlerle mi oynuyor?"

Kaşlarını çatarak onun bakışlarını takip etti ve uzak duvardaki çekmecedен çıkardığı tepsiye baktı. Kadın haklıydı. Kısıtlamalar genellikle BDSM oyunlarında bulunurdu ama bazı ekipmanlar "oyun "un ötesine geçiyordu.

Bu odayı her kim kurduysa kan, korku ya da seri cinayetlerle ilgileniyormuş.

Hiç hoş değil.

Parmağını, içinde keskin metal dikenler olan bir dizi kelepçenin üzerinde gezdirdi. Tanrım. Bu rahatsız ediciydi. "Burayı kimden satın aldın?"

"Ben yapmadım. Aile mülklerinin bir parçası. Sanırım kiraya verdiler."

"Kime?" diye yüksek sesle merak etti. "Hostel hayranlarına mı?" "Hostel mi?"

"Zengin insanların insanlara işkence ederek ve onları öldürerek kendilerini tatmin ettikleri bir korku filmi."

Arkasını döndü ve ona titrek bir gülümseme sundu. "Şey, ben bundan hoşlanmıyorum, o yüzden bu enayiye kilitleyip varlığını unutmaya ne dersin?"

Declan, evde Karindeşen Jack tarafından tasarlanmış olabilecek bir oda olduğunu unutacağından ciddi şekilde şüpheliydi ama yine de bir şans verebilirdi.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Onu dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı, kadının biraz tedirgin görüldüğünü fark etti, bu da muhtemelen odayı gerçekten bilmediği anlamına geliyordu.

Üzerindeki daracık örtüyü sıkıca sıyırırken onun bakışlarıyla karşılaşmadı. "Ben duş alacağım. Akşam yemeği saat altıda."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce bir yanıt bile beklemedi.

Onu takip edip yatak odasının kapısının önünde durmak ve böylece ona ulaşmaya çalışan her şeyden onu korumak için garip bir dürtü duydu. Evet, bu onun işiydi ama bunu arazinin herhangi bir yerinden de gayet iyi yapabilirdi. Öyleyse neden o kadar yakın olmak istiyordu?

Adamım, o lanet yönetici işini kabul etmeliydi.

Cebinden bir titreşim geldi ve telefonuna baktı, ekranda lan'ın numarasının yanıp söndüğünü görünce gülümsedi. Patron kontrol ediyordu ve Declan ilk kez minnettardı çünkü bu, ayakta durma arzusunu analiz etmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Suzanne'ın yatak odasının dışında sahibinden artık bekleyen bir köpek gibi.

Yine de Suzanne'ın ardından merdivenlerden yukarı bakarken aklına iki kelime geldi.

Woof. Woof.

* * * *

Pastırma, sotelenmiş arpacık soğanı ve sarımsağın lezzetli kokusu mutfağı dolduruyor, Suzanne'ı mutlu yerine götürüyordu. En azından telefon çalana ve arayan kimliğinde CIPHER'ın numarası belirene kadar mutlu olduğu yerdeydi.

Salam vermeye bile tenezzül etmedi. "Pekâlâ CIPHER, benim için nasıl bir ev ayarladın?"

Derin sesi yayın dalgaları üzerinde gök gürültüsü gibi yuvarlandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma." İki elini de kullanabilmek için telefonu omzuyla kulağı arasına yerleştirerek, pastırma yağında sotelediği arpacık soğanı ve sarımsak karışımına büyük bir domates konservesi attı. "Burada bir oda var. Lanet olası bir işkence odası."

"Ah, şu." Bir şey içti. Muhtemelen şaraptı. Sek merlotunu severdi. "Evet."

"Kahretsin, pantolonuma domates suyu sıçradı." Akan krem rengi muslin pantolonlar en sevdikleriydi ve üzerine hiçbir şey dökmemeyi başardığı bol deniz mavisi ve krem rengi dantel üstle harika görünüyorlardı. Henüz. "Evet derken neyi kastediyorsun?"

Adamın omuz silktiğini duyar gibi oldu. "Melek ağındaki tüm evlerde iblislerin tutulabileceği bir tür oda vardır. Ya da sorgulanabilecekleri. Eğer tam bir melek olsaydın zemine, tavana ve duvarlara boyanmış koruyucu ve kısıtlayıcı sembolleri görebilirdin."

"Uyarın için teşekkürler," dedi alaycılığını gizleme zahmetine girmeden. "İnsan 'korumam' bunu gördü ve muhtemelen benim bir sadist olduğumu düşünüyor."

"Odaya girmesine izin mi verdin?"

"Ne olduğunu bilmiyordum." Birkaç dilim çıtır pastırmayı kesme tahtasının üzerine bıraktı ve doğramaya başladı. "Biliyorsun, çünkü bana bundan bahsetmedin."

"Ah, doğru." Cipher'ın sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Eğlenmişti, evet. Ondan çok vardı. "Bunu nasıl açıkladın?"

Yüzü kızarmıştı çünkü bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Burayı bir tür seks odası sanıyor ama ona eve taşındığımda burada olduğunu söyledim." Cipher güldü. Olması gerekenden daha sert, piç kurusu. "Evet, evet, çok komik. Isır beni."

Adam daha çok güldü, o da olgunca davranıp telefonu yüzüne kapattı. Ama bunun oldukça komik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ya da evinde seks odası/işkence odası olan kendisi olmasaydı öyle olurdu. Cipher onun durumunda olsaydı boğulana kadar gülerdi. Ama o zaman bunu hak etmişti.

Bir kedininki kadar hafif ayak sesleri koridorda yankılanıyor, Suzanne'ın yüksek duyuları tarafından kolayca algılanıyordu. Kesinlikle Declan. Erkek ve kız kardeşleri sessizce hareket edebiliyordu ama Declan'ın bir insana göre çok sessiz olduğunu kabul etmek zorundaydı. Özellikle de bu kadar büyük bir insan için.

Mutfağa adım attığında, onun varlığı ciğerlerindeki tüm havayı emdi. Kahretsin, adam iyiydi. Yeni duş almış, BDU tarzı haki pantolon, düğmeli beyaz keten gömlek ve deri parmak arası terlik giymişti.

Kadının ayaklarına baktığını fark etmiş olmalı ki ayak parmaklarını oynattı ve sert bir sesle, "Merak etme. Acil bir durumda onları tekmeleyip çıkarırım. Çıplak ayakla fazlasıyla becerikliyimdir."

Bir çıplak ayak hayranı olarak buna bayıldı. Ayakkabısız ayağını adanın kenarına soktu ve yaban mersini rengindeki parmaklarını oynattı.

"Anladım. Ayakkabısız çok daha iyi denge ve vücut farkındalığına sahibim. Duruma bağlı olarak, bu

büyük bir avantaj olabilir."

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Jimnastik," dedi makarna için hazırladığı su dolu tencereyi kontrol ederken. Neredeyse kaynıyordu. "Dans. Dövüş. Seks."

Hiç seks yapmadığı düşünülüşünde, bu son şeyi neden söylediğinden emin değildi. Ama yapmak istiyordu. Yakında.

İlkinde bir kaş daha katıldı. "Seks için bir avantaja mı ihtiyacın var?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Her nasılsa, domateslerle birlikte doğradığı pastırmanın yarısını yeme isteğine karşı koydu. "Bunun bilincinde değiliz ama duysal girdiler bize sayamayacağımız kadar çok şekilde yardımcı ve engel olabilir."

Bir duraklama oldu. Ve sonra mırıldandı, "Beni şaşırtıyorsun."

"Nedenmiş o?"

"Beklediğim gibi biri değilsin." Kız ne beklediğini sormadan, adam kaynayan tencereyi işaret etti. Makarna zamanı. "Ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi? Yemek pişiriyorum."

"Bunun için hizmetçileriniz yok mu?"

Omuz silkti. "Evet, ama yemek yapmayı severim. Ya sen?"

"Hayatımı değiştiren bir bifteği ızgarada pişiriyorum. Yani, ızgara tamamen benim fahişem. Ama mutfakta? Hayır." Kalçasını tezgâha dayadı ve ona deliymiş gibi baktı.

"Yemek yapmayı gerçekten seviyor musun?"

"En uzun süre bunu kariyerim haline getirmek istedim. Ayrıca bana çocukluğumu hatırlatıyor."

Çoğu Memitim tasarım gereği berbat bir çocukluk geçirmiştir. Bir bebeği boktan ebeveynlerle veya boktan durumlarda bırakmanın ardındaki fikir Memitim'i sert yapmaktı. Ama o bir şekilde bu kaderden kaçmış ve sevgi dolu, mutlu bir insan ailesinde büyümüştü. Özlediği bir aile, hâlâ hayattayken görmek için kurallarını çiğnediği bir aile. Onun öldüğüne, üniversitedeyken kaybolduğuna inanmışlardı. Suzanne acı çekti

Anne babasının onun kaçıırıldığına ve büyük ihtimalle öldürüldüğüne inanarak nasıl öldüğünü düşündükçe neredeyse felç edici bir suçluluk duyuyordu. Ancak beş yıl önce, kız kardeşi Elizabeth bir huzurevinde son günlerini yaşarken, Suzanne'ın görünmezlik şalının arkasını görmüştü.

"Suzanne," diye fısıldadı, Suzanne'ın onu izlediği köşeye bakarak, "gerçekten sen misin?"

Suzanne kalabalığın arasından çıkıp gün gibi açık olan odaya girmiş ve kız kardeşinin elini tutarak geçmiş ve kız kardeşinin cennette sahip olacağı gelecek hakkında konuşmuşlardı. Suzanne ölmek üzere olan kız kardeşine her şeyi itiraf etmişti ve bugüne kadar yaptığı en ruh temizleyici şey buydu.

"Bekle, bunu kariyerin mi yapmak istiyordun? Yani, bu geçmişte mi kaldı?"

İç çekti. Bunca yıl sonra hâlâ o hayatı özlüyordu. Güce, sonsuz gençliğe ve istediği kadar paraya sahipti ama aynı zamanda büyük sorumlulukları, tehlikeli görevleri ve çok az özgürlüğü vardı.

"Uzun zaman önceydi."

Homurdandı. "Çünkü çok yaşlısın."

Komikti. Kardeşlerinin çoğuyla kıyaslandığında o aslında bir bebek melekti. "Çünkü ben bunun için yaratılmamışım."

Hayır, yemek pişirmek sadece bir hobiydi, ama sevdiği bir hobiydi.

Eğlenmiş görünüyordu, çelik grisi gözleri mizahla parlıyordu. "Peki sen ne için yaratılmıştın?"

"Başkalarına hizmet."

Şimdi sadece kafası karışmış görünüyordu. "Ne tür bir hizmet?"

Hayat kurtaran ve tarihi koruyan türden. Ama gerçekten, neden hizmet için yaratıldığını söylemişti? Zengin insanlar başkaları için ne tür hizmetler yapardı? Para bağışlamak mı? Tabii, kulağa hoş geliyor.

"Çok fazla hayır işi yapıyorum." Verdiği ezik cevaba onun vereceği tepkiyi görmek istemiyordu, bu yüzden

dolaptan bir servis tabağı çıkarıyor. "Bu yıl McKay-Taggart'ın okul sonrası zenginleştirme programları için düzenlediği bağış kampanyasına bile bağışta bulundum. İşverenleriniz oldukça havalı görünüyor."

"Öyleler," diye kabul etti. "Ayrıca özellikle beni istediğinizi söylediler. Neden?"

Hâlâ onun bakışlarından kaçınarak makarna sosunu karıştırdı. "Çünkü seni tanıyordum."

"Beni tanıımıyordun. Arada sırada kafede ve Top'ta karşılaşıyorduk."

"Biz çarpışmaktan fazlasını yaptık," diye belirtti, buna hakkı olmasa da biraz incinmişti. Onu gördüğü ilk günden beri, tıpkı onun kendisini takıntı haline getirdiği gibi, onun da kendisini takıntı haline getirmesini mi bekliyordu? "Konuştuk."

Homurdandı. "Kahve hakkında. Derin bir sohbete dalmış gibi değildik."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Benimle flört ettin."

"Sen çekici bir kadınsın."

Acısı unutulmuştu, iltifat karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. Bunlara alışık değildi. Hayatının çoğunu diğer Memitim'lerle birlikte geçirmişti ve Sheoul-gra'daki Düşmemişler ve Gerçek Düşmüşler, babasının onları ters yüz edeceği korkusuyla ona asılmaya cesaret edemiyorlardı. Tam anlamıyla.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." "Beni neden işe aldığını söyleyebilirsin."

İşine geri dönmüştü, ki bunu takdir etmeliydi. Ama onun kendisini nasıl çekici bulduğu hakkında daha fazla şey duymak istiyordu.

"Dediğim gibi. Seni tanıyordum. Buna ne dersiniz deyin, tanıştığım tek McKay-Taggart çalışanıydınız, yani herkes gibi tamamen yabancı değildiniz."

Yapışmaz pişirme spreyi kutusuna uzanmak için parmak uçlarına kalktı. Parmakları kutuya değdi ama tam olarak uzanamadı.

"İşte," dedi. "Dur sana getireyim." Birden onun arkasına geçti, kalçası onunkine sürtündü, göğsünü bastırdı

hafifçe omzuna yasladı. Tanrım, adam çok güzel kokuyordu; sabun, süet ve biraz da toprak gibi. İçinden bir arzu titremesi geçti, yoğunluğu şok ediciydi.

Çok geçmeden geri çekildi ve kutuyu ona uzattı. Neden buna ihtiyacı olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi nefes nefese.

Tanrım, kız burada sıcaktan bunalmış ve neredeyse nefes nefese kalmıştı ve adam o düz gri gözleri ve taş gibi ifadesiyle her zamanki gibi soğukkanlı görünüyordu ve belki de onu yatağa atmak için gerçekten bir şansı yoktu.

Hayal kırıklığının şehveti yok etmekte soğuk bir duştan daha etkili olduğu ortaya çıktı.

Adamın etrafında döndü, konserveyi tezgâha koydu ve fırından sarımsaklı ekmeği çıkardı.

"Uzun süredir burada olmadığınızı söylemiştiniz," dedi. "Daha önce nerede yaşıyordunuz?"

Ekmek tepsisini tezgâhın üzerine koyarken ona şüpheyle baktı. "Buraya gelmeden önce geçmişimle ilgili bulabildiğin her şeyi araştırmadığına inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

"Yaptım," diye itiraf etti, onun bir erişteyi test edişini izlerken. "Ama bir varis için neredeyse hiç dijital parmak iziniz yok. Bulabildiğim tek şey, bir uçak kazasında öldükleri on sekiz yaşına kadar Güney Afrika'da otel patronu ebeveynleriyle birlikte büyüdüğüdür. Ondan sonra Birleşik Devletler'e taşınmışsın. Atlanta'ya. Ta ki birkaç ay önce buraya taşınana kadar. Neden?"

Makarna tenceresini ocaktan aldı ve bir süzgecin içine boşalttı, çünkü spagetti mükemmel bir şekilde pişmiş olduğu için olduğu kadar, kıcıyla yalan söylerken onun yüzünü görmesini istemiyordu.

"Para dikkat çeker ve D'Angelo ismi Georgia'da büyüktür. Ben de buraya taşındım."

Yalan söylemekten nefret ederdi. Güney Afrika'ya hiç gitmemişti, ailesi bir uçak kazasında ölmemişti ve o

Atlanta'da yaşamamıştım. Aslında pek sayılmazdı. İnsan ailesiyle birlikte Atlanta'nın dışında büyümüştü ve Cipher'ın en azından hikayesinde bazı gerçeklik unsurlarını korumak için Atlanta'yı da geçmişine dahil ettiğini düşündü.

"Yemek programınız için farklı bir soyadı kullanıyorsunuz. Neden böyle? D'Angelo isminin bir avantaj olacağını düşünürdüm."

D'Angelo ismi çoğu meleğin varsayılan olarak aldığı isimdi ama Memitim'in göz önünde ya da daha kötüsü ünlü olmasından hoşlanmayan Cennetsel türün yemek programının çok fazla dikkat çekmesini istememişti.

Ünlü olduğundan değil elbette. Ama yemek programı hem iblisler hem de insanlar arasında bir kült haline gelmişti.

"Bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Bir D'Angelo TV programı yürütmek benim hayat hedeflerimle pek uyuşmuyor."

"Peki hayatında yapmak istediğin şey ne, hayır işleri mi?"

Tamam, bu kulağa geldiği kadar aptalcaydı. Cipher geçmişinde bazı boşluklar bırakmıştı ve o da bu boşlukları doldurmayacak kadar aptaldı. Konu yemek olmadığı sürece, ayakları üzerinde pek iyi düşünemezdi ve hiçbir zaman da düşünmemişti.

"Evet," dedi aceleyle, zihni bunu potansiyel bir kariyere dönüştürmek için fazla mesai yapıyordu. "Bir vakıf kurmayı düşünüyordum. Yetimler için." Tanrım, daha derine inebilir miydi? Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. Arka bahçeye açılan çift camlı kapıyı işaret etti. "Masa dışarıda hazır, neden dışarı çıkıp şarabı koymuyorsun, ben de birazdan yemekle geleceğim."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten hiç zahmete girmene gerek yoktu."
_"

"Sorun değil," diye sözünü kesti, paniği onu hırçın. Sadece nefes almak ve yeniden toparlanmak için onu mutfaktan çıkarması gerekiyordu. "Yemek yapmaktan hoşlanıyorum ve bu bölgede yeniyim, bu yüzden fazla insan tanımıyorum ve birlikte yemek yiyebileceğim birinin olması

güzel olacak."

Nedense tedirgin görünüyordu ama itiraz etmedi. Yine de ona bir şeyin peşini bırakacak biri gibi görünmüyordu, Ve eğer hikayesinde bir çatlak bulursa, onu kırılğan bir yumurta gibi kırıp açacaktı.

Şimdi tek yapması gereken iyi yemeklerle onun gözlerini kamaştırmayı ummaktı. Belki de dar bir kıyafetten zarar gelmezdi. Her halükârda, ateşi yükseltmenin zamanı gelmişti ve kırmızı pul bibere uzandığında bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Beşinci Bölüm

Declan havuzun kenarında çökmekte olan bir yemek için hazırlanmış masayı gördüğünde başının belada olduğunu anladı. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor, şarap açılmış ve solumaya bırakılmıştı; havuzdan ve tepedeki ipten gelen ışıklar alanı romantik bir parıltıyla yıkıyordu.

Bu onun maaş derecesinin çok üstündeydi.

Suzanne ondan ne bekliyordu? Bir müşterisi tarafından eski sevgilisini kıskandırmak için kullanıldığı an aklına geldi ama acıkmıştı ve Suzanne her ne pişiriyorsa cennet gibi kokuyordu, o yüzden şarap doldurabilir ve birkaç kadehten sonra ondan ne tür beklentiler çıkarabileceğini görebilirdi. Zaten Suzanne'ın hayatını biraz daha araştırmayı planlamıştı çünkü bir şeyler ters gidiyordu. Sadece altın tabaklarda yemek yiyerek büyümüş birine benzemiyordu. Hikâyesi de ona doğru gelmiyordu. Kaderinde hizmet etmek olduğu için şef olarak kariyer yapamaz mıydı? Bu da ne demek oluyordu? Tüm zamanını ne kadar para dağıtması gerektiği mi alıyordu?

Declan matematikte berbattı ama o bile bir şeylerin tutmadığını biliyordu.

Başını sallayarak şarabı doldurdu, yumuşak ışıktaki parlayan zengin, hoş kokulu bir Chianti.

Suzanne içeriden çıkınca bakmamak için kendini zor tuttu. Bu gece muhteşemdi, ipeksi deniz mavisi atleti göğüslerinin üzerinden akıyor ve her adımda kalçalarında gevşekçe sallanıyordu. Kalın, boncuklu bir kolye ve ona uygun küpeler ve bilezik, normalde gündelik olan kıyafetine zarafet katıyordu. Bir elinde bir sepet ekmek, diğerinde bir tabak makarna taşıırken çıplak ayakları havuz güvertesine çarpıyordu.

"Umarım açsındır," dedi hafif bir Güneyli aksanıyla. Güney Afrika'da büyümüş olmasına rağmen aksanının olmaması ve buna rağmen birkaç yıl içinde Georgia aksanı edinmiş olması garip görünüyordu. "Umarım salata yapmadığım için beni affedersiniz. Sexy daha önce alışverişe gittiğinde ona marul aldırmaı unuttum."

"Dürüst olmak gerekirse, akşam yemeği beklemiyordum." Makarnayı ondan aldı ve masanın üzerine koydu. "Genelde işe gittiğimde dışarı çıkıp hamburger yerim ya da pizza sipariş ederim."

"Sen benim için çalışırken böyle bir şey olmayacak," diye söz verdi. "Tamamen dolu bir mutfagım var - tabii ki salata istemiyorsan - ve içindeki her şeyi alabilirsin. Ayrıca bol bol yemek yapmayı da planlıyorum." Adam onun için bir sandalye çekti ve kadın otururken sandalyeyi öne doğru iterek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Size teşekkür etmesi gereken kişi benim." Otururken yemeği işaret etti. "Ama tekrar söylüyorum, bu kadar zahmete girmenize hiç gerek yoktu."

"Dediğim gibi, yemek yapmaktan hoşlanıyorum ve dışarıda yemek yemek her zaman bir zevktir."

"Her zaman mı? Hiç dışarıda bir ormanda MRE yediniz mi?" Yüzünü buruşturdu. "Zevk değil."

Kahkahası akşam havasında berrak, mükemmel bir çan gibi çınladı. "Sözümü geri alıyorum. Nem ve böcekler berbattır. Bu gece nispeten kuru bir akşam geçirdiğimiz için şanslıyız." Başını makarnaya doğru eğdi. "Umarım beğenirsiniz."

Tabağını spagetti ve birkaç dilim sarımsaklı ekmekle doldurdu. İlk baharatlı, dumanlı ısırık onu inletti. "Bu inanılmaz. Nedir bu?"

"Spaghetti all'Amatriciana'ya benim yorumum." Şarabından bir yudum aldı. "Bu benim favorim. Çok kolay ve hızlı ama tadı sanki bütün gün yemek yapmışsınız gibi."

"Bunu bütün gün yiyebilirim."

"Çok fazla var, istediğin kadar al."

Bu gece saçlarını aşağıya doğru salmıştı, bukleler ince, çıplak omuzlarının üzerinden akıyordu ve

Bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırınca nefesi kesildi. Kolundaki izi nasıl fark etmemiştir? Bileğinin iç tarafında, yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğünde bir damgaya benziyordu.

Yavaşça uzanıp elini tuttu ve işareti ortaya çıkarmak için çevirdi. "Nedir bu?" Suzanne gözlerini kocaman açarak elini çekmeye çalıştı ama adam onu incitmemeye dikkat ederek elini sıkıca kavradı. "Suzanne?"

"Bir şey yok," dedi, biraz fazla zorlayarak. Parmak uçlarının altında nabızı hızlandı, endişeli bir ritimle vurmaya başladı, bu da onun hiçbir şeyden daha fazlası olduğuna dair şüphesini daha da artırdı. "Büyüdüğüm yerde sarhoşken yapılan aptalca bir şeydi. Bazı arkadaşlarımla aynı dövmelelden yaptırmak istedik ama ailelerimizin çıldıracağından korktuğumuz için onun yerine şu damgalama işini yaptık."

Ahh. Declan'ın her zerresiyle pişman olduğu bir dövmesi vardı ama acıttığını hatırlamıyordu. Belki de kafası iyi olduğu içindi. Ama derisini yakan kızgın bir elementi hissetmeyecek kadar sarhoş olamayacağından oldukça emindi.

"Ve sen de kendini kalıcı olarak yaralamayı sorun etmeyeceklerini mi düşündün?"

Omuz silkti. "Şey, çizgiler o kadar belirgin değil ve örtbas etmek için çok fazla bilezik taktım."

"Bu sembol ne anlama geliyor?" Başparmağını kabarık, ten rengi çizgilerin üzerinde gezdirdi, merakı dairenin içindeki dalgalı desene yöneldi.

"'Görevine bağlılık' anlamına gelir."

Gözlerini kırıştırdı. "Bir grup genç arkadaş için tuhaf bir şey gibi görünüyor."

Şarabından büyükçe bir yudum aldı ve adam cevap vermeden önce zaman kazandığı izlenimine kapıldı. Ama neden?

"Birinin arkadaşlığına bağlılık olarak da düşünülebilir." Kadehini yere bıraktı, bakışları adamın bileğini tuttuğu yere kaydı. "Ama arkadaşlarım

ve ben birbirimizin izini kaybettik, görev anlamını benimsedim."

Garip bir şekilde boğazını temizleyerek gülümsedi ve başını kaldırdı, dudaklarında bir parça şarap parlıyordu. Tadına bakmak istemesi delilik miydi? Elini bırakmak da istemiyordu ama bir noktadan sonra markasıyla ilgilenmeyi bırakmış, teninin ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğundan etkilenmeye başlamıştı. Parmak uçlarının altında nabzının nasıl attığına. Bordo boyalı tırnaklarının seks sırasında omuzlarına nasıl battığını hissetti.

Sikeyim.

İsteksizce onu serbest bıraktı ve sanki o bir vampirmiş ve korunmaya ihtiyacı varmış gibi ağzına bir parça sarımsaklı ekmek tikiştirdi.

"Ee," dedi elini kucağına sıkıştırarak. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana kendinden bahset."

Konuşmak istediği bir konu değildi. Ama ona biraz bilgi borçlu olduğunu düşünüyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ne zamandır McKay-Taggart'la çalışıyorsunuz?"

Yeterince kolay. "Birkaç yıl. Ondan önce Hava Kuvvetleri'nde astsubaydım."

Çatalını makarnanın içinde döndürürken tabağına çarptı. "PJ nedir?"

"Pararescue jumper. Özel operasyonlar. Temel olarak, bir savaş arama ve kurtarma sağlık görevlisi." Omuz silkti. "Yani yaralanmalara neden olmakta da onları iyileştirmekte olduğu kadar iyiyim."

Bir süre onu inceledi ve sonra başını salladı. "Hmm...mantıklı."

"Mantıklı olan ne?"

"Sen." Eliyle sarımsaklı ekmeği işaret etti. "Dokuz ay önce, kafede düşüp başını çarpan bir kadını kurtardın. Kafası karıştı ve kelimeleri geveliyordu ve etrafındaki herkes davranışlarının düşmeden kaynaklanan bir beyin sarsıntısının sonucu olduğunu düşünürken sen onun felç geçirdiğini biliyordun."

Şaşkınlıkla baktı, duraksaması ona makarnasından ilk ısırığı alması için zaman kazandırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Olduğunu gördüm."

"Sen de mi oradaydın? Bunu hatırlamıyorum." Ve hatırlardı.

"Oradaydım ama çok fazla kargaşa vardı, o yüzden muhtemelen beni görmediniz." Ağzını bir peçeteyle sildi. "Peki neden ordudaki o işi seçtin?"

Omuz silkti. "Her zaman bir tür kurtarıcı kompleksim olmuştur. Dokuz yaşındayken bir köpeği ona kötü davranan bir grup çocuğun elinden kurtardığımdan beri." Husky kırması olan köpeği altı yıl sonra ölene kadar beslemişti. İhtiyacı olduğu bir zamanda ona sürekli eşlik etmişti ve o zamandan beri bir köpek aşığıydı. Dobermanlar hariç. "Çocuklar beni çok dövdü ama buna değdi. Beni dövüş sanatlarıyla ilgilenmeye teşvik etti ve havalı bir köpeğim oldu."

"Hava Kuvvetleri'ni özlüyor musun?"

Bunu ona daha önce kimse sormamıştı ve bir an düşünmesi gerekti. Nihayetinde cevabı oldukça netti. "İşimi özlüyorum. Hayatı özlemiyorum."

"Bu yüzden mi ayrıldın? Askeri hayatı sevmediğin için mi?"

Seni konuşturmanın bir yolunu buluyor. Jules'un daha önceki sözleri kafasında yankılandı ve eğer Jules haklı değilse lanet olsun. Bu seni delirtecek. Evet, bu konuda da haklıydı.

"Sebeplerim vardı," dedi ve Suzanne'ın gözleri onun niyet ettiğinden daha sert gelen ani cevabı karşısında parladı. Ama ordudaki zamanından ya da genel olarak geçmişinden bahsetmeyi gerçekten sevmiyordu ve Suzanne bir şekilde çok fazla şey anlatmasını sağlamıştı. "Her neyse, başka bir şey yapmaya hazır olana kadar McKay-Taggart'a katıldım."

İkisi de yemek için durakladı, Declan yemeği neredeyse kürekle ağzına götürüyordu. İtalyan yemeklerini çok severdi ve bu da o güne kadar yediği en iyi spagetti yemeklerinden biriydi.

"Başka bir şey mi?" diye sordu adam son lokmasını yutarken. "Ne gibi?"

"FEMA'ya katılmak için bir teklif aldım." Tabağını tekrar doldurdu, Suzanne da öyle. Suzanne'ın ona ayak uydurabileceğine bahse girerdi. "Çok cazip ama bir süreliğine devlet işlerine ara vermem gerekiyor."

Esas olarak, babasının etkisini hayatından uzak tutması gerekiyordu ve babası ABD senatörü olduğu için erişim alanı çok genişti. Ve belki de FEMA ona insanlara yardım etme arzusunu karşılayacak türden bir iş verecek olmasına rağmen, arzuladığı tehlike unsurunu özleyeceği için işi kabul etmeyi erteliyordu.

"Demek koruma olarak işe alınıyorsun," diye düşündü. "Bahse girerim bir sürü hikayen vardır."

Sırıttı ve buzlu suyuna uzandı. "Yarisına inanamazsın."

"Ah, şaşıracaksın," dedi usulca. "Bana en çılgınını söyle."

Aralarından seçim yapabileceği birkaç tane vardı ve çoğunu çeşitli nedenlerle reddettikten sonra, günün erken saatlerinde Taggart'ın ofisinde gündeme gelen bir tanesinde karar kıldı.

"Bir keresinde," diye başladı, "bir kadın eski sevgilisini kışkırtmak için beni tuttu. O zaman gerçeği bilmiyordum; bir sapığı olduğunu ve bir korumaya ihtiyacı olduğunu iddia etti ama insan içine çıktığımızda her yerime tırmandı. İlk başta beni korkuttu."

"İlk başta mı?"

"Evet. Erkek arkadaşı olduğumu düşünürse sapığının cesaretini kıracağını düşündüğünü söyledi. Mantıklı." O bir ahtapottu, ama hey, bazı işler fedakârlık gerektiriyordu. "Sonunda anladım ki ne zaman flört etse aynı adam yanında oluyordu. Onun sapığı olduğunu düşündüm ama eski sevgilisi olduğu ortaya çıktı. Onun bir sapığı yoktu. Sapık oymuş. Oh, ve onlar eş değiştiriyorlardı. Beni lanet bir seks partisine götürdü."

Suzanne güldü. "Eski sevgilisi orada mıydı?"

"Evet. Onun sevgilisinin benimle takılmasını sağlayarak onunla takılmaya çalışıyordu."

Suzanne'ın gözleri merakla parlıyordu ve aynı zamanda bir seri katil çalışma istasyonu olabilecek seks oyun odasına verdiği tepkiyle birleştğinde, yatakta çok deneyimli olmadığı izlenimini edindi. "Bunu sen mi yaptın?"

Yüzünü buruşturdu. "En iyi anlarımdan biri değildi. Ama kız ateşliydi ve ben de neredeyse bir yıldır sevişmemiştim."

"Bir yıl mı? Ciddi misin?" "Neden bu kadar şaşırdın?"

Onun bakışlarından kaçınarak, parlak bir tırnağıyla şarap kadehinin kenarını dalgınca daire içine aldı. "Bilmiyorum. Bir seks kulübüne üye olan insanlarla takılıyorsun. Ve Top'un özel bir seks dolabı var."

"Sanctum bir BDSM kulübü ve siz seks dolabını nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkti. "Restoranda çok zaman geçirdim. Bir şeyler duyuyorum."

Bunu söyleme şekli, neredeyse utangaç ama merakla, onu şaşırtmaya devam etti. Tecrübelerine göre, çok parası olanlar normal insanların nasıl yaşadığı konusunda naifti ama seks bunlardan biri değildi. Suzanne'da çok garip bir şeyler vardı. Açıkça dünyevi, zeki ve varlıklı biriydi, ama yüzeydekiyle uyuşmayan bir samimiyet ve masumiyet vardı.

Şarabına uzandı ama parmakları kadehe değdiği anda biri beynine bir çivi çaktı. Kafatasının tepesinden tabanına doğru yayılan keskin, yakıcı acının tek açıklaması buydu. Başını tutup sandalyesinden düşmemeyi başardı ve Suzanne fark ettiyse de belli etmedi. Aslında, aniden uyanmış ve araziye doğru bakmaya başlamıştı.

"Tatlıyı kontrol etmem gerekiyor," dedi ve ayağa fırladı. "Hemen döneceğim."

Kadın aceleyle uzaklaştı ve onu kafatasını kucaklayıp nefes almaya çalışırken bıraktı.

Altıncı Bölüm

Suzanne çılgına dönmüştü.

Kanat çapaları, Yükseldiğinde kanatlarının filizleneceği kürek kemiklerindeki izler, kötülüğün varlığıyla kaşınıyordu. Declan'ın heraldi'si yanmıyordu, bu da normal şartlar altında muhtemelen tehlikede olmadığı anlamına geliyordu. Ama onu takip eden iblis normal değildi. Bunların hiçbiri normal değildi.

"Seksi!" diye bağırdı mutfağa doğru koşarken. "Seksi!"

Kız kardeşi büyük merdivenden aşağı koşuyordu, gözleri çılgına dönmüştü. "Kötülük seziyorum."

Suzanne başıyla onayladı. "Declan'la kal. Mümkünse onu içeri getirin."

"Bekle!" Seksi merdivenlerden hızla inerek Suzanne'ın yolunu kesti. "Sen Declan'la kal. Ben iblisin peşinden gideceğim."

"Bu benim işim."

"Senin sahip olmadığın dört yüz yıllık tecrübeye sahibim Suzanne. Aptal olma."

Suzanne melek dünyasında neredeyse bir bebek olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu ve kendisine aptal denmesinden özellikle nefret ediyordu.

"Bu benim şovum," diye tersledi. "Benim Primori'm, benim görevim.

Yetki bende ve ben ne dersem onu yapacaksın."

Seksi dişlerini gösterdi - Suzanne'a düşmüş melek babalarından miras kalmamıştı. "Bazen aptal küçük bir kız oluyorsun, kardeşim." Seksi, Declan'la ilgilenmek üzere oradan ayrılırken Suzanne'ı duvara çarpmasına yetecek bir güçle yanından geçti.

Suzanne usulca küfretti ve kötü niyetli varlığın melek eşiğini geçemeyeceğini düşünerek kendini güvenlik çitinin dışına attı. Ama sadece birkaç adım atmıştı.

şeytani titreşim kaybolduğunda çevre boyunca. Lanet olsun. Bir sonraki hamlesini düşünürken yanından bir araba geçti, ışıkları onu bir anlığına kör etti.

Declan'ı kontrol et.

Nerede olabileceğinden emin olamayınca, Declan'ın önünde cisimlenmemek için araziye kapıdan tekrar girdi.

Aceleyle evin içinden arka bahçeye geçti ama Declan gitmişti. Panik midesinin çukurunda çırpınarak akşam yemeğini ekşitti. Mutfakta, çalışma odasında ya da aile odasında değildi ve tam ona seslenmeye başlamıştı ki, Sexy köşeyi döndü.

"Yatak odasında," dedi, sanki az önce Suzanne'a aptal dememiş gibi. "Başı çok kötü ağrıyor. Ona birkaç aspirin verdim."

Suzanne dondu kaldı. "Baş ağrısı mı? Ve sen onu yalnız mı bıraktın?" "Sadece bir baş ağrısı."

"Bu sadece bir baş ağrısı değil! Bu iblis böyle saldırıyor." Seksi topuklarının üzerinde mutfığa doğru fırladı. "Cipher'ı arayacağım ve iblisin evin etrafındaki melek perdesinden Declan'ı neden etkileyebildiğini öğreneceğim. Birkaç dakika onunla kalır mısın?"

"Elbette." Suzanne cep telefonunu bulurken Seksi aceleyle merdivenlere yöneldi.

Cipher hızlı aramadaydı ve beş saniyeden kısa bir süre içinde onu hatta bağladı. "Konuş benimle, bebek melek."

"Bana öyle demeyi kes," diye iç geçirdi, itiraz etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Sheoul-gra'da ortaya çıktığı, Hawkyn tarafından zincirlerle oraya sürüklendiği günden beri ona böyle sesleniyordu. Daha da kötüsü, bu söz çok tutulmuştu ve kardeşlerinin birçoğu artık onu böyle çağırıyordu.

"Elbette," dedi, tıpkı kızın her itirazında olduğu gibi. "Neye ihtiyacın var?"

"Declan'ın peşindeki iblisin neden onu malikânenin dışından etkileyebildiğini bilmem gerekiyor."

Hafif bir duraklama oldu. "Böyle bir şey olmamalı. Bekleyin." Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren klavye tuşları ve cep telefonu uyarılarının sesi kulağını doldurdu. Sonunda Cipher hatta geri döndü. "Tamam, görünüşe göre yüklenen büyü çoğu uzaktan saldırıyı durduruyor, ancak diğerlerinde sadece en kötüsünü filtreliyor. Declan iyi mi?"

"Sanırım öyle. Keşke iblisin neden onun peşinde olduğunu bilseydik."

"Sence onun Primori olduğunu biliyor mu? Belki de özellikle onları avlıyordur."

Bunu bir dakika düşündü. "Hiç sanmıyorum. Dövüştüğümüzde Morroc varlığıma şaşırmış gibiydi. Declan'ın Primori olduğunu bilseydi Memitim'i de bilirdi."

Declan'ın neden Primori olduğunu bilmek de faydalı olurdu ama Memitim'e bu bilgi asla verilmedi. Melek koruyucuları hak edecek kadar önemliydiler ama yine de koruyucuları işlerini bir kanatları arkadan bağlı olarak yapmak zorunda bırakılmıştı.

Kanatları olduğunu varsayarsak.

"Declan şimdi nerede?" Cipher sordu.

"Odasında Sexy ile birlikte. Onu kontrol etmeye gidiyorum." "Harika," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.

Burada zombi kıcı tekmeliyor olacağım."

Suzanne video oyunlarını seven düşmüş meleğe veda etti ve telefonu kapattı. Declan'ın odasına doğru yola çıktı ama çok endişeli görünmek istemediği için rotasını değiştirip mutfağa gitti ve bir tepsiye tatlı doldurdu.

Suzanne yaklaşırken Sexy odasından yeni çıkıyordu. "O iyi," dedi Sexy alçak bir sesle. "Baş ağrısı geçti. Ama çok huysuz. Üzerine titrenmesinden hoşlanmıyor."

"Onun üzerine titredin mi?" Suzanne aniden bastıran kıskançlığın sesine karışmamasını umuyordu. "Bir keresinde kardeşimiz Maddox'a kırık bacağı için sızlanmayı bırakmasını söyleyen sen mi?"

Seksi homurdandı. "Çabuk iyileşiriz. O da mızımızlanıyordu." Suzanne'ın elindeki tepsiye baktı. "Sadece iki tabak mı? Sanırım ben sayılmıyorum?"

"Buzdolabında daha çok var, zaten gitmiyor musun?"

Başka bir huff. "Evet. Ama tatlılarını ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ve onları bana servis etmeni." Seksi, Suzanne'a muzip bir göz kırptı. "Yarın Primori turumdan sonra uğrarım. Görüşürüz."

Sırtıttı ve Declan evdeyken acil bir durum olmadıkça yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yaptı. Ya tam o sırada yatak odasının kapısını açıp onun kaybolduğunu görseydi? Evin içinde kamera olmaması iyi bir şeydi. Nedense melekler sadece dışarısı için endişeleniyorlardı. Muhtemelen bir şeyin güvenlik önlemlerini aşıp içeri girebileceği bir durumu kavrayamıyorlardı.

Her halükarda, Suzanne yarın kız kardeşine ciddi bir fırça atacaktı ve bu muhtemelen bu gece ayağını yere vurduğunda olduğu gibi iyi gidecekti.

Tepsiyi bir eline alarak Declan'ın kapısına hafifçe vurdu ve onun "İçeri gel," diye bağırmasıyla içeri girdi.

Oturma alanındaki kanepeye uzanmış, uzun bacaklarını bir kolluğun üzerine sarkıtmış, başını diğerine dayamıştı. Onu görünce doğruldu ve ayaklarını yere doğru salladı.

"Hey." Elini saçlarının arasında gezdirdi ve saçlarını hoş bir şekilde karıştırdı. "Yemeğe gelemediğim için özür dilerim. Yemin ederim yemeklerinle ilgili bir şey söylemedim."

"Biliyorum," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Seksi ani bir baş ağrın olduğunu söyledi. İyi misin?"

"Evet." Öfkeli bir nefes verdi. "Son zamanlarda çok sık oluyor. Doktor küme baş ağrısı olduğunu söylüyor ama işin tuhafı sadece birkaç gün sürüyor."

dakikalar. Bazen sadece birkaç saniye. Beynimde tümör olduğunu düşünmeye başladım."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak bir şeyim var." Tepsiyi sehpanın üzerine, bir yığın çizgi romanın yanına koydu. Bir keresinde onun dairesini kontrol ettiğinde birkaç kutu görmüştü ama çocukluk hatırası olduklarını düşünmüştü. Anlaşılan öyle değilmiş. "Çilek sever misin?"

"Onlar benim en sevdiğim meyveler."

"O zaman buna bayılacaksın." Ona karabiber ve balzamik sirke karışımı içinde çileklerle dolu cam bir tabak uzattı.

"Süslü görünüyor."

"Favorilerimden bir diğeri. Basit ama yapımı uzun zaman almış gibi bir tadı var."

Adamın bir kaşık dolusu dilimlenmiş meyve ve bolca sos almasını izledi. Adam inledi, gözlerini kapadı ve yüzündeki saf erkek coşkusu ifadesi göğüslerinin karıncalanmasına ve külotunun nemlenmesine neden oldu. Ah, aynı bakışı seks sırasında yüzünde görmek... kadın takdiriyle ürperdi.

"Kahretsin, bu çok güzel," diye mırıldandı. "Bu yemekleri yemek programında mı yapıyorsun?"

"Üç program önce spagetti ve çilekli tatlı yaptım." Gülümsedi. "İzleyicilere her zaman, videomu izlerken yemekleri pişirirlerse, yemekten amaçladığım etkiyi alacaklarını söylerim."

Sarışın bir kaşı alnına tırmandı. "Etki mi?"

Başını salladı. "Her bölümün bir teması var. Geçen ayın teması depresyonla mücadele eden ruh halini iyileştirici yemeklerdi. Programı izlerken Tavuk Melek Alfredo'mu yapan insanlardan yüze yakın e-posta aldım ve yemek artığı olarak bile yediklerinde bütün gün süren inanılmaz olumlu duygular yaşadıklarını söylediler."

Yüz ifadesindeki şüphecilik onu hiç rahatsız etmedi. Söylediklerinin kulağa çılğınca geldiğini biliyordu ama

gerçekten de enerjisini yemek ve video aracılığıyla iletebiliyordu. Bu onun özel melek yeteneklerinden biriydi ve meleklerin çok iyi bir neden olmadan konuşurken filme alınmamasının ya da kaydedilmemesinin nedenlerinden biriydi. Büyük nüfuslar üzerinde ilahi etki genellikle yasaktı, ancak kısa bir süre önce insanları yakın zamanda yaşanan kıyametin iblislerden ziyade bir virüs, terörizm ve insan paniğinden kaynaklandığına ikna etmek için dünya çapında kullanılmıştı.

Declan çileklerini bitirdi ve tabağı yere koydu. "Spaghetti all'Amatriciana ve balzamik çilek bölümü için hangi temayı kullandınız?"

Yüzünün kızarmadığını umuyordu ama yanaklarında kesinlikle bir sıcaklık hissediyordu. "Baharat ve duygusallık. İzleyicilere, programımı izlerken yemekleri yaparlarsa, en şaşırtıcı fiziksel tepkileri yaşayacaklarını söyledim."

"Cinsel tepkiler mi?" Bunu söyleme şekli, alçak sesle ve dumanlı bir şekilde, tam yumurtalıklarına çarptı.

"Bazıları için." Her nasılsa nefessiz kalmamayı başarmıştı. "Diğerleri sadece sıcak ve bulanık hissedecek."

Ağzının kenarlarında eğlence kıvrımları oluştu. "Seksi yemek. Bunu sevdim." Uzun bacaklarını uzattı ve daha rahat etmek için kıpırdandı. "Peki bulaşıkları yıkadığında ne oluyor?"

Yemek pişirdiğinde ruh hali yemeğe enerji aşıliyordu, bu yüzden kızgın ya da üzgün olduğunda asla başkaları için yemek pişirmezdi. Bir keresinde kızginken Sheoul-gra'daki Memitim kafeteryası için kurabiye pişirmek gibi bir hata yapmıştı ve bunun sonucunda tüm gün yumruk yumruğa kavga etmişlerdi. Kendisi için bir acıma partisi düzenlediği başka bir seferde ise brownie trifle, Trefoil cheesecake ısırıkları ve cevizli turta yapmış ama diğerlerini yememeleri konusunda uyarmayı unutmuştu. Sonuç olarak, yaklaşık iki düzine erkek ve kız kardeşi gözyaşları içinde saatler geçirdi.

O zamandan beri sadece kendini iyi hissettiği zamanlarda yemek hazırlardı ki bu da neredeyse her zaman olurdu. Doğası gereği pozitif bir insandı ve moralini bozmak için çok şey gerekiyordu.

"Yemek yaptığımda insanlar içine koyduğum sevginin tadını alabiliyor," dedi basitçe. Bu insan büyükannesinin söylediği bir şeydi ve Suzanne her lokmada büyükannesinin sevgisini tadabileceğine inanmıştı. Adam onu izlerken gözlerini ona dikti. "Demek tutkularımdan birini biliyorsun. Bana seninkilerden birini söyle."

Adam yavaşça ona doğru eğilirken, gözlerindeki çelik grisinde kızın nefesini kesen yaramaz bir parıltı vardı. Bakışları onunkileri tuttu ve onu olduğu yerde tamamen dondurdu. O sert, dolgun dudaklar konuşmak için açıldığında, acının onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmasını engelleyeceği umuduyla tırnaklarını avuçlarının içine gömdü.

Sesi zengin, karanlık ve bir meleğin tüyleri kadar ipeksiydi. "En büyük tutkularımdan biri bacaklarının arasında."

Suzanne neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu. "Ne?"

Bakışları kadının kalçalarına kaydı ve kadın aşağı baktı... adamın çizgi romanlarından birinin üzerine oturduğunu gördü.

"Ciddi misin?" Çizgi romanı altından çekip çıkardı. "Bunlar senin tutkun mu?"

"Bazı insanlar yemek yapar," dedi omuz silkerek, "bazıları da çizgi roman ve grafik romanlarla rahatlar."

Elindeki kitabın kapağına kaşlarını çatarak baktı. Flash. Sehpanın üzerindeki yığının en üstündeki çizgi roman Nightwing'di. Şimdi dairesindeki dekor anlam kazanmıştı. Primori hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için olduğunu söyleyerek bir iki kez uğramıştı ama bir sürü aksiyon figürü ve askeri sanat eseri dışında onun evi son derece minimalistti. Ama o süper kahraman figürlerinden ve çizgi roman kutularından bir sürü vardı.

"Herkes için bir şey var." Yığını karıştırdı ve bazılarını teker teker yanındaki kanepeye fırlattı.

ona. "Transformers, The Walking Dead, Star Trek, Suicide Squad, Demonica, The Avengers."

Hawkyn Uzay Yolu'ndakilere bayılırdı. Bekle... Demonica mı demişti? Merakla çizgi romanları karıştırdı ve yığından bir Demonica kopardı. Var olan her melek bu seriden haberdardı ve çoğu sorumluları zincire vurmak istiyordu. Ya da daha kötüsünü.

Neyse ki sorumluların kimlikleri henüz bilinmiyordu. En popüler teori meleklerle ilgiliydi, ancak yazarlardan en az birinin insan bir iblis avcısı olduğu fikri de neredeyse aynı derecede popülerdi.

Suzanne henüz bir fikir edinememişti ama eğer Demonica yazarları melekse, cüretkârlıklarına hayranlık duyması gerekiyordu. Cennetsel ve şeytani sırları insanların görmesi için ortaya koyuyorlardı ve kimlikleri ortaya çıkarsa hapis, işkence ve hatta kanatlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirlerdi.

"Bu iyi bir tane." Declan elindeki Demonica çizgi romanını işaret etti. "İblislerin var olduğu ama çoğu insanın onlardan haberdar olmadığı alternatif bir gerçeklikte geçiyor. Ve iblisleri avlayan Aegis adında uluslararası bir ajans var. Onlar iyi adamlar. Çoğunlukla. Bir denemelisin. Melekler var, yaratıklar var, vampirler var. İblisleri tedavi eden bir hastane bile var."

"Bu çılgınlık," dedi renkli sayfaları çevirirken.

"Şey, bu bir kurgu. Ama çok fazla gelirse, Superman veya Wonder Woman gibi bir klasiği deneyebilirsiniz."

"Hayır, ondan değil. Aslında şu Demonica'lardan bazılarını okumak istiyorum. Çizgi romanların bu kadar ilerlemesi çok çılgınca. Ben Archie ve Alley Oop ile büyüdüm."

"Alley Oop?" Nefesinin altında ısıklık çaldı. "Sen Afrika'da büyümedin. Bir zaman tüneline büyüdün."

Lanet olsun. Söylediği şeyler konusunda gerçekten daha dikkatli olmalıydı. "Ne diyebilirim ki? Yaşadığım yerde çok fazla çizgi roman dükkânı yoktu."

"Eğer istersen seni bir tanesine götürebilirim, böylece Demonica'nın eski sayılarını alabilirsin."

"Bu hoşuma giderdi." Çizgi romanı yere bıraktı.

"Yarın mı?" "Ne zaman istersen. Müşteri sensin."

Gülümsedi ama onu aldattığını hatırlamaktan hoşlanmadı. Evet, bu onun iyiliği içindi ama değer verdiği insanlara yalan söylemekten hiç hoşlanmamıştı. Ve onu gerçekten önemsiyordu. Hem de çok fazla.

Tepsiadaki tatlı tabaklarını topladı ve ayağa kalktı. "Dinlenmene izin versem iyi olacak. Başın nasıl?"

"Her şey daha iyi." Ona seksi, şakacı bir gülümseme verdi, bu da onun kalmak için bir bahane bulmak istemesine neden oldu. "Baharatlı çileklerin yüzünden olmalı."

Olsa olsa, çilekleri onu neşeli ve belki de biraz aşık hissettirirdi - yemek pişirirken hissettiği şeyler.

"Sanmıyorum, ama az önce bana gelecek programlarımdan biri için bir 'şifalı yiyecekler' bölümü yapma fikri verdiniz."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Kapıya doğru yöneldi. "Sabah görüşürüz."

Kapıya kadar ondan önce geldi ve kapıyı onun için açtı. "Yemek için tekrar teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Kız onun yanından geçerken, tenini teninde hissetmenin tadını çıkarırken, adam boğazını temizledi. "Gecenin bir yarısı sesler duyarsanız panik yapmayın. Sadece devriye geziyorum."

Panik yapmaması konusundaki uyarısına rağmen neredeyse tepsiyi düşürüyordu. "Bunu yapmana gerek yok," dedi aceleyle. Onun yapmasını istediği son şey çitin dışına çıkmaktı, bu da onu koruyucu koğuşun sınırının ötesine götürecekti. "Yani, en azından evin içinde kalırsan kendimi daha iyi hissederim."

Ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktı ama başını salladı. "Eğer istediğin buysa, güvenlik ofisindeki monitörlerden çevreyi izleyebilirim."

"Evet, teþekkür ederim." Odadan çıkmaya başladı ama son anda Declan kolundan tutarak onu durdurdu.

"Suzanne?" Sesi yumuşaktı ama zeki bakışları çelik gibi sertti ve Suzanne ürperme isteğine direndi. "Bilmem gereken... bir şey var mı?"

Sorudan ve ses tonundaki şüpheden irkilerek yutkundu. Sertçe. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Adam onu serbest bıraktı, bu onu daha iyi hissettirmeliydi, ama gerçek şu ki, neden yapıyor olursa olsun, ona dokunması hoşuna gidiyordu. "Bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Belki," dedi hafifçe, konuyu saptırmaya çalışarak, "Ben sadece gizemli bir havası olan özel bir insanım."

Onu tamamen silahsızlandırarak gülümsedi. "Tamam, gizemli bayan. Duş alacağım ve sonra da etrafı kolaçan edeceğim." Geri adım atarak, yolun geri kalanında onu dışarı çıkardı. "Sonra görüşürüz."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve rahat bir nefes aldı. Şimdilik sakinleşmişti ama pek bir şey kaçırmadığını hissediyordu ve hayatını çevreleyen tuhaflığı açıklamak giderek daha da zorlaşacaktı.

Ama şimdilik güvendedi ve nihayetinde önemli olan tek şey de buydu.

* * * *

Declan'ın Suzanne'a ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yani, siki.

Kahretsin, ama kadın libidosunu mahvetmişti. Belki de yemek yüzündendi. Baharatlı, seksi yemekler. Elbette saçmaydı ama serseri siki öyle düşünmüyordu. Ayrıca, o çilekler inanılmazdı. Tatlı ve biberli, hafif keskin bir tadı vardı. Beklenmedikti, tıpkı Suzanne gibi.

Bir şeyler saklıyordu. Çizgi roman koleksiyonu üzerine bahse girerdi. Ama ne?

Yani evet, onun hakkında gizemli bir hava vardı, ama diğer iddiasına gelince, özel bir insan mıydı? Saçmalık. Duygularını pahalı mücevherleri gibi herkesin görebileceği şekilde sergileyen bir kadındı.

Cep telefonu çaldı ve telefonu açarken küfretti. "N'aber, lan."

"Sadece her şeyin yolunda olduğundan ve bayılmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Bilirsin, hafif dehidrasyondan."

Declan bunu asla unutamayacaktı. "Evet, ben iyiyim. Duş almaya hazırlanıyordum, şansım yaver giderse yığılıp kalacağım ve boğulacağım. Bu dehidrasyon sorununu halledecektir."

Tag homurdandı. "Sadece irtibatta kalalım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Culligan'ın adamını gönderebilirim."

"Çok komik."

Hattın diğer ucundaki Tag gülerek telefonu kapattı ve Declan'ı soyunup lüks duşa girerken küfürler savurmak zorunda bıraktı.

Sıcak su, tavana monte edilmiş dev yağmur duş başlığından ve duvarlardaki altı vücut spreyinden yağmur gibi yağıyordu. Her bir spreyi, su sıcaklığını ve akışını programlamasına izin veren bir panel de dahil olmak üzere armatürlerin aşırı olduğunu söylemek isterdi, ama gerçekten, bütün gün bu şeyin içinde takılabilirdi.

Kabin beş kişi için de yeterince büyüktü ama bir kişi daha olsa mutlu olurdu. Zihni onu hemen Suzanne'a götürdü, eğilmiş, tik bankı tutarken, vücut spreyleri göğüslerine ve kalçalarına su buğusu tutarken mükemmel bir şekilde evde görünecekti. Kendisini arkasında diz çökmüş, kışındaki suyu yalarken hayal etti - kahretsin, Tag, artık susuz kalmayacaktım - dili bacaklarının arasında onu inleten tatlı noktayı bulana kadar içeri doğru çalışıyordu.

Gözlerini kapatarak ereksiyonunu kavradı ve fanteziyi devam ettirdi, ancak şimdi dizlerinin üzerinde olan Suzanne'dı, o uzun, zarif parmaklarıyla kesesini okşarken çilek kırmızısı dudakları sikinin etrafına sarılmıştı.

İnledi, sabunlu elinin yavaşça şaftından aşağı kaymasına izin verdi, Suzanne'ın ağzı işi yapıyormuş gibi davrandı. İyi olacaktı ve yine de harika hissettirecekti. O kadar hayat dolu ve coşkuluydu ki, her şeyi yemek pişirirkenki enerjiyle yaptığından hiç şüphesi yoktu.

Zihninde, onu derinlemesine emdi ve sonra onu tekrar yutmadan önce dilini horozunun başı etrafında döndürdü. Orgazm arttıkça bacakları titriyordu ve patlamanın yaklaştığı karıncalanma omurganın tabanından taşaklarına kadar yayılırken kendini duvara yaslamak için elini uzatmak zorunda kaldı.

Şaftının tabanını sıkarak, Suzanne'ın ayağa kalktığını ve tekrar eğildiğini hayal edecek kadar uzun süre tuttu, böylece bacaklarını genişçe açıp kendini damlayan amının derinliklerine gömebilecekti. Kahretsin, işte buydu, oyun bitmişti ve yoğunluğuyla onu şok eden uzun, güçlü bir doruğa ulaştığında bir çığlığı bastırdı.

Tanrım, diye düşündü, eğer seks Suzanne'ı düşünmek bile bu kadar güzelse, onunla gerçekten birlikte olmak nasıl bir şey olurdu?

Olabileceğinden değil. Müşterilerle seks yapmak tam olarak yasak değildi ama işin bir parçası olmadığı sürece teşvik de edilmiyordu. Ve Declan takım arkadaşları da dahil olmak üzere herhangi biriyle fazla yakınlaşmanın hatalara ve acıya yol açabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Göz ucuyla, buharlı camın ardından, sırtındaki dövmenin bulanık yansımaları gördü ve ona o acıyı hatırlattı. Dövmeden nefret ediyordu, sildirmeye çalışmıştı ama o ucube şey değiştirilemiyor ya da silinmiyordu. Sanki Üst Kattaki Adam onun kibrinin ve aptallığının kanıtını her gün görmesini istiyordu.

Yani hayır, Suzanne'dan ne kadar etkilenirse etkilensin onunla bir ilişkiye girmeyecekti.
Aleti bununla başa çıkmak zorundaydı.

Yedinci Bölüm

Suzanne patlamış mısır kokulu şeker dükkanındaki bir çocuk gibiydi. Ya da daha doğru bir ifadeyle, patlamış mısır kokulu çizgi roman dükkânındaki bir çocuk gibiydi. Koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürürken, duvarlardaki süper kahraman temalı sanat eserlerine, raflardaki aksiyon figürlerine ve hatıra eşyalarına hayranlıkla bakmak için durup bir torba patlamış mısır atıştırdı. Köşede Dr. Who'nun TARDIS replikasını gördüğünde sevinçten kıkırdadı.

"Bu mağaza çok havalı. Böyle bir yere hiç girmediğime inanamıyorum." Ona doğru baktı. "Buraya sık gelir misin?"

Omuz silkti. "Şimdi ve sonra."

"Hey, Dec!" Dükkân sahibi Stuart, kolları kutularla dolu halde arka odadan çıkarken el salladı. "Geçen hafta istediğin yeni Hellboy ve Kara Panter'i getirdim."

Suzanne ona "yakalandın" der gibi baktı. "Şimdi ve sonra, ha?"

Yüzünün ısındığını hissetti. "Tamam, evet, neredeyse burada yaşıyorum."

"Pratik olarak mı?" Stuart yanından geçerken seslendi. "Patlayıcı için en sevdiği patlamış mısır markasını alıyorum, arkadaki buzdolabının rafında soda için ayrılmış bir yeri var ve oturma alanındaki sandalyelerden birinin üzerinde kışından kaynaklanan kalıcı bir çukur var."

"Sağ ol Stu. Bu beni hiç de acınası göstermiyor." Arka liste kutularından Demonica'nın birkaç eski sayısını aldı ve Suzanne'a uzattı. "Bunlar başlamanı sağlar."

"Teşekkürler." Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve sırtıttı. "Bu eğlenceli olacak. Dediğim gibi, ben Mighty Mouse, Alley Oop, Blondie ve Dagwood ile büyüdüm."

Başını dehşet içinde salladı ama asıl yapmak istediği onu öpmekti. Onu öpmenin tıpkı tatlısı gibi olacağına bahse girmişti, tatlı ama biraz baharatlı ve biraz da ateşli. Ve şu anda ona bakma şekli de aynı terimlerle tanımlanabilirdi.

Kahretsin, onu gerçekten öpmek istiyordu. Ve sonra dün geceki duş fantezisinde yaptığı gibi onu soymak. Ve bu sabah yine azgın bir ereksiyonla uyandığında.

Ona baktı, gözleri parlıyordu. Onun ne düşündüğünü bilseydi gözlerinin bu kadar parlak olup olmayacağını merak etti. Şaşırmaları mıydı? Dehşete mi düşerdi? Yoksa tüm kirli olasılıkları düşünürken dumanlı ve ağır göz kapakları mı? Belki de yukarıdakilerin hepsi? Suzanne'ın kendisi de çelişkiler yumağıydı ve herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğini tahmin etmek imkânsızdı. Hem deneyimsiz hem de bilge, masum bir baştan çıkarıcı, ayakları yere basan bir hayalperest gibi görünüyordu.

"Peki burada gerçekten ne kadar zaman geçiriyorsun?" Dükkânın önüne doğru yürürlerken çizgi romanları göğsünde tutuyordu.

"Ne kadar inek olduğumu mu soruyorsun?"

Yanaklarında pembenin hoş bir tonu çiçek açtı. "Belki. Hiç çizgi roman kongresine gittin mi?"

Bir rafın önünden geçerken en yeni Justice League'in bir kopyasını aldı. "Ben oldukça büyük bir ineğim. Ve evet, bir kongreye gitmiştim ama sadece güvenlikte çalıştığım için gitmiştim." Yine de harikaydı. "Kevin Smith ve Robert Kirkman'la tanıştım."

Çizgi romanlarını satış masasının üzerine koydu. "Kim?"

"Bilmiyor musunuz?" Stuart satışları artırırken sahte bir dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "Declan, dükkânıma bir kâfir getirdin!"

"Hadi ama Stu," diye takıldı Declan. "Takıntımızı onlara başka nasıl bulaştırabiliriz?"

"Doğru." Stuart çizgi romanları paketledi ve Suzanne'a baktı. "Ne zaman istersen dükkânıma gelebilirsin."

"Teşekkür ederim." Çantasını karıştırırken keyifli bir kahkaha atarak durakladı. "Hey, adının Stuart olduğunu ve bir çizgi roman dükkânı işlettiğini yeni fark ettim. The Big Bang Theory'ye çok benziyor."

"TV programlarında mükemmel bir zevk." Stuart, Declan'a alaycı bir göz kırptı. "Benim kalbime göre bir kadın."

"Çok heyecanlanma," dedi parmağını iyi huylu bir şekilde sallayarak. "Ben sadece asistanım televizyon izlerken rastlıyorum." Çantasından cüzdanını çıkardı ve çizgi romanları işaret etti. "Declan'inkini de ben ödeyeceğim." Declan başını salladı. "Stuart onları çoktan hesabıma yazdı."

"Hesabınız var mı?"

Stuart göz kırparak, "Yeni arabamı onun hesabı aldı," deyince Declan inledi. Adam onu olduğundan çok daha inek gösteriyordu. Çoğunlukla.

Declan konuyu değiştirmeye hevesli Suzanne'a "Tamam," dedi, "sana eğlenmek için ne yaptığımı gösterdim. Peki ya sen bana ne yaptığını göstermeye ne dersin?"

"Yemek yiyorum," dedi neşeyle. "Her gün yeni bir şey yapmayı seviyorum. Toronto'da kahvaltı, Paris'te öğle yemeği, Şangay'da akşam yemeği."

"Her gün, ha?" diye alay etti. "Sizi bir yerden bir yere ışınlayan kişisel bir taşıyıcınız var mı?"

"Oh, uh, hayır. Yani, bunu her gün yapmak isterdim. Burada, Dallas'ta çok fazla dışarı çıkıyorum. Ama mümkün olduğunca çok seyahat etmeyi seviyorum." Saatini kontrol etti. "Ve şuna bakın. Öğle yemeği vakti. Neden Top'a gitmiyoruz?"

"İyi fikir. Aslında yemek yemek için daha güvenli bir yer düşünemiyorum." Personelin önemli bir kısmı ya da eşleri askeri eğitim almışken bu mümkün değildi.

Daha da iyisi, tanıdığı insanlarla dolu halka açık bir ortamda, duşta Suzanne hakkında fanteziler kuramayacak kadar meşgul olacaktı.

Muhtemelen.

* * * *

Suzanne Top'taki atmosferi gerçekten çok sevmişti ama bu dekordan ziyade personel ve yemeklerle ilgiliydi. Declan'la birlikte restorana adım attıkları anda, lezzetli sığır eti spesiyalinin kokusu onu gülümsetti ve birkaç personelin her ikisini de içtenlikle karşılaması, ona insan ailesiyle yaşadığı hayatı hatırlatan bir sıcaklıkla doldu.

Melek kardeşlerini çok severdi ama onlardan çok fazla sıcak ilgi gördüğünü söylemek abartılı olur.

Hemen en iyi masalardan birine oturdular ve ikisi de öğle yemeğİ spesiyalinden sipariş etti. Fransız soslu pizolalarını beklerken Declan ona çizgi roman kongresindeki deneyimleriyle ilgili komik hikâyeler anlattı, ancak ordudaki ya da çocukluğundaki deneyimleri hakkında sorular sorduğunda ya sorulardan kaçtı ya da belirsiz, genel cevaplar verdi.

Yemek geldiğinde konuyu değıştirdi, geçmişİ ve gelecek planları hakkında sorular sordu, her iki konu da onu son derece rahatsız etti. Evet, geçmişİ söz konusu olduğunda çoğİ şeyi biliyordu ama sadece hikâyesini hatırlama kolaylığı için değıl, Declan'a yalan söylemekten nefret ettiğİ için de gerçeğİ olabildiğince yakın durmaya çalışıyordu.

Gelecekle ilgili planları biraz daha karmaşıktı, çünkü kısmen ona gerçeğİ söyleyemiyordu ve kısmen de ana rahmine düştüğİ andan beri onun için planlanan ileriye dönük yol artık istediğİ şey değıldi.

Bu, Declan'a yüksek sesle söylediğinde kendisine itiraf ettiğİ bir şeydi.

"Eskiden hayatımı planlamıştım," diye iç geçirdi. "Ama son zamanlarda planlarımı sorgulamama neden olan birkaç şey oldu."

"Ne gibi?"

Senin gibi. "Değer verdiğim biri beklenmedik bir şekilde öldü," dedi, Meera'yı düşünürken sesi boğazında düğümlendi. "Yapmak istediği çok şey vardı ve şimdi bu şansı asla bulamayacak."

Yemeğinin son lokmasını da bitirdi ve bir bardak çay içti. "Peki bu gelecek planlarınızı nasıl değiştiriyor? İstedığınızı yapmak için zamanınız ve paranız var gibi görünüyor."

Tanrım, ona her şeyi anlatmak istiyordu. Hayır, her istediğimi yapamam. Cennetin hizmetinde doğdum ve bana bu konuda hiçbir seçeneğim olmadığı ve bu yoldan sapmanın bencillik olacağı söylendi. Ama kahretsin, bencil olmak istiyorum. Bir yemek programım olsun istiyorum ve aşık olmak istiyorum. İstemediğim şey ise cennetlik bir savaşçı olmak.

Gerçek ona bir darbe gibi çarptığında neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Memitim olmak istemedi.

Neyse ki, Deena elinde bir tepsiyle masada belirdiğinde bu vahiy üzerinde çok fazla düşünmek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Size özel bir ikram getirdim." Her birinin önüne ağzına kadar üç kat sıvıyla dolu bir shot bardağı koydu. "Linc yeni bir içki icat etti ve adını koymak için bir yarışma düzenliyoruz, ama içinde 'top' kelimesi olmak zorunda. Bir deneyin bakalım. Şimdiye kadar Top Heavy ve Woman on Top isimleri öne çıktı."

Declan başını sallayarak içkisini Suzanne'a doğru itti. "Yapamam. Görevdeyim ve Suzanne'ın Jaguar'ını kullanıyorum. Ama eminim Suzanne ikimiz için de bir isim bulabilir."

Alkol de Memitim için başlangıçta yasak olan şeylerden biriydi, ancak zamanla kurallar gevşemişti ve artık genel olarak şarabın iyi olduğu, ancak sert alkolün olmadığı kabul ediliyordu. Ama Suzanne Memitim olmaktan, tüm bu aptalca kurallardan bıkmıştı ve eğer birini çiğneyecekse hepsini çiğneyebilirdi.

Ya da en azından eğlenceli olanları.

Declan'a baktı, kadınsı hisleri tüm o ham, evcilleşmemiş erkekliğe kilitlenmişti ve hiç şüphesiz onunla seks yapmanın kırılması eğlenceli olacak kurallardan biri olacağını biliyordu.

Yine de şimdilik küçük bardaklardan birini aldı. "Senin alkollü eserini denemekten onur duyarım, Deena."

Bir profesyonel gibi hepsini alarak geri devirdi. En azından üç saniye boyunca kendini bir profesyonel gibi hissetti. Ve sonra yanık gözlerini sulandırdı ve nefesi ejderha ateşi gibi hissettirdi.

"İsminde 'top' kelimesi gerçekten olmak zorunda mı?" diye hırıldadı. "Çünkü bence adı Yanan Yağ Kayganlığı olmalı."

Deena güldü. "Çok fazla sert alkol içmiyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve kalan bardağa iblis sidiğiyle doluymuş gibi baktı. Ama o bir tür iblis avcısıydı, değil mi? O içkiyi bir şampiyon gibi öldürebilirdi.

"Hadi tekrar deneyelim." Kendini toparlayarak ikinci bardağı da içti. Bu sefer zorlukla hırıldadı.

Artık büyük bir kızım!

Bu düşünceye güldü ve alkolün damarlarında fokurdadığını şimdiden hissedebildiği aklına geldi. Hmm, belki de Memitim'in içkiden uzak durması gerektiğinin bir nedeni vardı.

"Peki," dedi Deena, "şimdi ne düşünüyorsun?"

"Sanırım üçüncüyü almamalıyım," dedi Suzanne, her ne kadar bir tane istemiş olsa da. "Ama teşekkür ederim. Öğle yemeği için de teşekkürler. Her zamanki gibi harikaydı."

Deena boş tabakları topladı ve düzgünce tepsisine dizdi. "Biliyor musun, sana etrafı gösterdiğimi hiç sanmıyorum. Mutfağı görmek ister misin?"

Suzanne neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. "Yapar mıyım? Evet, lütfen!"

Deena, Dec ve Suzanne'a takip etmeleri için işaret etti. Ve beklendiği gibi, mutfak en üst düzey aletler ve pişirme gereçleriyle harikaydı. Paslanmaz çelik hazırlık masaları

pırıl pırıldı ve zemin o kadar temizdi ki üzerine basmaya korkuyordu. Sheoul-gra'da çalıştığı devasa mutfaklarla kıyaslandığında burası küçüktü ama daha az endüstriyeldi ve duvarlarda asılı olan personelin yıllar boyunca çekilmiş grup fotoğraflarından, sadece günlük spesiyallerin değil aynı zamanda şeflerin karikatürlerinin de yer aldığı beyaz tahtaya kadar çok daha kişiseldi.

Suzanne dumanı tüten bir tencereden gelen nefis safran aromasını içine çekti ve Macon'un meyveli tartı süslemek için kullandığı hassasiyete hayran kaldı. Bütün gün burada mutlu bir şekilde takılabilir ve sadece not alabilirdi.

Birisi kapıyı ona doğru çarptı, bu da o kişiye Deena'dan sert bir söz kazandırdı, ancak Suzanne kapının kapanmasından önce kapının diğer tarafında gördüğü şeyle çok meşgul olduğu için bunu fark etmedi.

"Ooh, bu duyduğum meşhur erzak dolabı mı?" Oraya doğru yürümeye başladı ve her adımı çarpık bir lunaparkta yürümek gibiydi. Alkol onu gerçekten bu kadar çabuk mu etkiliyordu? Cildine yayılan hoş karıncalanmalar evet diyordu.

"O kadar da heyecanlı değil," diye seslendi Deena telefonunu kontrol ederken. "Hey Declan, benim için turu bitirebilir misin? İlgilenmem gereken bir şey var."

"Elbette. Eğer gitmeden önce görüşemezsek, her şey için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Suzanne el salladı ve kapının tokmağına uzandı. Kapı açıldığında ne beklediğinden emin değildi ama temizlik malzemeleri ve tuvalet kâğıtlarıyla dolu sıkıcı bir dolap değildi.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," dedi Declan, iri vücudu kızinkine o kadar yakındı ki, kız ondan akan sıcaklığı hissetti. "Bir seks salıncağı ya da duvarda asılı kırbaçlar ve tüylü kelepçeler mi bekliyordun?"

Evet.

"Hayır." Küçük odaya adım attı ve insanların bu kadar küçük bir alanda seks yapmayı nasıl başardıklarını merak etti.

"Sadece mekaniği çözmeye çalışıyorum. Benimle içeri gel."

"Suzanne-"

Kolundan tutup onu içeri çekti ve boşta kalan eliyle kapıyı arkasından kapattı. Adam ona çarptı, kalçaları onunkilerle buluştu, göğsü onun göğüslerine bastırdı ve kadının teni baştan aşağı ısındı.

Geri adım atarken, "Acayip güçlüsün," diye mırıldandı.

Bir insan için, evet. Bir Memitim için...meh. Ortalama biriydi. En iyi dövüş yeteneği hızıydı. Ve tırpan gibi keskin zekası.

Kıkırdadı, çünkü normalde kendini pek esprili biri olarak görmezdi. Alkol melek gibi kışını tekmeliyordu. Peki burası neden bu kadar sıcaktı?

Declan ona tuhaf bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Kesinlikle." Avucunu dekolteli bluzunun yakasının hemen üzerine koydu ve teninin artan hassasiyeti karşısında neredeyse inleyecekti. "Karıncalanma hissediyorum, sanki kanımda kabarcıklar varmış gibi." Uzanarak adamın elini tuttu ve kendi elini onunkiyile değiştirdi. "Sen de hissediyor musun?"

O inanılmaz gri gözler erimiş metalden pürüzsüz, karanlık havuzlara dönüştü ve etrafındaki kâğıt havlu ve temizlik malzemeleriyle dolu tüm raflar yok olup gitti, sadece birkaç santim ötesinde duran adama odaklandı. Adam yutkunurken boğazındaki kaslar dalgalandı, bakışları onunkilere kilitlendi, eli bir damga gibi tenini yaktı.

Omuzları seğirdi, kanat demirleri henüz sahip olmadığı kanatları serbest bırakmaya çalışıyormuş gibi ağrıyordu. Ama içgüdüğü güçlüydü, içinde var olmayan kanatlarını uzatma ve onları Declan'a meleklerin sahiplenici kucaklamasıyla sarma ihtiyacını zorluyordu. Ağrısı şiddetlendi, aptal bedeni yapamayacağı bir şey için ısrar ediyordu. Ama aynı anda leğen kemiğinde daha tatlı bir sızı zonklamaya başladı, göğüslerine ve çekirdeğinin derinliklerine doğru yayıldı.

"Suzanne..." diye devam etti Suzanne yaklaşırken.

"Hissedebiliyor musun?" diye tekrarladı ama artık kanında oluşan kabarcıklardan bahsetmiyordu. Aralarında olup bitenlerden bahsediyordu. Tam burada, bu dolapta.

"Evet," diye homurdandı.

Zaman bir an için durdu, bakışları kilitlendi. Çenesi sıkılmış, kasları seğiriyor, boynundaki tendonlar sanki kontrol için derinlere uzanıyormuş gibi geriliyordu. İstemediğı kontrol. Sahip olduğı her şeyi onun üzerine salmasını istiyordu. Her şeyini.

"Declan," diye fısıldadı.

Sanki adı onu kırmanın anahtarıymış gibi, onu aniden kendine doğru çekti ve ağızını kendi ağızıyla kapattı.

Oh, tatlı Cennet, dudakları sihirliydi ve şimdi alkolden başka nedenlerle karıncalanıyordu. Yine de çoğunlukla alkoldü, çünkü lanet olası hava sıcaktı ve oda dönüyordu.

"Hadi," diye dudaklarına doğru nefes aldı. "Seni eve götürmem gerek."

"Neden?" Bacağını adamın kalçasına doladı, onu olduğı yerde tuttu ve ereksiyonunun sert çıkıntısını kendisine doğru bastırdı. "Burayı seviyorum." Onun küfür ettiğini duyduğuna yemin etti, ki bu çok tatlıydı. "Ama çok sıcak. Üzerimdekileri çıkarmam gerek."

"Ah...hey, bir fikrim var." Onu nazikçe üzerinden sıyırdı, ama çoğunlukla sadece onunla dalga geçiyordu. Sarhoş olabilirdi ama sık sık gittiğı restoranda garip bir duruma düşmek istemiyordu. "Bunu evde yapmak için bekleyelim, tamam mı?"

"Söz mü?"

"İstediğin tüm kıyafetleri çıkarmana izin vereceğime söz veriyorum." "Seni bu konuda tutacağım." şaka yapmıyordu.

Onunla bu konuda hiç konuşmadım.

Adam tekrar küfretti ve kadının tek yapabildiğı gülümsemek oldu.

Sekizinci Bölüm

Kalbi çarpan ve vücudu bastırılmamış bir şehvetle uğuldayan Declan, bir şekilde Suzanne'ı arabasına bindirdi ve onu arabanın kenarına çarpmadan kemerini bağladı. Neredeyse onu restorandan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmıştı ama Declan sürücü koltuğuna yerleşip evine doğru yola çıktığında Suzanne sessizce oturdu. Birkaç dakika sessiz kaldı, o kadar sessiz ve hareketsizdi ki adam uyuyakaldığını düşündü, ama sonra ona döndü, her zamanki gibi neşeliydi ve neredeyse onu seks dolabını denemeye ikna ettiğine dair hiçbir işaret göstermiyordu.

"Bugün çok eğlendim. Teşekkür ederim."

Adam ona baktı, sesindeki çakırkeyif ifade onu eğlendirmişti. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben de eğlendim." Aleti sanki eğlence eksikliğinden şikâyet ediyormuş gibi seğirdi. Aptal piç. Çizgi roman çantasını işaret etti. "Ne düşündüğünü bana bildirmek zorundasın."

Başını eğdi ve gözlerindeki sarhoş parıltısından bile bir odaklanma parıltısı gördü. "Seni çizgi roman hayranı yapan nedir?"

İlerideki trafik ışığı sarıya dönünce gaza basmış ve durmadan kavşağı geçmiş. Kırmızıyı tamamen kaçırdı... ve yakındaki bir otoparkta takılan polisten ceza yedi.

"Çocukluğumdan beri onları okuyorum," dedi basitçe. "Annem pek yanımda olmazdı, olduğu zamanlarda da toplumda yükselmekle o kadar meşguldü ki onu hiç görmezdim, bu yüzden Batman ve Yenilmezler bana arkadaşlık ederdi."

Vay canına, bu ona çok acı gelmişti, değil mi? Bu yüzden bu konu hakkında hiç konuşmuyordu ama Suzanne bir kez daha onun damarına basıyor ve açılmasını sağlıyordu.

Jules onu uyarmaya çalışmıştı.

"Özür dilerim." Suzanne uzanıp elini onun koluna koydu ve Suzanne onun bu acıma duygusundan nefret etmek istedi ama garip bir şekilde onu rahatlatmaya çalışması hoşuna gitti. En son ne zaman biri onu herhangi bir konuda daha iyi hissettirmeye çalışmıştı?

Gareth öldüğünde.

Takım arkadaşları onun için oradaydı. Kendine zarar verdiğinde, hayatıyla ilgili aptalca riskler aldığında yanında olmuşlardı. Ve Hava Kuvvetleri tarafından kendisine sunulan erken ayrılma teklifini kabul ettiğinde de yanındaydılar.

Omurgasındaki bir sancı dövmesindeki gölgelere yayıldı ve sanki lanet olası şey kalbine doğrudan bir hat çekiyoymuş gibi donuk bir ağrıya dönüştü, bu yüzden bu boku sertçe bastırdı ve Suzanne "Peki ya baban?" diye sorduğunda minnettar oldu.

Ne şaka ama. "O benim babam değil. O bir sperm donörüydü." "Benim de babam," diye mırıldandı, elini tekrar

kucağına yatırdı. "Yani, şimdi adım atıyor ama ben sevgiden doğmadım. Hepsi nefret ve görevdi."

"Nefret ve görev?" Otoyola girdi, iki kamyonun arasından geçti. Jaguar'ı rüya gibi çalışıyordu. Yine de Rover'ını ona değişmezdi. "Peki senin ailen ölmedi mi?"

"Evet," dedi çabucak. "Tabii ki. Ben öz babamdan bahsediyordum. Evlat edinildim."

Hah. Bu bilgi, yaptığı araştırmaların hiçbirinde yer almamıştı ama bir ailenin evlat edinmeyi gizli tutması o kadar da zor olamazdı.

Elini yüzünün önünde tuttu ve parmaklarını salladı. "Şimdi neden sert alkol almamam gerektiğini biliyorum."

Olmaması mı gerekiyordu? "Bunu sana kim söyledi?"

"Bilmiyorum." Arabanın tavanına baktı, bu da göğüslerinin kalkmasına ve bluzunun düşük yakasını zorlamasına neden oldu. "Sadece biliniyor." Ağırlığını test ediyormuş gibi başını ileri geri salladı ve göğüsleri

Boyun çizgisi. Bunu durdurmazsa bir kaza geçireceklerdi. "Bunu daha iyi idare edebileceğimi sanırsın. Babam safra kemikli ateş balığı gibi içer. Kan içmeleri dışında."

"Bir ne?"

"Hiçbir şey," diye iç geçirdi. "Sanırım ailemle ilgili bastırılmış bazı duygularım var. Gidenleri özlüyorum ve yanımda olanları anlamıyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Çok fazla ailesi yoktu ama özlediği pek çok arkadaşı vardı. "Bunu gerçekten anlıyorum."

Konuşma tarzıyla ilgili bir şey olmalı, çünkü bir kez daha uzandı, ama bu sefer elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. O kadar şaşırmıştı ki ne yapacağını bilemez bir halde sessizce oturdu. Bu da onu kızdırdı, çünkü genellikle her durumla nasıl başa çıkacağını bilirdi.

"Ailen nerede yaşıyor?" Suzanne bakışlarını yolcu penceresinin dışındaki bir şeye sabitleyerek sordu.

"D.C.," dedi, başka bir şey söylemedi. Ama Suzanne, Suzanne olduğu için ipucunu anlamadı.

"Oradan mı geliyorsun?"

"Evet."

"Kardeşler mi?"

Otoyoldan çıktı ve onları şehrin en zengin mahallelerinden birine götürecek yola saptı. "Hiç tanışmadığım dört üvey erkek ve kız kardeşim var."

Sessiz bir kahkaha attı. "Çok fazla ortak noktamız var." Elini sıkarak ona doğru baktı. "Sanırım annenle baban boşanmış?"

"Hiç evlenmediler," dedi. "Babam varlığımı zar zor kabul ediyor."

Hayır, Declan, Senatör Thaddeus Cantor III'ün Declan'ın annesine kürtaj yaptırmaması için baskı yaptığı ilk andan beri yolundan çekilmesini istediği uygunsuz bir sırды... kürtaj karşıtı bir kampanya yürütürken bile

Mesaj. Ve Declan açısından bu sadece bir şüphe olsa da, babasının Declan'dan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmediğinden, hatta Declan'ın orduda yüksek riskli görevlere gönderilmesi için iyilik isteyecek kadar ileri gittiğinden emindi.

"Bu gerçekten çok boktan," dedi usulca. "Annenle yakın mısınız?"

Suzanne'ın araba yoluna döndü. "Hiç de değil."

Declan annesi için bir araç, güçlü bir Birleşik Devletler senatöründen istediğini elde etmek için bir şantaj malzemesi olmuştu. Jeanne Burke, Thad'ı karısını ve ailesini terk etmeye ikna edememişti ama Declan'ın doğumundan bu yana geçen yıllar içinde çok para kazanmış, Pentagon sözcüsü olarak yüksek mevkili bir işe girmiş ve her zaman arzuladığı sosyal hayatı yaşamıştı.

"Ve tüm bunları sana rağmen yaptım," demişti bir keresinde Declan'a.

Tanrı'ya şükür, tatil için eve gitmesini hiç beklememişti. Asistanının yıllık tatil meyve sepetiyle birlikte gönderdiği Noel kartını bizzat imzalarsa şanslıydı.

Kapı kodunu girdikten sonra Suzanne'ın arabasını park etti ama daha arabayı kapatmadan Suzanne araçtan inmiş ve eve doğru ilerliyordu.

Kıyafetlerini çıkarmaya başlarken bile "Yüzmem lazım," diye seslendi.

Kahretsin. Sarhoş haliyle boğulacaktı. Onun arkasından aceleyle koştu, ekmek kırıntıları gibi yere attığı kıyafetleri topladı.

Kızın kendisinden nasıl bu kadar ileri gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama havuza vardığında kız havuzun içinde çırılçıplaktı.

Ve hareketsiz yüzüyor, yüzüstü, yüzeyde.

"Suzanne?" Kalbi biraz daha hızlı atarak kenara doğru ilerledi. "Suzanne?"

Hareket etmedi. Orospu çocuğu! Saniyeler içinde ayakkabılarını tekmelemiş, gömleğini çıkarmış, silahını bırakmış, ceplerini boşaltmış ve suya dalmıştı. Suda kurtarma eğitimi almış bir PJ olarak denizden pek çok insan çıkarmıştı. Fakat

İlk kez çıplak bir kadının peşinden havuza giriyordu.

Bilinci yerinde olmayan çıplak bir kadından sonra.

Yüzeye çıktığında ona ulaştı ama onu kollarının arasına aldığı anda bile uyandı ve iri, uykulu gözlerini kırptırarak ona baktı.

"Ne halt ediyordun sen?" diye bağırdı neredeyse. "Nefesini mi tutuyordun? Ödümü kopardın."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı. "Bizi boğmak çok zor." Uzandı, kolunu onun boynuna doladı, bacaklarını indirdi, böylece onun ayaklarının üzerinde durdu ve çıplak vücudu onunkine yapıştı. "Ben ateşliydim. Sen de sıcak mıydın? Su çok daha iyi hissettiriyor."

Tamam, su harika hissettiriyordu. Ama onun kaygan, sert vücudu daha da inanılmaz hissettiriyordu.

Bizi boğmak çok zor.

Bu da ne demek oluyor? Tanrım, bu görev daha da garipleşebilir miydi? Bunun için Ian'ın kışını tekmeleyecekti. Tabii bir müşteriyle ilişkiye girdiği için önce Ian'ın Declan'ı tekmelemediğini varsayarsak.

Karıştığından değil. Pek sayılmaz. Gerçi Ian şu anda bu pozisyonda yanlarına gelse ne diyeceğini çok iyi biliyordu.

"Karışmadın mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? O çıplak, sen neredeyse çıplaksın ve bunun nasıl biteceğini çok iyi biliyorsun."

Hayali Ian daha sonra ya Declan'a yeni bir göt deliğı açacak ya da ona bir prezervatif verecekti.

Adamın ne yapacağı belli olmazdı.

Suzanne'ın elleri omuzlarını okşadı ve yüzünü boynuna gömüp çenesi ile kulağı arasındaki hassas deriye sokulurken sırtına doğru kaydı. Vay anasını, sudan kaygan vücudu onunkinin üzerinde kayarken çok iyi hissettiriyordu. Dalgalanırken göğüsleri göğsüne sürtündü ve narin inlemeleri onu taşaklarına kadar titretti.

Ellerinden biri düştü ve parmakları kot pantolonunun fermuarını buldu. Ama adam onu durduramadan kadın kendini durdurdu ve muzip bir sırıtışla geri çekildi.

"Hadi içeri girelim." Sesi boğuktu, şehvetle damlıyordu. "Benim odam."

Tamam, bunu yapabilirdi. Onu odasına götürebilir ve uyuması için yatağına yatırabilirdi. Kabul etmek gerekir ki, şu anda onu sikip teslim almaktan daha çok istediğı bir şey yoktu ama bunu o sarhoşken yapmasına imkân yoktu. Eğer işini riske atacaksa, bunu ikisi de ayıkken yapacaktı.

Onun elini tutarak merdivenlere doğıru döndü ama kadın o acayip gücüyle onu sarsarak durdurdu. Bu gücü yatakta nasıl kullanacağını merak ediyordu. Nazik, şakacı bir aşık mıydı, yoksa sert ve kirli mi seviyordu?

"Bekle." Kadın ona doğıru uzandı ve avucu kürek kemiğıne indiğinde adam gerildi. "Bu dövme inanılmaz."

"Dokunma-"

Artık çok geçti. Kadının becerikli parmakları sırtının ortasından omuzlarına kadar uzanan melek kanatlarının ana hatlarını çizerken ürperdi. Kanatlar hassastı, zaman zaman acı veriyordu. Ama bazen, şimdi olduğı gibi, erojen bölgeler haline geliyorlardı.

"Detaylar mükemmel. Dövme neredeyse canlı gibi." Evet, ona da öyle gelmişti. "Ne zaman yaptırdın?"

"Birkaç yıl önce." Sesi kısıktı, sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. Bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu.

"Neden?"

Öfke ve acı göğsüne asit gibi yükleniyor, bir anne gibi yakıyordu. Bu sorudan o kadar nefret ediyordu ki, ama Suzanne'a herkese yaptığı gibi siktirip gitmesini söyleyecek iradeyi kendinde bulamıyordu.

"Declan?" diye sordu, parmakları kanatlardan birinin altındaki mürekkepli tüyleri okşuyordu. Erotik hisler doğrudan sikine vurdu ve o anki tek nedeni haline geldi.

Kaçmak istediğinde hâlâ orada duruyordu. "Bu ne anlama geliyor?" Sesi alaycı bir hal almıştı. "Sen bir çeşit koruyucu melek misin?"

"Ben melek değilim Suzanne." diye hırladı. "Dövmenin hiçbir anlamı yok."

Kendisini sadece aletini içine boşaltmaya değil, aynı zamanda geçmişini de boşaltmaya teşvik eden çıplak bir sirenle kapana kısıldığı bu lanet havuzdan çıkmak için geri çekilmeye başladı. Ama sonra sırtında farklı bir his hissedince dondu kaldı. Sıcak bir şey. Yumuşak. Islak.

Dilini.

Dilini kürek kemiğinin üzerinde gezdirirken bir nefes kaçtı, tam olarak hangi tüyü tattığını biliyordu. Onu oradan öperken dudakları tenine bastırdı ve her temas noktasından yayılan erotik karıncalanmalarla ürperdi.

"Suzanne," diye inledi. "Durmalsın."

"Neden?" Onu tekrar öptü, bu kez sağ kanadının en üstünden, ıslak göğüsleri sırtına bastırıyordu.

Çünkü baştan çıkarıldım. "Sarhoşsun."

"Evet ama içmeden önce ne istediğimi biliyordum."

Kahretsin. Bu hiç iyi gitmiyordu. Yavaşça arkasına uzandı ve kadının bileklerini yakaladı ama şaşırtıcı derecede güçlü ve hızlı bir hareketle adamın elinden kurtuldu ve yüzünü ona dönmesini sağladı, göğsü kadınınkine yaslanmıştı, ereksiyonu sırlıklam kot pantolonunun üzerinden kadının karnına baskı yapıyordu.

Gülümseyerek eğildi ve yüzünü onun boynuna gömdü. Yumuşak dudakları boğazını kemirirken, elleri göğsünden beline doğru aşağıya doğru kayıyor, parmaklarının uçları bel kemerinin altından geçiyordu.

Tepesinden küçük bir uçak geçti ve bunun pahalı bir özel jet olduğunu, muhtemelen yakındaki lüks özel havaalanına gittiğini anlamadı. Lüks bir sonsuzluk havuzunda, onu hiç kimsenin yapmadığı kadar baştan çıkaran zengin bir varisle birlikte duruyor olmasaydı gözlerini devirirdi.

Ama onun oyunu neydi?

Uçağın motor sesi azalırken, yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Ne istiyorsun? Gerçekten."

"Ha?" Gözlerini kırptırdı ama bakışları hâlâ odaklanmamıştı. "Seninle seks yapmak istiyorum. Ve bana dövmeden bahsetmeni istiyorum."

Gözlerini kapatarak uzun, gergin bir nefes verdi. O da seks yapmak istiyordu ama gerçekte bu olamazdı. Onu zaten olması gerekenden daha fazla önemsiyordu ve seks sadece ona karşı olan hislerini derinleştirecek, içinde daha az etkili olmasına neden olacaktı.

"Eee?" Avuç içi tekrar adamın fermuarını buldu ve adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana dövmeden bahsetsen ve sonra seks yapsak nasıl olur?"

Elini isteksizce çekerken parmakları bileğini çevreledi. "Suzanne, beni dinle. Bunu yapamayız-"

Yıldırım hızıyla adamın diğer elini tuttu ve tümseğinin üzerine yerleştirdi. "Tam oraya," dedi usulca. "Oh, evet..." Kalçalarını pompaladı, böylece parmakları kıvrımlarının arasından kaydı ve neredeyse pantolonunun içine boşalıyordu. "Dokun bana, lütfen."

Sesinde daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir çaresizlik vardı. Daha önce de kadınları yalvartmış, serbest bırakılmaları için yakarışlarından zevk almıştı ama bu farklıydı. Bu zevk isteğinin ardında acı vardı.

"Suzanne..." Sesi kendi kulaklarına işkence gibi geliyordu. "Yapamam."

Parmakları adamın bileğine acı verici bir sertlikle saplandı. "Ama ya ölürsem?"

"Orgazm olmadığın için mi?" Onu merdivenlere doğru yönlendirmeye çalıştı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Başını salladı, nemli bukleleri yanaklarına çarpıyordu. "Ya ölürsem ve bir tane bile yoksa?" Ciddiydi, kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Bu gerçekten neyle ilgili Suzanne? Sapiğınla mı?" Adam bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü kaldırdı ve yüz ifadesindeki kararlılığı ve vaadi gördüğünden emin oldu. "I

sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim. Hiçbir şey beni geçemez."

Gözyaşları dökülmek üzereydi ve adam onu kendine çekmekten kendini alamadı. Kadın isteyerek geldi, alnını onun göğsüne bastırırken kendini onun kollarına bıraktı. Hıçkırıkları yatışana ve ona doğru sarkana kadar uzun bir süre bu şekilde durdular.

"Suzanne?" Başının üstünü öptü. "Hey. İyi misin?"

Yumuşak bir horlama vardı.

İnanılır gibi değil. Bayılmıştı. Ayakta. Bir havuzun içinde.

Ve şimdi elinde yeni bir En Garip Şey Ne?

Hiç bir iş hikayesinde başına geldi mi?

Kahretsin, bu iş çok tuhaftı.

Dokuzuncu Bölüm

"Yatağına dön, Hawk."

Hawkyn gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirip eşine doğru döndü ve Aurora'nın çarşaflara dolanmış, sarı saçları yastığın üzerine dökülmüş, göğüsleri yorganın altından dışarı fırlamış halini görünce bir iniltiyi bastırdı. Öğleden sonra sevişerek bir saat geçirmişler ve sonra uykuya dalmışlardı... ta ki telefonunun aralıksız çalması onu uyandırana kadar.

"Keşke gelebilseydim ama Sexy aradı. Primori'lerinden biriyle meşgulmüş ve Suzanne'ı kontrol edemiyormuş, o yüzden hemen uğrayacağım."

Aurora bir dirseğinin üzerinde doğruldu, yorgan düşerek daha önce öptüğü o dolgun, ağır göğüsleri ve her gece uykuya daldığında elini üzerine koymaktan hoşlandığı hamile karnının şişliğini ortaya çıkardı.

"Suzanne'ın iyi olduğuna eminim," dedi esnerken. "Onu düzgün bir şekilde eğitmemiş olsaydınız bir Primori olarak atanmazdı. Belki de onu biraz rahat bırakmalısın."

Ayaklarını botlarının içine soktu. "Çok isterdim ama o... Suzanne."

"O bir çocuk değil."

Hayır, değildi. Ama gençti. Masumdu. Bu işe hiç uygun değildi. "Ben sadece ona bakacağım. Karışmayacağım."

"Pfft." Gözlerini devirdi. "Sen mi? Karışmıyor musun?"

Evet, evet, yani biraz aşırı korumacıydı. "En fazla iki dakika içinde orada olurum."

Aurora küçük bir hayal kırıklığı hırıltısıyla yastıkların üzerine düştü. "Neden endişeleniyorsun ki? Cidden. Primori'sini tek başına koruyamayacağından mı?"

"Sadece bu değil. Ona karşı bir şeyler hissettiğinden endişeleniyorum."

Yan yattı ve kendini tekrar yukarı kaldırdı. "Memitim/Primori ilişkilerinin yasak olduğunu biliyorum ama gel

Konsej bizim için bir istisna yaptı."

"Bizim durumumuz pek çok nedenden ötürü farklı."

"Yine de aptalca." Aurora, Memitim'in uymak zorunda olduğu kuralların çoğunun onun kadar aptalca olduğunu düşünüyordu ama bu durumda kurallar sağlamdı. "Peki, en kötü senaryo ne?"

"Tam melekliğe yükselemez ve insan statüsüne düşer."

Aurora kaşlarını çatı. "Ama o Memitim. Nasıl olur da farklı bir türe dönüşebilir?"

"Teknik olarak insan olmayacak. Güçleri elinden alınır, bu da onu savunmasız ve ölümlü bırakır. Bunun olmasına izin veremem. Özellikle de bir insan erkek için."

"Biraz elitist değil misin?" diye mırıldandı, ama alay ediyordu. Alay ediyordu ama haksız da sayılmazdı.

"O zaman insan olmaman iyi bir şey, değil mi?" Sert kışını okşadı ve dudaklarından öpmek için eğildi. "Bundan sonra Konsey işim var, o yüzden birkaç saat sonra görüşürüz."

Elini adamın kalçasına doğru kaydır. ve sıktı. "Çok geç kalma. Spa'da izin günüm var ve bunu seninle geçirmek istiyorum. Ve bu bebek enerjimi tükettiği için yakında yeniden şarj olmam gerekecek."

Şarj, bu durumda seks anlamına geliyordu. Bir Wytch olarak, yeteneklerini beslemek için başkalarının enerjisinden beslenirdi ve ondan güç almak için en sevdiği yöntem orgazmdı.

Onun için sorun değildi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

Kanatlarını açıp oradan uzaklaşırken fısıldadığı "Ben de seni seviyorum" kulaklarında yankılandı.

Bir an için malikânenin kapısının dışında cisimlenip normal bir insan gibi içeri girmeyi düşündü ama aslında sadece Declan'ın işini yaptığından ve Suzanne'ın da... yani Suzanne'ın her ne yapması gerekiyorsa onu yaptığından emin olmak için hızlıca bir göz atması gerekiyordu.

Şımarık mirasçı. Böylece tam bir görünmezlik içinde hareket etmesine olanak tanıyan shrowd'u etkinleştirdi ve kadının arka bahçesine daldı.

Beklediği gibi havuz kenarında uzanmıyordu. Ama kıyafetleri oradaydı. Sütyeni ve külotu da dahil.

Onun giysi yığınının yanında da Declan'ın botları, gömleği, cep telefonu, anahtarları ve silahından oluşan yığını vardı.

Hawkyn'in midesi bulandı.

Yapmadı. Yapmazdı. Vay anasını.

Hiç düşünmedi. Hiç tereddüt etmedi. Declan'ın yatak odasına daldı, kız kardeşini adamla çarşaflara dolanmış halde bulamayınca bir anlığına rahatladı. Suzanne'ın odasını denedi, onu yalnız bulunca daha da rahatladı. Onu çıplak ve yatağında yayılmış görünce rahatlaması uzun sürmedi. Bakışlarını kaçırdı ve yorganı onun üzerine örttü.

"Suzanne." Onun omzunu sıktı. "Suzanne! Uyan."

"Declan," diye iç geçirdi, dudaklarında gizli bir gülümseme kıvrıldı.

Hawk bu gülümsemeyi biliyordu. Biliyordu çünkü Aurora'yı samimi okşamalarla uyandırdığı her seferinde onu görüyordu.

Mantıksız öfke, kulaklarından buhar çıktığını hissedene kadar kanını ısıtarak yükseldi. Kafasının içinde uyarı zilleri çalıyor, ona bu tür bir öfkenin doğrudan babasından, kötülüğü ruhunu bin yıldır karartmış olan düşmüş bir meleğin DNA'sından geldiğini hatırlatıyordu.

Isı alevleri tenini yalayıp geçerken Şahin uyarıları görmezden geldi.

Primori ya da değil, Declan dayak yiyecekti.

Onuncu Bölüm

Duş aldıktan sonra Suzanne alkolün etkisiyle uyurken, Declan arazide devriye gezdi ve güvenlik önlemlerini gözden geçirdi. Bir ara Suzanne'ın içtiği içkinin içinde ne olduğunu sormak için Deena'yı bile aramıştı ama içkide sıra dışı bir şey yoktu. İçkiye tuhaf bir şey katıldığını duymayı beklemiyordu ama belki de Suzanne'ın davranışını açıklayabilecek egzotik bir gıda maddesi olduğunu umuyordu.

Hayır.

Şimdi son iki günün güvenlik görüntülerine bakıyordu. Çitlerin üstünde ya da arazide yürüyen bir rakun ya da kediden başka bir şey görmeyi beklemiyordu ama garip bir şey dikkatini çekti.

Dün gece işler gerçekten garipleşti.

19:37'de, tatlıyı kontrol etmek için yemek masasından kalkmasından sadece birkaç dakika sonra, Suzanne güvenlik kapısının dışından içeri girdi. Ne oluyor be? Onun çıkışını görmemişti. Kaşlarını çatarak yayınları tersine çevirdi ama hayır, dışarı çıkmamıştı. Tabii kameralara yakalanmadan evden çıkıp çitlerin dışına çıkmanın bir yolunu bilmiyorsa. Birkaç kör nokta vardı ama bunlar sınırlıydı ve karmaşık bir düzende koşan bir cocker spaniel'den daha büyük bir şeyin en az bir kamera onları yakalamadan çitten eve ya da tam tersine geçmesinin imkansız olduğundan emin olmak için onları bizzat test etmişti.

Yayında bir aksaklık mı vardı? Elektronik kapı kayıtlarını kontrol ederek kadının içeri girerken olduğu gibi dışarı çıkarken de kaydedilip kaydedilmediğini kontrol edecekti ve belki de-

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve lanet olası dövmesi sanki bir şimşek çakmış gibi bir uyarı çığlığı attı

onu omurgasından vurmuştu. İçgüdüsel olarak tabancasına uzandı ama hala havuzun yanında durduğunu fark etti. Aptal!

"Ona ne yaptın?"

Declan ayağa fırladı ve ofis kapısına doğru döndü ama Suzanne'ın asistanı Hawkyn onu boğazından yakalayıp duvara yapıştırmadan önce duruşunu düzeltecek zamanı bile olmamıştı. Ayakları lanet olası yere değmiyordu bile.

"Dedim ki," diye hırladı Hawkyn, "ona ne yaptın?"

Declan adamın yeşil gözlerinde alevlerin dans ettiğine yemin etti,

Ama bu muhtemelen beynindeki oksijen eksikliğinin bir sonucuydu.

"Hiçbir şey," diye homurdandı. Tanrım, Hawkyn'in tutuşu çelik bir kıskaç gibiydi. "Birkaç kadeh içti. Uyuyor."

Hawkyn homurdandı ve Dec'i tekrar duvara çarptı. Omurgasında ve kaburgalarında ağrılar oluştu ve lanet olsun, bunu birkaç gün boyunca hissedecekti. "Ona alkol mü verdin?"

"Ne oluyor lan?" Adam sanki Declan ona metamfetamin ya da zührevi bir hastalık vermiş gibi konuşuyordu. "Ona hiçbir bok vermedim," diye homurdandı. "Ve dostum, o bir yetişkin. Kendi isteğiyle içti. Hem de bir restoranda."

"Ondan faydalandın mı?" Hawkyn dişlerini göstererek daha sert sıktı. "Eğer ona dokunduysan-"

"D o k u n m a d ı m , " diye mırıldandı ama bunu söylerken bile

onu öpmenin ona dokunmak olduğunu fark etti. Bacaklarının arasındaki eli kesinlikle ona dokunuyordu. Ve eğer ayık olsaydı ona bundan çok daha fazlasını yapabilirdi. Muhtemelen bu deliye bunları söylememek en iyisiydi. "Onu yatağına yatırdım. Hepsi bu kadar."

Declan'ın görüşü bulanıklaştıkça zaman uzadı ve Hawkyn'in tutuşuna karşı ne kadar mücadele ederse etsin, değişen ışık ve gölgelerden oluşan lekeler önünde dans etti.

"Orospu çocuğu." Sonunda Hawkyn Declan'ı serbest bıraktı ve Declan arkasındaki duvar için sessizce şükretti. "Bunu bir daha yapmasına izin verme. Bazılarımız buna tahammül edemiyor."

Bazılarımız mı? "Sen neden bahsediyorsun? İzin vermiyor musun? Ben onun korumasıyım, dadısı değil. Eğer beşte bir Jack içip havuzda grup seks yapmak istiyorsa, bu onun seçimi." Onun seçimi, evet, ama az önce zorba asistanına ne söylemiş olursa olsun, buna seyirci kalması ve izin vermesi mümkün değildi. Onun bir seks partisine katılacağı düşüncesi bile onu biraz öfkelenmişti. "Peki sen kimsin? Babası mısın?" Boğazını ovuşturdu ve daha sonra orada el şeklinde çürükler olup olmayacağını merak etti. "Tanrım. Senin lanet bir psikopat olduğunu biliyor mu?"

Hawkyn güldü, görünüşe göre kendisine deli denmesine aldırılmıyordu. "Sadece işini yap ve pençelerini ondan uzak tut."

Kapıya doğru döndüklerinde boğazlarından gelen bir ses ikisini de susturdu. Ve çok kızgın Suzanne, dudakları büzülmüş, yumrukları iki yanında, kapıda duruyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" diye tersledi. "İkinizi evin diğer tarafından duyabiliyordum."

Tanrım, kısa ipek bornozun içinde çok sevimli görünüyordu, saçları dağınıktı, küçük ayakları kabarık terliklerin içinde saklıydı. Declan'a baktığında yanakları pembeleşti ve Declan onun havuz olayını ne kadar hatırladığını merak etti.

Hawkyn onun kolunu öfkeyle solumasına neden olacak kadar sert bir şekilde kavradı. "Konuşmamız gerek." Onu ofisten dışarı sürüklemeye başladı ama Declan'ın içinde bir şeyler koptu. Sert bir şekilde.

Bir hırıltıyla elini Şahin'in omzuna sıkıştırdı ve onu kapı pervazına doğru döndürdü. "Kim olduğun ya da ne kadar deli olabileceğin umurumda değil. Ona bu şekilde davranamazsın."

Bu kez, diğer adamın gözlerindeki alevler Dec'in hayal gücünde değildi. İmkânı yok. Bir ısı patlaması yaratacak şekilde değil. Yine de bu imkânsızdı. Aklını kaçıyordu.

Hawkyn tısladı - lanet olasıca tısladı - ama Declan'ın acımasız, engel tanımayan bir savaş olacağından emin olduğu şeye başlamadan önce Suzanne ikisinin arasındaydı, her ikisinin de göğsünde birer avuç vardı. Çok kötü, çünkü bu noktada Dec dövüşmek için sabırsızlanıyordu ve belli ki Hawkyn de öyleydi.

"Hey, çocuklar. Hepimiz derin bir nefes alalım. Dec, bir dakika içinde döneceğim. Hawk, konuşalım."

Declan, Suzanne'ın bu işi halletmesine izin vermekten memnun bir şekilde geri çekildi. Ama Suzanne'in başının dertte olduğunu düşündürecek tek bir ses duyarsa, o Hawkyn piçi aradığı kavgayı çıkaracaktı.

* * * *

Suzanne. Öyleydi. Öfkeliydi.

Ve öfkesini kimin hak ettiğine dair hiçbir şüphesi yoktu.

Hawkyn'le birlikte birinci kattaki devasa, ses geçirmez kütüphaneye adım attıkları anda kapıyı çarparak kapattı ve yumrukları iki yanında sıkılı, nefesi boğazında ateş gibi yanarak Hawkyn'in üzerine yürüdü.

"Tamam, kardeşim, bu da neydi böyle?"

"Burada soru sorma hakkına sahip olan benim." Hawkyn pencereden arka bahçeyi işaret etti. "Seni kontrol etmeye geldim ve kıyafetlerini buldum... ve onunkileri... havuzun yanında ve sonra seni yatakta buldum. Çıplak."

Yüzü öylesine ısınmıştı ki sanki Hades'in cehennem hücrelerinden birinde duruyormuş gibi hissetti. "Yatak odamda mıydın?" Onun tam olarak ne kadarını gördüğünü merak ederek bornozunu daha sıkı çekti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Declan'la aranızda bir şey yok sanıyordum. Ama sen-"

"Dur bakalım." Sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Declan'la seks yaptığımızı sanıyordun, değil mi? Sana bir haberim var. Sevişiyor olsaydık bile bu seni hiç ilgilendirmezdi. Hiç ilgilendirmezdi. Eğer bir şey yapmak istersem...bir...ters

Bir restoranın malzeme dolabındaki kovboy kız ya da havuzdaki bir el arabası, bu konuda hiçbir söz hakkınız yok. Anladın mı?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Bu pozisyonların ne olduğunu biliyor musun? Yoksa boğulma ihtimalinin erotik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu hiç komik değil." Ve hayır, o pozisyonların ne olduğunu bilmiyordu. Duymuştu ama neyse. Bu Google için bir meseleydi.

"Komik olmaya çalışmıyorum," diye tersledi. "Bu ciddi Suz."

Çocuk muamelesi görmekten bıkmış bir halde ofladı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Elli küsur yıl boyunca bana tüm yasalarımızı, geleneklerimizi ve kurallarımızı anlattıktan sonra bunların ne olduğunu ya da ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Declan'ı koruyorum ve bunu nasıl uygun görürsem öyle yapacağım."

"Yani onunla soyunmak da buna dahil."

"Çıplak değildi." Sadece onun çıplak olmasını dilemişti. "Ama sen çıplaktın."

Yüzü tekrar ısındı. "Belli ki."

"Kahretsin." Elini yüzünde gezdirdi. "Cinsel ilişkiye girmedığınızı varsayıyorum..."

"Öyle söyleme! Bunların hiçbirini kardeşimden duymak istemiyorum." Çok iğrenç. "Ve bu seni ilgilendirmez ama hayır."

"O zaman kurallar bulanık. Eğer sana dokunduyorsa" - durakladı ve yutkundu, sanki fiziksel olarak hasta hissediyormuş gibi- "o zaman Yükseldiğinde bunu beyan etmeyerek kurtulabilirsin."

"Yükselmek mi?" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Tek umursadığın bu mu? Bunu duymaktan bıktım. Yükselmek, yükselmek, yükselmek. Boş ver onu. Ben gencim Hawk. Yüzyıllar boyunca gerçekleşmeyecek, bu yüzden bu konuda konuşmayı kesebilir miyiz?"

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Sürekli olarak kanatlarını kazanma ve Cennet'teki "gerçek" meleklerle katılma hayalleri kuran diğer tüm kardeşlerinin aksine

Suzanne burada, Dünya'da olmayı seviyordu ve tarihini
olduğu gibi yaşamak istiyordu. Onu yaşamak istiyordu,

Öteki Taraf'ın kişisel olmayan mesafesinden gelişmeleri izlemek değil.

"Hayır, yapamayız," dedi. "Çünkü bu, bir Memitim'in başına gelebilecek en önemli olaydır ve eğer hayatını bu hedef doğrultusunda yaşamazsan, yoldan sapabilirsin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim Suzanne."

"Öyle mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, içine gömüldü. "Bu benim hayatım ve nasıl yaşayacağım benim seçimim. Benim seçimim. Ve şu anda yalnız olmayı seçiyorum, bu yüzden lütfen çekin."

"Kahretsin, kardeşim. Seni korumaya çalışıyorum."

Elini kapıya doğru savurdu. "Çık dışarı! Ve Declan'ı bir daha tehdit etmeye cüret etme."

"Onu kovmalı ve Sheoul-gra'ya geri dönmelisin."

"Hayır."

"Bu bir öneri değil," dedi ısıltılı kanatları sırtından fırlatarak. "Bu bir emirdir."

Şaşkın bir nefes aldı. Ona hiç rütbe takmamıştı. Üstünlük gösterisi için kanatlarını hiç açmamıştı. Araları nasıl bu kadar kötüleşmişti? Bunu yapmak zorunda olduğunu nasıl görememişti? Declan onun sürekli koruması olmadan ölebilirdi.

Sheoul-gra'da sıkışıp kalsaydı ölürdü.

"Hayır dedim. Declan'ın yedi gün yirmi dört saat korunmaya ihtiyacı var." "Kardeşlerimiz ona göz kulak olmaya yardım edecekler." çok mantıklı olduğunu savundu.

Memitim kardeşlerinin yardımına güvenebileceğini biliyordu ama ya nöbet tutan kişi kendi Primori'sine çağrılırsa? Declan, o gelene kadar sadece birkaç dakikalığına bile olsa savunmasız kalacaktı.

"Çok yakınsınız," diye devam etti. "Ve eğer onu başka bir Memitim'e naklettirmek için Konsey'e gitmem gerekirse, giderim."

Öfke onu bütünüyle yuttu. "Bunu nasıl yaparsın? Seni... seni... pislik!" Omuzlarını dikleştirerek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. "Gitmen gerekiyor."

Kötü bir küfür savurdu ama itiraz etmedi. Kanatlarını bir kenara bıraktı ve kütüphaneden hışımla çıktı, ağır botları fayansları çatırdattı ve ön kapıdan çarparak çıkana kadar evin içinde yankılandı.

Lanet olsun. Bunun olmasını istememişti. Kardeşini seviyordu ve onunla savaştıktan nefret ediyordu ama aynı zamanda ilk iblisiyle bile savaşmamış acemi bir Memitim gibi muamele görmekten de nefret ediyordu. Evet, hatalar yapmıştı ve hayır, kardeşlerinin çoğu gibi yüzyılların deneyimine sahip değildi ama tamamen bilgisiz de değildi.

Declan'ın monitörlerden birinin önünde durduğu, geniş sırtındaki kasların her küçük hareketle dalgalandığı güvenlik ofisine geri dönerken nefesinin altında küfürler savurdu. Kapıda durup ne söyleyeceğini düşünürken midesi endişeyle çalkalandı. Muhtemelen Hawkyn'e kızgındı ve havuzdaki davranışı yüzünden kafası karışmıştı.

Çok utanç vericiydi. Hatırlamamayı diledi ama her şey çok açıktı. Davranışları için alkolü suçlayabilirdi ama içten içe, yaptığı ve söylediği her şeyin gerçek arzu ve duygulardan kaynaklandığını biliyordu.

Peki ya Declan? Onun karışık sinyalleri sürekli dengesini bozuyordu. Onu öpmüştü ve kadın, restoranın dolabında ve havuzda karnına bastıran arzusunun kanıtlarını hissetmişti. Ama adam onu reddetmeye devam ediyordu. Kabul etmek gerekir ki, sarhoş olduğu için bu centilmence bir davranıştı.

Belki de nerede durduklarını öğrenmenin zamanı gelmişti. Sadece aynı yerde durduklarını umuyordu. Ne de olsa evlilik peşinde değildi. Bir kuralı ve kızlık zarını bozmak için yatakta sadece bir gece geçirmek istiyordu.

En azından mecazi bir kızlık zarı. Memitim'de yoktu.

Derin bir nefes aldı ve Declan'ın bir kamera monitörünün üzerinde durduğu, bakışlarını ekrana odakladığı güvenlik odasına adım attı. Askeri tarzda siyah bir pantolon, botlar ve siyah bir tişört giymişti.

Onu gören biri, hesaba katılması gereken bir güç olduğundan şüphe ederdi.

"Declan. Hey. Bak, daha önce..."

Başını kaldırmadı ama masayı kavrayışı parmak boğumlarına dönüştü. "Asistanınız bir kaçık ve onu kovmalısınız."

"Hawk biraz aşırı korumacı," diye çekingen bir tavır takındı. "Ama iyi niyetli."

Yüzü granitten oyulmuş, gözleri İngiltere'deki kış kadar soğuk ve gri bir ifadeyle döndü. "O zaman bu konuda ne derdi?"

Kamera monitörlerinden birini işaret etti, burada bir gece önce çitin dışında çekilmiş bir ekran görüntüsü tam olarak gösteriliyordu.

"Ah, şu." Kahretsin. Tüm bu güvenlik saçmalıklarını unutmuştu. Belki de Hawkyn onun için endişelenmekte haklıydı. Memitiming'de berbattı. "Evet, tatlıyı kontrol ederken pencereden dışarı baktım ve bir kedi gördüğümü sandım ve kontrol etmeye gittim."

"Bir kedi. Gerçekten mi?" Sesinden şüphelik damlıyordu. "Peki hareket sensörlerinden herhangi birini tetiklemeden ya da kamerada görünmeden duvarın dışına tam olarak nasıl çıktınız?"

"Belli ki bazı ekipmanlarda sorun var. Neden buna bir göz atmıyorsun?"

"Bunu düşündüm," dedi. "Ama sonra mantıklı gelmeyen başka bir şey buldum." Kapı kayıtlarının ekran görüntüsünü işaret etti. "Belki de neden kapıdan girdiğine dair bir kayıt varken mülkten çıktığına dair bir kayıt olmadığını açıklayabilirsin ve bunu yaparken Hawkyn'in kapı onu içeri almadan eve nasıl girdiğini de açıklayabilirsin?"

Kahretsin, yine. Omuz silkti. "Dediğim gibi, aksaklıklar."

"İki farklı, bağımsız sistemde mi?" Declan bir adım daha yaklaştı ve o da geri adım atma isteğiyle savaştı. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Ne? Yalan mı söylüyorsun?" Hem masum hem de kırıgı görünmeye çalıştı. Ama bu kombinasyon onun suçlu gibi görüncesine neden oldu. "Yalan söylemiyorum."

"Saçmalık. Kızarıyorsun. Göz bebeklerin büyümuş. Ve siz ikiniz ışınlanamıyorsanız, bu eve girmenin bana söylemediğiniz başka bir yolu daha var. Nerede o?"

Oh, kahretsin. Bunu nasıl açıklayacaktı? Yapamazdı. Saptırmak zorunda kalacaktı.

"Bakın, eminim gizli tüneller ya da süper güçler falan içermeyen mantıklı bir açıklaması vardır." Avuç içleri terlemiş ve kalbi göğsünde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınırken kapıya doğru ilerledi. "Bir sonraki yemek programı bölümümü planlamam gerekiyor, o yüzden işe koyulayım."

."

Adam kadının yolunu kesti, iri vücudu kadınla çıkış arasında sanal bir duvar oluşturdu. "Güvenlik hatalarını kişisel olarak algılıyorum," dedi, "ve bana yalan söylenmesinden gerçekten ama gerçekten hoşlanmıyorum." Bakışları onunkilere kilitlendi ve sanki ona güç nötrleştirici Bracken Kelepçeleri takmış gibi onu esir aldı. "Arıza falan yok."

Bir yalanın içinde yakalanınca panikledi ve başka bir yol seçti. "Pekala," dedi hızlıca, babasının komuta aurasını çağırarak, "Ben senin patronunum ve eğer güvenlik sisteminde bir aksaklık olduğunu söylüyorsam, o zaman bunu kontrol etmelisin. Şimdi işe koyul, yoksa yapacak birini bulurum."

Hayal kırıklığı yüz ifadesini kararttı ama bir anda kayboldu, yerini daha sert bir şey aldı. Ve daha soğuk. "Devam et. Zaten bu işi istemiyordum. Bunu üç günlük ihbarım olarak kabul et."

Onu bir "koruma" olarak kaybedemeyeceği için daha da paniklemiş ve öfkelenmişti. "Eğer istifa edersen, doğrudan McKay-Taggart'taki amirine giderim. Kovulmanı sağlarım."

Öyle demek istememişti. Aslında, daha konuşmasını bitirmeden söylediğine pişman olmuştu. Ama artık her şey ortadaydı ve Declan'ın kafası sanki ona vurmuş gibi geriye gitti.

"Senin farklı olduğunu sanıyordum," dedi kabaca.
"Gerçekten öyle sandım."

"Farklı mı? Neyden farklı?"

Adamın bakışlarındaki küçümseme kadının iliklerine kadar işlemişti. "Diğer zengin insanlardan daha fazla."

"Şey," dedi yumuşak bir sesle. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Acı bir kahkaha attı ve masaya doğru giderken yanından geçip gitti. "Hayal kırıklığına uğramak yeni bir şey değil." Ekranları işaret etti. "Ben işimin başına döneyim, yoksa McKay-Taggart'taki işimi elimden alacaksın."

"Öyle demek istemedim, Declan. Bırakmanı istemiyorum. Lütfen kal."

Ondan uzaklaşarak klavyelerden birine dokundu. "Kapıyı arkanızdan kapatın. Hanımefendi."

Aralarındaki mesafeden nefret ediyordu. Sesinin soğuk tonundan nefret ediyordu. Onu oraya koyduğu için kendinden nefret ediyordu.

Bu yüzden kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Nefreti ikisini de beladan uzak tutacaktı. O daha uyanık ve tehlikeye hazır olacaktı ve kız da Yükselememe tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaktı.

İki taraf da kazandı.

Peki neden her şeyini kaybetmiş gibi hissediyordu?

On Birinci Bölüm

Suzanne sonraki üç günü Declan'dan uzak durarak ve Mutfakta Melek'in bir sonraki bölümünü kaydetmeye hazırlanarak geçirdi. Hâlâ yemek pişiriyordu ama Declan tabağını güvenlik odasına götürüp orada yiyordu.

Eğer malikâneye gizli bir giriş bulduysa, bu bilgiyi paylaşmamıştı.

Suçluluk duygusu kalbini sıkıştırdı. Paniklemiş ve ona bok gibi davranmıştı. O anda onu terk edip gitmekte haklı olabilirdi ama nedense kalmıştı. Ve daha dün ona özrünü kabul ettiğini ve işe devam edeceğini söylemişti.

Ama işler hâlâ soğuktu ve bir pislik gibi davrandığı ve yalan söylediği için kendini hâlâ suçlu hissediyordu. Gizli bir girişin varlığı ya da yokluğu konusunda yalan söylememişti ama güvenlik ekipmanının arızalı olduğu konusunda kesinlikle yalan söylemişti. Ona gerçeği, her şeyi anlatmak istiyordu ama kimliğini bir insana açıklamak da o yasak şeylerden biriydi. Yasak eylemleri düzenleyen diğer yasaların aksine, bu yasanın bir anlamı vardı. Bu bilgi onun hayatını ve belki de kaderini değiştirecekti. Bu durumda gerçek onu özgür kılmayacaktı.

Tezgâhın üzerinde, gelecekteki Mutfakta Melek bölümleri için hazırladığı tarif not kartlarının yanında duran telefonu çaldı ve ekranda Cipher'ın adı belirdi.

"Hey, Cipher. Hoparlördesin," dedi ve Declan'ın yakınlarda olma ihtimaline karşı söyleyeceği şeye dikkat etmesi konusunda uyardı.

"Yakaladım seni, bebek. Hey, heyecan verici haberlerim var." "Öyle mi?"

"Evet. Bu arada beni Mutfaktaki Melek için irtibat kişisi olarak listelediğinizi bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye cıvıldadı, onun alaycılığı karşısında eğlenmişti. "Peki bunun benim şovumla bir ilgisi var mı?"

"Öyle de denebilir. Bu çok büyük bir şey hanımefendi." Muhtemelen etki yaratmak için durakladı. Bazen tam bir drama kraliçesiydi ama işe yarıyordu. Onun devam etmesini beklerken neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Şu büyük bilim kurgu kanalı, inekler için yemek programı gibi bir şey yapmak istiyor ve senin New York'a uçmanı istiyorlar, böylece seninle bir yemek dizisi için anlaşmayı konuşacaklar."

Konuşamayacak kadar sersemlemişti, orada öylece durdu. Ve Cipher adını seslendiğinde bile orada durmaya devam etti.

"Suzanne? Hey. Orada mısın? Suzanne?"

Telefona baktı, düşünceleri dağılmıştı. Bu her zaman istediği şeydi. Gerçekleşen bir rüya. Cipher onunla dalga geçmiyor olsa iyi olurdu.

"Evet," diye mırıldandı sonunda. "Evet. Buradayım. Ciddi misin sen?"

"Azagoth'un kınamaları gibi."

"Vay anasını," diye nefes aldı. "Vay anasını!"

"Bir son teslim tarihi var ve yarın orada olmanı istiyorlar. Sana uçak bileti almak istiyorlar ama ben sana D'Angelo'nun özel jetini ayarlayayım dedim."

"Bunu yapabiliyor musun?" Düşmüş melek, kanatlarını kaybettikten sonra bile melek ağında gezinme yeteneğini bir şekilde korumuştı ve erişimi onu sürekli şaşırtıyordu. Yardım etme konusundaki istekliliği de öyle. Primori'yi koruma görevinde Memitim'e yardım etmek, Cennet'e geri dönüş yolunu kazanma planının bir parçası olmalıydı.

"Olmuş bilin," dedi. "Ayrıntıları ve kanalın programını sana mesaj atarım."

Kanalın programı. Bu gerçektir! "Buna inanamıyorum. Bu çılgınlık. Hawkyn'e söyledin mi?"

"Tabii ki hayır. Bunu yapmana izin vereceğim. Ne diyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Telefonu açtı, hoparlörü kapattı ve sesini alçalttı. "Bunu yapamayacağımı söyleyecek çünkü

Çok fazla insanla etkileşime girmemiz ya da ünlü olarak dikkatleri üzerimize çekmemiz yasak."

"Bingo."

"Peki, bunu şimdilik aramızda tutalım, tamam mı?" "Ona yalan söylemeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum," diye onu temin etti. "Ama bir televizyon kanalının benimle ilgili olarak sizinle temasa geçip geçmediğini sormasını mı bekliyorsunuz?"

Cipher tereddüt etti. "Şey, hayır..."

"O zaman yalan söylemek zorunda kalmazsın." Koridordan gelen ayak seslerini duydu. "Gitmem gerek. Mümkün olduğunda ayrıntıları bana gönder. Güle güle!"

Declan mutfağa girdi ve doğruca kahve makinesine yöneldi. Kahretsin, kot pantolonu, tüm kaslarını saran lacivert tişörtü ve belindeki tabancasıyla çok iyi görünüyordu. Buzdolabının yanındaki dolaptan bir fincan almak için kayarken deri parmak arası terlikleri fayanslara hafifçe vurdu.

"Günaydın," dedi neşeyle, çünkü artık onun sabah insanı olmadığını biliyordu.

"Günaydın hanımefendi" demesi onu eğlendirse de, kendisine hâlâ böyle hitap etmesinden nefret ediyordu. Tekrar Suzanne olmak istiyordu. O söylediğinde adı kulağa çok seksi geliyordu.

"Bazı haberlerim var." Aralarındaki ilişkinin biraz gergin olmasına rağmen sırtmasına engel olamadı.

Tamam, çok gergin.

Fincanına dumanı tüten kahve doldurdu. "Evet?"

"Yarın New York'a uçuyoruz."

"Harika." Yüzünü ona dönerken kahvesinden bir yudum aldı. "Neden?"

Yüzündeki gülümsemeyi silemedi. Onun bir kaçık olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Çünkü bir kablolu yayın kanalı benimle Mutfakta Melek hakkında konuşmak istiyor."

Declan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, ifadesi okunamıyordu. "Tebrikler," dedi ve sonunda

Sessizlik. "Ne kadar uzun bir yolculuk için hazırlanmalıyım?"

Verdiği yanıt ya da yanıtsızlığı canını yakmıştı. Birbirlerine bağlandıklarını hissetmişti ve ona normalde insanlara söylemediği şeyleri söylediğinden emindi. Özellikle de çok az tanıdığı insanlara. Şimdi ilk geldiği zamanki huysuz, ciddi asker haline geri dönmüştü ve hepsi onun suçuydu. Bunu düzeltmek zorundaydı.

"En azından birkaç gün," dedi, bulaşıcı olma ihtimaline karşı tamamen neşeliydi. "Bu öğleden sonra alışverişe gitmem gerekecek, o yüzden programınızda buna zaman ayırın."

"Hay hay, patron." Adam gitmeye başladı, ama kadın adanın etrafından dolanarak onu engelledi.

"Bak, konuşabilir miyiz?" Omuz silkmesini onaylama olarak algılayan bir omuz seğirmesi üzerine özür turuna başladı. "Geçen gün için özür dilerim. Söylediğim şeyleri söylememeliydim. İşini tehdit etmemeliydim. Yaptığım çok boktan bir şeydi."

"Evet, öyleydi." Bu sefer gerçek bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama dediğim gibi, buna alıştım."

"Buna asla alışmamalısın," dedi aniden sinirlenerek. "Sana birinden daha değersizmişsin gibi davranılması saçmalık."

"Buna alışkınım," dedi. "Ama bu inandığım anlamına gelmiyor. Ben kim olduğumu biliyorum."

"Yine de üzgünüm."

Adam biraz daha yaklaştı, yürüyüşü yavaş ve yırtıcıydı ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Kendini bir aslan tarafından takip edilen bir ceylan gibi hissediyordu. "Çevre çitin dışına nasıl çıktığın konusunda bana neden yalan söylediğini anlatacak kadar üzgün müsün?"

"Declan." Ona baktı ve ilk kez Maddox'un Zorlama yeteneğine sahip olmayı diledi. Declan'ı kendisine inanmaya zorlamak şu anda gerçekten işe yarayabilirdi. "Bu evden dışarıya açılan gizli bir tünel yok." En azından bu konuda yalan söylemesine gerek yoktu. "Söz veriyorum."

"Her ekipmanı, her videodaki her kareyi yüzlerce kez gözden geçirdim. Hatta dijital dosyaları uzman analizi için McKay-Taggart'a gönderdim. Hiçbir şeyle oynanmamış ve eksik veri yok. Öyleyse Hawkyn'in içeri girmesini ve sizin dışarı çıkmanızı hiçbir kameraya kaydedilmeden ya da herhangi bir hareket uyarısı vermeden nasıl açıklayabilirsiniz?"

"Yapamam." Gerçekten yapamazdı. Yasak falan. "Keşke sana evin gizli girişleri olmadığı konusunda doğru söylediğimi kanıtlayabilseydim."

Ona spekülatif bir şekilde baktı ve sonra ağzının bir köşesi babasının kıskanacağı acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu kanıtlamanın bir yolu var."

Bilmek istediğinden emin değildi ve sonunda "Nasıl?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Elindeki kahve fincanıyla büyük merdiveni işaret etti. İlk başta anlamadı. Ama adam merdivenlere doğru ilerlemeye başlayınca, ikinci kata çıkmaya niyeti olmadığını anladı.

Merdivenlerin altındaki işkence odasına doğru gidiyordu.

* * * *

Declan artık ipin ucunu kaçırmıştı. Üç gün boyunca Suzanne'ın evden çıkışını ve Hawkyn'in eve girişini gösteren video kaydının olmamasının nedenini bulamamıştı ve daha da şaşırtıcı olanı, her açılıp kapanma olayını kaydeden kapı ve pencereler de bu zamanlarda herhangi bir hareket kaydetmemişti.

Suzanne'ın neden yalan söylediğini bilmiyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, yalan söylediğini de düşünmüyordu. Ama biri kanıtlarla oynamadıysa, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Ama neden biri kanıtlarla oynasın ki? Ayrıca, Steve de dahil olmak üzere McKay-Taggart'ın en iyi teknisyenleri herhangi bir tahrifat yapılmadığını doğrulamıştı.

Tüm bu durumda doğru olmayan bir şeyler vardı ve öyle ya da böyle Suzanne'ın tüm sırlarını ortaya çıkarmak üzereydi.

Merdivenlerin altındaki kapının önünde durdu ve tokmağı kontrol etti. Her denediğinde olduğu gibi kilitliydi, ki bu günde en az iki kez oluyordu. Yine de Suzanne düğmeyi sorunsuzca çevirebildi.

Donanımda bir tür gelişmiş dokunma sensörü teknolojisi olmalıydı. Ama adam sorduğunda, kadın omuz silkti ve bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia etti.

Evet, kesinlikle doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu, yumruklarını sıkıca kalçalarına dayamıştı. Ne kadar hayal etmemeye çalışsa da, ona vururken kendini kavradığı kalçaları hayal edebiliyordu.

İşini tehdit ettiğinde haddini aşmıştı elbette ama üzgün olduğuna inanıyordu ve bunu yaptığında paniklemiş ve çaresiz olduğunu biliyordu. Gerçekten de bir şeyden korkuyordu - o şeyin sadece takipçisi olduğunu tahmin edebiliyordu. Kadının gözlerindeki korku öfkesini azaltmış ve ona kimsenin kendisini geçemeyeceğine dair söz verdiğini ve bunda ciddi olduğunu hatırlatmıştı.

"Aradığımız özel bir şey var mı?" Suzanne odayı incelerken bir daire çizdi. "Şunun arkasındaki gizli bir kapı gibi... O şey de ne?"

"Bu bir esaret atı." Aslında enfes bir at. Dört ayağı ve bir ucundaki ceza sehpası ahşaptı ama geri kalanı yastıklı ve deri kaplıydı.

"Tamam..." Orada öylece durmuş, mavi ve sarı güneş elbisesinin içinde şaşkın ve nefis görünüyordu.

"Buraya gel, Suzanne."

"Ne?"

"Buraya gel dedim."

Yutkundu, boğazındaki narin kaslar dalgalandı ve adam her birini kemirmek için ani bir dürtü duydu. O da biraz ısırarak istedi, zevkli bir

Ama ona bir köle gibi davrandığı için değil, ki bu yüzden onu affetmişti. Hayır, hâlâ ondan bir şey saklıyordu ve buna rağmen onu en kötü şekilde becermek istiyordu.

Öfkeli seks yine de seksti.

Ama konu bu değildi. En azından tam olarak değil.

"Neden?" diye sordu.

"Havuzda seks istediğini söylemiştin. Sana dokunmam için bana yalvarmıştın. Bunu hatırlıyor musun?"

Tekrar yutkundu, yüzü kıpkırmızı oldu. "Evet," diye fısıldadı.

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" Kızın gözlerini kocaman açarak başını sallamasıyla, adamın siki aptalca bir mutlulukla seğirdi. Aşağı, dostum. Bu böyle bitmeyebilirdi. Bu gerçekten de seksle ilgili olmaktan çok açılmak, engelleri yıkmak ve bir bağ kurmakla ilgiliydi. Elbette, hiç profesyonelce değildi ama her gün keşfettiği gibi, bu sıradan bir iş değildi. Ve onun istemediği hiçbir şeyi yapmayacaktı. "Bana güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Gerçekten mi?" Bağlama atını ve kundağı işaret etti. "Yani seni buna kelepçelersem, sana zarar vermeyeceğime güveniyor musun?"

Çenesi yukarı kalktı ve gözleri kararlılıkla parladı. "Kesinlikle. Ama bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Çünkü sana güvenmiyorum ve bu bir sorun."

Meydan okuyan kollarını göğsünde kavuşturarak göğüslerini birbirine bastırdı ve dekolteyi derinleştirdi. Tanrım, onu öldürüyordu. "Gerçekten de duymak istediklerini söylemem için bana işkence edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet... ve hayır." Duvarda asılı duran iki kelepçeyi kaptı. "Bu bir güven egzersizi olacak Suzanne. Bana söyleyeceğin her şey için ben de sana bir şey söyleyeceğim. Bu işler böyle yürür."

Bir an için kelepçelere baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve esaret atına doğru yürüdü.

"Devam et. Hiçbir şey saklamadığımı göreceksiniz." Sırıtarak bileklerini adama uzattı, adeta onunla alay ediyordu.

Alay etme konusunda bir ders alacaktı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onun üzerine yürüdü, vücuduna manevra yaptırırken bile bileklerine kelepçeleri geçirdi, onu bankın üzerine yatırdı, böylece karnının üzerine yattı, kollarını uzattı, bacaklarını açtı ve ayakları yere zar zor değdi. Elbisesinin kumaşı dizlerinin etrafına sıkıca sarılmıştı, bu yüzden kelepçeleri kundaklara sabitledikten sonra elbiseyi kalçalarına kadar kaldırdı.

Kadının kremisi, dolgun kalçalarının ve daracık yuvarlak poposunu zar zor örten pembe ipek külotunun onu tam sikinden yakalayacağını hesaba katmamıştı. Sabırsız piçin fermuarında anında bir ereksiyon oluştu. "Declan!"

diye soluk soluğa bağırdı. "Ne yapıyorsun?" Kadın ona bakmaya çalıştı ama pozisyonu fazla hareket etmesine izin vermiyordu.

"Senin güvenli kelimen... halo." Bu kelimenin neden aklına geldiğinden emin değildi ama Suzanne'a uyuyor gibiydi ve lanet olası melek kanatları dövmesiyle kesinlikle uyuşuyordu. "İstediğin zaman durmamı istiyorsan, söyle."

"Dur... tam olarak ne?"

Kıçına hafif bir tokat attı ve sesi duvarlarda yankılandı. "Şşş. Soruları ben sorarım."

"Ama-"

Ona tekrar, biraz daha sert bir tokat attı ve sağ yanağında pembe bir kızarıklık oluşmaya başladı.

"Soruları ben sorarım," diye tekrarladı. "Sana bu işin böyle yürüdüğünü söylemiştim. Güvenli bir kelimen var ve yaptığım herhangi bir şey seni rahatsız ederse onu kullanabilirsin." Sesini alçalttı, emir verir gibi sessizleştirdi. "Anlaşıldı mı?"

Kızgınlık yanaklarını renklendirdi ve gözlerinde sıcak bir parlama yarattı, ama başını salladı ve tekrar ileriye baktı.

"Aferin kızıma." Ödül olarak, avucunda şaplakların sıcaklığını hissederek poposunu avuçladı ve başparmağıyla iç uyluğunu okşadı. Başparmağı külotunun kumaşına değdiğinde kız titredi ve başparmağı baskı uyguladığında kız kıpırdandı.

Güzelmiş.

"Şimdi bana bu evin gizli bir girişi olup olmadığını söyle." Parmağını kumaşın altından geçirdi ve ucuyla bacaklarının arasındaki pürüzsüz, dolgun eti çok hafifçe okşadı.

"Yok," diye ağzından kaçırdı. "Sana söylemiştim."

Dokunuşunu derinleştirdi, daha fazla baskı uyguladı ve parmağını içeri doğru hafifletti, böylece labiasının dikişini okşuyordu. Kadın tamamen hareketsiz kaldı ama nefesleri küçük patlamalar halinde geliyor ve bankı sarsıyordu.

"Emin misin?"

"Şey... olabilir." Bir iniltiyle sözünü kesti ve tekrar konuştuğunda gırtlaktan gelen sesi daha da kısılmıştı. "Ama varsa bile ben bilmiyorum. Bu oda gibi."

Aksini gösteren kanıtlara rağmen ona inandı ve onu ödüllendirmek için harekete geçti. Yavaşça parmağını kıvrımlarının arasına daldırdı ve bulduğu ipeksi nem karşısında neredeyse inleyecekti. Gerçekten de inledi, taşaklarını sıkmasına neden olan içten, muhtaç bir ses.

"Tamam." Sesini alçak, yatıştırıcı bir mırıltıda tuttu. "Evin inşaat planları sende mi?"

"Hayır."

O da buna inanıyordu. "Şimdi sana bir şey söyleme sırası bende."

"Dövmen," diye ağzından kaçırdı nefes nefese. "Bunu bilmek istiyorum."

Refleks olarak elini geri çekti. Lanet dövmesi hakkında konuşmak istemiyordu.

"Her şeyden önce," dedi, şaplak attığı hassas bölgeyi çimdiklerken, "soruları sen sormayacaksın." Elini az önce çimdiklediği noktaya indirdi ve elbisesinin uçuşan kumaşıyla çerçevelenmiş güzel kalçası avucuyla buluşmak için olabildiğince yükselirken bile tısladı. Hmm, bu hoşuna gitmişti. Birçok eğlenceli olasılığın önünü açıyordu. Daha sonrası için. Şu anda bu bir işti. Çoğunlukla. "İkincisi, dövmem söz konusu değil."

Kadının hırladığına yemin etti. "O zaman bu güvenle ilgili değil, değil mi?" diye sordu. "Eğer öyleyse, bana vazgeçmek istemediğin bir şey vermen gerekiyor."

Kadın ne kadar haklı olsa da, adam bunu duymak istemiyordu. Bu sefer onu bacaklarının arasından çimdikledi. Canını acıtacak kadar değil ama hem şaşkınlık hem de öfke dolu bir çığlık atmasına yetecek kadar. Ama onu orada okşamaya başladığında, hissettiğini bildiği zonklamayı hafiflettiğinde, inledi.

"Bak ne diyeceğim," dedi usulca. "Sen bana gerçekte kim olduğunu söyle, ben de sana bilmek istediklerini söyleyeyim."

Kıpırdamadı. Nefes alması bile durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Kadının ıslaklığı iç çamaşırını ıslatıyordu, bu da adamın ona yaptığı her şeyi istediğinin bir kanıtıydı ve adam kendi minnettar iniltisini tutmak zorunda kaldı.

"Demek istediğim, paranı al ve sen kimsin?" İki parmağını külotunun altından geçirip dudaklarının arasına soktu ve kızın şok olmuş nefesini sevdi. "Söyle bana Suzanne."

"Bilmiyorum."

Dokunuşunu geri çekti ve avucunu kızın sıcak kıkına indirdi. "Sana inanmıyorum." Onu tekrar tokatladı. "Kimsin sen?"

"Bilmiyorum!"

Bir tane daha ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Anlat bana." "Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum!"

"Saçmalık." Elini tekrar bacaklarının arasına soktu, onu yakından kavradı ama ona herhangi bir uyarı vermedi.

Sadece bir ipucu. "Bazı insanlar paralarıyla tanımlanır. Sen öyle değilsin. Öyleymişsin gibi davranıyorsun ama ben buna inanmıyorum. Bir şeyler saklıyorsun Suzanne. Nedir o?"

"Lütfen, Declan..."

"Lütfen ne? Durmamı mı istiyorsun? Kelepçelerini çözmemi ister misin?"

Ürperdi ve sesi titredi. "Hayır." "O zaman ne?"

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum."

Tanrı yardımcısı olsun, o da onu istiyordu. Ama henüz değil.

"Başka ne var?" Kadın hiçbir şey söylemeyince, adam hâlâ iç çamaşırının üzerinde duran amının yastıksız yüzeyinde daireler çizmeye başladı ve klitorisine ekstra vurgu yapmaya özen gösterdi. "Hadi Suzanne. Bana başka ne istediğini söyle."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra, sanki içinde bir baraj yıkılmış gibi, ağzından kaçırıldı: "Özgür olmak istiyorum. Yemek yapmak istiyorum. Ben buyum." Hıçkırıklara boğuldu. "Ben bir aşçıyım ve sosyalim, kendi yolumu seçmek ve tüm bu lanet kurallardan kurtulmak istiyorum!"

Kurallar mı? Zengin olmanın kuralları mı vardı? Ama aslında düşününce, belki de onun gibi insanlar için vardı. Belki de soyadının ya da D'Angelo imparatorluğuna ait olmanın getirdiği beklentilerin onu kısıtladığını hissediyordu. Onca paraya rağmen kendini kapana kısılmış hissediyordu.

Bir an için ona kendine gelmesini söylemek istedi. Paraya sahip olmaktan daha kötü sorunlar da vardı. Ama belli ki duyguları gerçikti ve sanki bunu ilk kez itiraf ediyormuş gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Tüm bunlara rağmen, ondan da aynı şeyi hak ediyordu.

Parmaklarını tekrar külotunun altından geçirdi ve bu sefer bir parmağını tam içine soktu. Adam onun kaygan, dar kanalını test ederken ikisi de inledi.

Daha fazlasını yapmak istedi. Dizlerinin üzerine çökmek ve çılgın atana kadar onu yalamak istedi, ama ne yazık ki

ağız için başka planları vardı. Ona vazgeçmek istemediği bir şey vermek zorundaydı.

Ona dövmeden bahsetmek zorundaydı. Bu onu derinden yaralayacaktı.

"Ordudayken," diye kabaca başladı, "Gareth adında bir arkadaşım vardı. Hava Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri, Kara Kuvvetleri ve Deniz Piyadelerinden oluşan ortak bir özel kuvvetler ekibinin parçasıydık. O bir komandoydu." Ekip birlikte düzinelerce göreve gitmişti ve Declan hepsinin yaralarını bir şekilde sarmıştı. "İyi şans tılsımı olarak ün kazandım ve Gareth herkesin bana koruyucu melek demesini sağladı. Çok aptalca bir lakaptı ama akılda kaldı çünkü ne zaman bir birim ya da ekiple birlikte olsam kimse ölmüyordu. Hatta her zaman acayip derecede şanslıydık. Düşman RPG'leri rotadan çıkar ve boş binalara isabet ederdi, EYP'ler patlamadan sönerdi... Bir keresinde, bir dağ heyelanı otuz düşman savaşçısını bizi pusuya düşüremeden yok etmişti. Her neyse, bir keresinde izin deyken Gareth beni sarhoş etti ve bu dövme yapdı. Yaptırdığımı bile hatırlamıyorum." Bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü sonrasında hayatı boka sarmıştı. Parmağını kızın yarığında yukarı çekerek saten kremini şişmiş etine yaydı. "Şimdi sana dönüyoruz." Klitorisinin etrafında yavaş daireler çizdi ve kadın nefes nefese kalmaya başladı. "Özgür olmak istediğini söylüyorsun. Neden olamıyorsun?"

"Sanırım yapabilirim. Sanırım... bu bir başlangıç." "Bu mu?"

Kıpırdandı, kelepçelerini şingırdattı. "Yaptığımız şey gibi bir şeyi daha önce hiç yapmadım. Korkunç bir şey. Ama mutlu olmak istiyorsam risk almalıyım, değil mi?"

BDSM ile hiç oynamamış olmasına şaşıracağını düşündüyse, en az asistanı kadar deliydi. Ama ne demek istediğini anlıyordu. Bazen konfor alanınız bir hapisane olarak ikiye katlanır.

"Bunu yapmaya devam et," diye fısıldadı, onun dokunuşuna zorlanarak. "Ve bana dövmenin seni neden bu kadar rahatsız ettiğini söyle."

Bunun sadece arkadaşının sarhoşken sana dövme yaptırmış olmasından kaynaklandığını sanmıyorum."

Hayır, değildi. "Kızgın bile değildim. Ukalaydım. Ben lanet olası bir şans tılsımıydım, koruyucu melektim." En iyi ihtimalle görünmez, en kötü ihtimalle de bir araç olarak geçirdiği bir çocukluktan sonra, ihtiyaç duyulmak, önemli olmak özlemini çektiği bir şeydi. "Ama sonra işe geri döndük. Ve bir hafta sonra Gareth, içinde bulunduğu Humvee'nin bir EYP'ye çarpması sonucu öldü. Ben onun arkasındaki araçtaydım. Her şeyi gördüm. Ve onu kurtaramadım."

"Çok üzgünüm Declan." Yumuşak sesinde hafif bir titreme vardı, bu da onun başkaları için empati duyma yeteneğinin bir göstergesiydi. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kalbi acı içinde kaburgalarına çarptı. Bu onun hatasıydı. Çünkü kendisi de dahil olmak üzere herkes onun bir tür iyi şans büyüüne sahip olduğuna inanıyordu ve dikkatsiz davranmışlardı. Gareth bunun bedelini ödemişti ve bu duygusal yara, birileri kaç kez "Senin hatan değildi" sözlerini bir bandaj gibi kullansa da asla iyileşmeyecekti.

"Her neyse." Bacaklarının arasına geçti ve parmaklarının Suzanne'ın iç kalçalarının ve poposunun saten derisinde oynamasına izin verdi. Suzanne'a dokunmak geçmişi yeniden yaşamaktan çok daha keyifliydi. "Artık kimsenin bilmediği bir şey biliyorsun. Lütfen sana söylediğime pişman etme beni."

"Asla," diye yemin etti, sesindeki titreme hâlâ devam ediyordu. "Ama Declan?"

"Öyle mi?"

"Halo."

On İkinci Bölüm

Halo.

Suzanne güvenli bir kelime kullandığına inanamıyordu. Birisi ona bir keresinde güvenli kelimelerin seks oyunu sırasında eylemi durdurmadan hayır deme özgürlüğü isteyen insanlar için olduğunu söylemişti. Başka sebepleri de olduğunu düşünmüştü ama kendini hiçbir zaman güvenli bir kelime kullanmayı gerektirecek türden bir karşılaşma yaşarken görmemişti.

Ama şimdi güvenli kelimesinin Declan için ne anlama geldiğini anlamıştı. Başta söylediği gibi, bu güvenle ilgiliydi. Bu bir sözleşmeydi, onun yanında güvende olacağının garantisiydi. Buna ihtiyacı yoktu; ruhunun derinliklerinde onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu. Ve eğer ruhu yanılıyorsa, onun gücü ve yetenekleriyle boy ölçüşemezdi.

Öte yandan, onun yetenekli elleri ve soğukkanlı, buyurgan sesiyle boy ölçüşemezdi ve kelepçeliyken bekâretini bir esaret atının üzerinde almasına izin vermenin eşiğindeydi.

İlk seferinde kelepçe takmamıştı.

Ama bundan da öte, aşırı yüklenme durumundaydı. Kendisine bile itiraf etmediği şeyleri ona itiraf etmişti. Ona özel tuttuğu şeyleri anlatmıştı. Ve ona daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı kadar dokunuyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti, sanki derisi patlayacakmış gibi ve Declan'ın arzularının ve bedeninin kontrolünü ele geçirmesine izin vermeden önce durumu kontrol altına almak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Bunlar konusunda ona kesinlikle güveniyordu.

Güvenli kelimesi havada kaybolurken Declan dondu kaldı, parmakları kadının kalçalarına saplandı. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak onu serbest bıraktı, kelepçelerini çözdü ve onu kundaktan kurtardı.

"Sizi üzdüysem özür dilerim." Banktan kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Beni üzmedin." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bacakları hâlâ esaret atının iki yanına sarkmış bir şekilde karnının üzerine uzanırken elbisesini aşağı çekip kendini örtme dürtüsüne direndi. Kendini çok açıkta hissediyordu ama aynı zamanda Declan'ın aç bakışları bacaklarına ve arka tarafına her kaydığında bir güç hissi duyuyordu. "Sana bilmek istediğin her şeyi söylemek ve senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ama şimdi değil. İhtiyacım var... Daha fazlasını istiyorum."

Orada duruyordu, vücudu çelik bir çubuk gibi gergindi, kot pantolonunun fermuarını zorlayan devasa bir ereksiyon vardı. "Neyin daha fazlası?" Sesi çığdı, sanki her kelime acıtıyordu. Bunu anladı. Her yeri ağrıyordu... ama tedaviyi bildiğinden emindi.

Okuduğu her kadın dergisi makalesinin erotik tavsiyelerini hatırlayarak, aşağı itme içgüdüsüne meydan okuyarak uzandı ve elbisesini yukarı çekti. Eğer istiyorsan, sor, dediler. Kendi zevkinden sen sorumlusun.

Ayrıca kendi kanatlarından da sorumluydu ve bunu yaparsa büyük olasılıkla kanatlarını alamayacaktı. Eğer birisi bunu yaptığını öğrenirse. Evet, ağzını kapalı tutabilirdi ve kimse bunu bilmeyecekti ama Yükseliş ayını sırasında, Konsey'e itirafta bulunma zamanı geldiğinde, gerçeği söyleyeceğini biliyordu.

Seks yaptım ve pişman olmadım.

Bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Declan'ın gözlerinin sert, soğuk, çelik grisi onu içine çekerken erimiş bir hal aldı, esaret atının üzerine eğilirken elbisesi artık beline kadar yükselmişti, külotu ıslaktı ve yırtılmak için yalvarıyordu.

"Bana tam olarak ne istediğini söyle Suzanne," dedi usulca. Şaka mı yapıyordu? Kıcının her yeri sallanıyordu ve eğer bu sekse davet değilse, ne olduğunu bilmiyordu. Ama bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi. Beklediğinden biraz daha fazlası vardı, bu da mutlu bir sürprizdi.

Basit ve açık bir şeyle başlayabilirdi. "Fermuarın. Aç onu."

Parmakları kot pantolonunun üst düğmesini buldu ama orada durmuş, onun emrini bekliyordu.

"Evet," diye fısıldadı, bakışları onun eline yapışmıştı.

Adam düğmeyi açtığında kadın kıvrandı. Sonra bir sonrakini, ona bir an için esmer tenini gösterdi. Ağzının sulanması mı gerekiyordu? Çünkü sulanmıştı.

Bir adım daha yaklaşıp iki düğme daha açtı ve pürüzsüz teni ve şişkin damarlarıyla muhteşem bir sütun olan ereksiyonu serbest kaldı.

Aman Tanrım.

Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu kadar değil. Ona doğru uzandığında karnındaki bir şey çılgınca çırpındı, parmakları onun şaftının alt tarafını sıyırdı. Ona dokunduğunda nefesinin kesilmesi kendi nefesinin kesilmesine neden oldu. Onun tepkilerini seviyordu, onlara neden olduğunda aldığı kadınsı gücün baş döndürücü vuruşunu seviyordu.

"Çok... kadifemsi," diye mırıldandı.

"Ne söyleyeceğimden bile emin değilim." Bakışlarını onunkilerle birleştirerek küçük elini büyük eliyle kapattı ve kızın elini sıkıca kavradı. "İşte böyle."

Göğüslerini ezmek için ağırlığını atın üzerinde kaydırarak, kalın tabanından dolgun başına kadar sert etini sıktı.

"Daha hızlı." Adamın sesi bir emir kırıbağıydı ve kadın itaatsizlik etmeyi aklından bile geçirmedi. Dudaklarını yalayarak elini pompaladı ve onun yumruğuna doğru sallanışını izledi, düzensizleşen nefesini dinledi. "İşte böyle Suzanne. Sadece. İşte böyle. İşte böyle."

Övgü karşısında vücudunu bir ürperti sardı ve tek düşünebildiği, adamın sikinin içinde nasıl hissedecekti. Kendi kendini tatmin etmişti, Memitim'in çiğnenmemesi gereken kurallarından biriydi, gerçi Hawkyn yakın zamanda bu kuralı iptal ettirmişti. Ama seks

başka biriyle, özellikle de kişinin kendi Primori'siyle seks yapması kötüydü.

Her neyse. Şu anda kendini kötü hissediyordu. Çok, çok Kötü.

Sanki Declan onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, kızın elinden kurtuldu ve arkasına geçti; parmakları kızın poposunda gezinirken, kendisi de esaret atının etrafında manevralar yapıyordu. Sıcacık elleri, onu tokatladığı yerde ateş gibi yanıyordu ve kız, içini en çökmekte olan his doldururken inledi. İlk başta acı patlamaları ve ardından sonsuza dek tutunmak istediği yükselen bir mutluluk anları onu şok etmişti.

"Kadife hakkında konuş," diye mırıldandı onun sıcak, şaplaklanmış tenini okşarken ve sonra dudaklarını aynı noktada hissettiğinde şaşkınlıkla ciyakladı. Ah, onun dudaklarını daha fazla hissetmeyi ne kadar çok istiyordu, ama sonra adam doğruldu, külotunu kavradı ve bacaklarından aşağı çekti.

Onun önünde çırılçıplak, domalmış ve iki yana açılmış olmanın ani savunmasızlığına kendini hazırlayamazdı. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapatmaya çalıştı ama adam onu yakından kavradı ve sanki bir düğmeye basmış gibi onu serinleten yatıştırıcı, şefkatli bir masajla hafifçe bastırdı.

"Bu harika olacak Suzanne." Declan geri adım attı ve aniden, şok edici bir şekilde, elini ağzıyla değiştirdi.

"Dec-" Adamın dili yarığını yoklarken, ucu girişiyle alay ederken bir çığlıkla ayrıldı.

Bu inanılmazdı. Çökertici. O kadar günahkârdı ki neredeyse evin çatısına yıldırım çarpmasını bekliyordu. Bir iniltiyle başparmaklarıyla onu araladı ve kaygan sıcağına daldı, mahrem etini yalayıp kemirirken dil darbeleri acımasız bir işkenceye dönüştü. Ve klitorisine yapışıp emdiğinde, boşalma ihtiyacıyla hıçkırdı.

Kızın ne zaman tam sınırdan olduğunu biliyor gibiydi ve sonra acımasızca ritmi değiştirir ya da bir şeye odaklanırdı.

daha az hassas nokta. Kız kıvranan, nefes nefese bir ihtiyaç yumağı haline gelene kadar onunla alay etti ve ona eziyet etti. Ve sonra, tam serbest bırakılması için ona yalvaracak kadar nefesini topladığında, durdu.

Bir an için kafası karışan kadın, adamın ne yaptığını görmek için vücudunu çevirmeye çalıştı ama tam o sırada adam ona doğru hareket ederek prezervatif kaplı sikinin küt başını girişine doğru itti.

Yükselmemiş Memitim doğurgan olmadığı için prezervatife gerek yoktu ama adamın onu korumaya hazır olmasına şaşırmamıştı.

"Lanet olsun," diye nefes aldı. "Oh, lanet olsun. Kendimi utandıracağım."

Böyle bir şey olmayacaktı ama bunu söyleyecek kelimeleri yoktu. Adam onu içine doğru iterken, acının en uç noktasına kadar gererken olmazdı. İyi bir acı. Böyle bir şeyin var olduğunu hiç bilmiyordu ama vardı ve daha fazlasını istiyordu.

Adam derinlere doğru ittikçe, kadının karnı sanki onu orada tutmaya çalışıyormuş gibi adamın etrafında kenetlendi. Vücudu şehvetle uğulduyordu ve yavaş, kolay itişler yeterli değildi.

"Daha hızlı," diye mırıldandı. "Sanırım... daha hızlıya ihtiyacım var."

Sanki izin bekliyormuş gibi, sert bedeni kadının kaygan kanalını okşayarak içine girdi. Kalçalarının her pompalanışı yeni bir his uyandırıyor ve ondan farklı bir ses çıkarıyordu. Özellikle de her çekilmeye yaklaştığında, sikinin tepesinin girişinin yakınında onu çılgına çeviren bir şeye çarpmasını seviyordu. Adam kalçalarını daha sıkı kavrayıp kalçalarının her cezalandırıcı hamlesi için onu tutana kadar neredeyse kendini seks mobilyasından aşağı atacaktı.

Evet, oh...evet...orada!

Vücutundaki her hücre coşkuyla titriyor, titremesine, hıçkırmasına ve yıldızları görmesine neden oluyordu. Daha önce kendi başına yaptığı hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Declan'dan başka hiçbir şey kanını damarlarında en sıcak şekilde buharlaştıramazdı.

bildiği bir zevkti ve o da bunu biliyordu. Artık şımarıktı.

Buna tekrar ihtiyacı olacaktı.

Kendi saliverilişinde bağırđı, kalçaları şiddetle pompalanarak onu esaret atının üzerinde öne doğru itti. Bu pozisyondan onu göremiyordu ama parmaklarının kalçalarına saplandığını, vücudunu coşkuyla sarsan her spazmı hissetti.

Sonunda, derin, acı dolu bir iniltiyle onun üzerine yığıldı, nefesi boynunda gezinirken yorgunluktan soluyordu.

"Declan?" Sesi bir ağız dolusu kum yutmuş gibi çıkıyordu.

Homurdandı ama bir şey söyleyemeden duvardaki video monitörü bip sesi çıkararak kapıda bir araç olduğunu gösterdi.

"Siktir." Adam yavaşça kadının bedeninden kurtuldu ve kadın neredeyse ağlayacaktı. "Bu Steve. Güvenlik sisteminde neler olduğunu anlamama yardım etmek için burada."

Saçmalık. Steve muhtemelen Declan'ın söylediği nedenle buradaydı ama onun da gizli bir giriş bulmak için Dec'e yardım edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Umarım bir tane bulamazlar. Bu ev hakkında fazla bir şey bilmiyordu ve tüm inkârlarına rağmen, başka bir boyuta açılan bir portal ya da benzeri bir şey bulmaları onu şaşırtmazdı.

Ona yalan söylemek zaten zordu ve bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

Ancak tekrar yapmak istediği bir şey vardı ve Declan onun yalan söylediğine inanırsa bu kesinlikle gerçekleşmeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Azagoth eşini dört aydır görmemişti.

Herkes onun bu konuda Azrail'e dönüşmesini bekliyordu. Ve ofisinde dururken, tepesinde kara bulutlar çalkalanırken ve etrafına şimşekler çakarken onları suçlayamazdı. Öfkesiyle tanınırdı.

Ama tüm bu aylar boyunca içindeki şeytani kontrol etmeyi az çok başarmıştı. Onu serbest bırakması gerektiğinde, İç Mabede gitti ve birkaç kötü ruha işkence etti. Ve sadece işkence etmekle kalmadı, onları korkuttu. Onların en kötü kabusları oldu. Üçüncü katın yeni bir sakini, Jason Drayger adını kullanan insan diyarından bir seri katil üzerinde tam bir gün geçirmişti. Hawkyn bunu öğrenmekten mutlu olacaktı.

Evet, bazen içindeki canavarı serbest bırakabiliyordu ama Sheoul-gra'nın bu tarafında öfke gösterilerini böyle şeylerle sınırlı tutuyordu.

Bu bokun sadece göstermelik olması dışında. Çoğunlukla.

Cennetteki casuslarından biri olan Jim Bob, Lilliana'nın Sheoul-gra'dan çıkmasına yardım eden kişinin kimliğini az önce açıklamıştı ve onsuz geçirdiği dört aydan sonra bunu kaldırarak durumda değildi.

"Haberciği öldürmeyi çok sevdiğini biliyorum," dedi Jim Bob, yüzü pelerininin kapüşonu tarafından neredeyse gizlenmişti. "Ama beni kızartırsan, beni özlersin."

Azagoth homurdandı ama melek haklıydı. Jim Bob açık ara farkla en iyi Göksel bilgi kaynağıydı ve ona elektrik vermek utanç verici olurdu. Azagoth'un kendi gücü dışındaki tüm gücü sınırladığı Sheoul-gra'da bile adamın meleksi yeteneğinin gücünün hissedilebilir olduğu düşünüldüğünde, normalden biraz daha fazla çaba bile gerekebilirdi.

"O zaman belki de," dedi Azagoth fırtınayı kapatarak, "bana daha iyi haberler getirmelisin."

Jim Bob omuz silkti. "Reaver'ın eşinin kaçmasına yardım ettiğini öğrenmenin iyi bir haber olacağını düşünürdüm. Ona göz kulak olacağını biliyorsun."

"Lilliana kaçmadı," diye tersledi. "Geri dönecek. Reaver'ı da sikeyim." Evrendeki en güçlü melek olan Reaver yıllardır Azagoth'un başının belasıydı, bu yüzden haleli piçin Lilliana'nın Sheoul-gra'dan çıkmak için yaptığı yardım çağrısına cevap vermesi şaşırtıcı değildi.

Reaver'la nasıl bağlantı kurduğunu öğrenmek için Cipher'a ulaşması gerekecekti. Tabii bu, Düşmemiş'i her fırsatta yaptığı gibi keten saçlı kadından uzaklaştırabileceği varsayımına dayanıyordu. Gerçek bir Düşmüş olan Flail birkaç aydır burada yaşıyor, kirasını yüksek seviyeli iblislerden ve tuvalet temizlemekten elde ettiği bilgilerle ödüyordu.

Hades'in arkadaşı Kedi'ye göre tuvalet temizlemek, kibirli düşmüş meleklerle haddini bildirmek için harika bir yoldu.

Kapı çalındı ve Zhubaal kafasını içeri uzattı. "Hawkyn seninle konuşmak istiyor. Önemli olduğunu söylüyor."

"Zaten benim gitme vaktim geldi." Jim Bob kapıya doğru ilerledi, siyah pelerini botlarının etrafında dalgalanıyordu. "Kendine iyi bak, Azagoth."

Eğilerek dışarı çıktı ve Azagoth Z'ye başıyla selam verdi. Bir dakika sonra Hawkyn içeri girdi.

"Baba," dedi, selamlamak için başını eğerek. "Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Resmîyetinden Memitim'le ilgili bir mesele için burada olduğu anlaşılıyordu ama sesindeki endişeli tını meselenin kişisel olduğunu gösteriyordu.

Bu da Azagoth'un muhtemelen bunu kişiselleştireceği anlamına geliyordu. "Ne oldu?"

"Sorun Suzanne. Primori'siyle fazla içli dışlı oldu ve beni dinlemiyor. Onunla konuşursun diye umuyordum."

Hawkyn Azagoth'tan en sevdiği kız kardeşiyle konuşmasını istiyorsa durum kötü olmalıydı. "Ne söylememi istiyorsun? Burada devam etmek için daha fazlasına

ihtiyacım olacak."

Hawkyn tereddüt etti ve Azagoth içgüdüsel olarak ortaya çıkma isteğine direndi. Ama Lilliana'nın gitmesinin bir nedeni vardı. Onu bir koltuk değneği olarak kullanmadan çocuklarıyla ve duygularıyla başa çıkmayı öğrenebilsin diye gitmişti.

Bu onu kızdırdı.

Ama bu işi çözene kadar onu geri alamayacaktı, o yüzden sabırsızlığına yenik düşmek yerine Hawk'ın konuşmasını bekleyecekti.

İki kalp atışı daha bekledi. Sikerim böyle işi. "Çıkar ağzındaki baklayı evlat. İncelemem gereken bir yığın ruh var ve Lilliana beş dakika içinde beni Skype'tan arayacak" - saatine baktı- "beş dakika."

Her gün Skype'la görüşüyordu ve onun yüzünü görmek aklını başında tutan tek şeydi. Evet, o gitmişti ama sohbetlerinin eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sanki internet üzerinden çıkıyorlarmış gibi. Lilliana'nın onunla çiftleşmeye zorlanmasıyla birlikte tüm o flört rutinini atlamışlardı. Başlarda işler zordu ama aşkı çabucak bulmuşlardı. Belki de çok çabuk.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, aralarındaki ilişkinin gidişatından hoşlanıyordu. Lilliana her zaman flörtöz ve kahkaha doluydu ve bazen saatlerce konuşuyor, birbirleri hakkında daha önce bilmedikleri şeyler öğreniyorlardı.

Ve Skype seksi inanılmazdı.

Ama artık eve dönme vakti gelmişti ve bunu ona bugün söyleyecekti.

"Suzanne Primori'siyle birlikte yaşıyor."

Azagoth Hawkyn'in açık sözlülüğü karşısında gözlerini kırptırdı. "O ne?"

Hawk sinirli bir hırıltıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, zaten muhtemelen bunu yapmaktan dağılmıştı. "Bir Siecher iblisi Primori'sinin peşinde ve onun psikik saldırıları heraldi'sini tetiklemiyor. Bu yüzden Primori'sini yakın tutmak için koruma olarak işe almanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Ve sanırım ona aşık oluyor."

Azagoth lanet okudu ama şaşırmadı. Suzanne hiçbir zaman Memitim olmak için biçilmiş kaftan olmamıştı. Çok yumuşak kalpliydi. Çok...insandı. Tüm çocukları arasında, sadece selam vermek ya da gününün nasıl geçtiğini sormak için bile olsa, onu her gün görmek için özel bir çaba sarf eden tek kişi oydu. Bir keresinde ona bunun insan babasıyla yaptığı "bir şey" olduğunu söylemişti. Altı yaşından insan dünyasından koparılıp Memitim dünyasına bırakıldığı güne kadar her gün onu ya görmüş ya da aramıştı. Sadece o insana baba dememişti. Ona baba diyordu.

Ve onu günlerdir görmediğini şimdi fark etti. Fark etmediği için duyduğu utanç onu tırmaladı ve içindeki şeytan kıpırdandı. Bunu daha sonra kan dökme vaadiyle bastırdı ve Hawkyn'e döndü. "Siecher neden onun Primori'sinin peşinde?"

"Emin değildik ama önceki vasisi tarafından tutulan bazı kayıtları incelemekten yeni döndüm. Görünüşe göre kıyamete yakın Declan iblis ailesinin reisini öldürmüştü. Bir sürü iblis katletmiş. Bir insan için şaşırtıcı derecede ölümcül ve üretken bir iblis avcısıymış."

"Bu... Declan. Dünyamızın farkında mı?"

"Hayır." Hawkyn, Azagoth kadar uzun alevlerin iç duvarları yaladığı devasa şömineye baktı. Lilliana gittiğinden beri alevler soğuktu. "Sonrasında hafızası değişti."

"Huh."

Hawkyn bakakaldı. "Ha?"

Azagoth saatine baktı. Lilliana her an arayabilirdi. "Onunla konuşacağım," diyerek Hawkyn'e güvence verdi.

Ama buna ihtiyacı yoktu. Suzanne fiziksel bir tehlike altında olmadığı sürece, muhtemelen bunu yapmayacaktı. Ruhları okuyabilen biri olarak, birinin değişim içinde olduğunu hissedebiliyordu. Suzanne bir dönüm noktasındaydı ve kendi kaderinden sorumlu olması gerekiyordu. Yaptığı hataları ya da başarıları sahiplenmeliydi.

"Şimdi," dedi Azagoth, dizüstü bilgisayarından bip sesi gelirken, "biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Oh, ve Hawkyn?"

"Evet, efendim?"

"Kız kardeşine göz kulak ol. Ona bir şey olursa... teselli bulamam..."

"Elbette." Hawkyn başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Azagoth Hawkyn'in gittiğini zar zor duydu. Artık tüm dikkati Lilliana'daydı ve bir şekilde onu eve dönmeye ikna etmesi gerekiyordu.

* * * *

Lilliana Azagoth'u o kadar özlemişti ki canı yanıyordu ve cep telefonunun ekranından ona bakarken dalgınlıkla parmağını Azagoth'un yanağında gezdirdi.

"Gördüğüm kadarıyla bugün sahildeyin." Onun dumanlı, derin sesini de özlemişti.

"Ares'in adası çok güzel." Ilık kumda otururken dalgalar ayaklarına vuruyor, tuzlu bir esinti kestane rengi saçlarını okşuyordu.

Azagoth kaşlarını çatı, gözleri kısıldı. "Arkandaki bir cehennem köpeği mi?"

Omzunun üzerinden, bir kum tepesinin arkasından onu izleyen simsiyah yaratığa baktı ve içini çekti. "Bu Malefiz. Haftalardır beni takip ediyor."

"Bundan hoşlanmadım," diye homurdandı Azagoth.

"Sorun değil. Onun için üzülüyorum. Bir cehennem köpeği için gerçekten çok küçük ve diğer köpekler ona eziyet ediyor."

Ares'in eşi Cara bir tür cehennem köpeği fısıldayıcısıydı ve adaları bu şeylerle kaynıyordu. Malefiz, Reaver onu Süvari ve eşiyle kalması için getirdiği andan itibaren Lilliana'ya yapışmıştı. Lilliana henüz genç tazıyı sevememişti ama Malefiz'in rahat olduğu zamanlarda yanına gelmesine izin vermekten memnun olduğu için onu zorlamamıştı.

Azagoth kara bir kaşını kaldırdı. "Küçük ne kadar küçüktür?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Normal bir tanesinin yarısı kadar mı?" Lanet olası şeylerin bir boğa geyiği büyüklüğünde olduğunu düşünürsek, Mal bunun yarısı kadar bile büyüktü.

"Orada olmamanız gerekirdi," dedi, konunun değişmesi onu şaşkına çevirmişti.

Cahil numarası yaparak gözlerini devirdi. "Sahil tamamen güvenli."

"Sahilden bahsetmiyorum ve bunu biliyorsun. Eve gel."

Saçlarını parmağının etrafında döndürdü ve konuyu tekrar değiştirdi. "İnsan diyarından getirdiğin çocuklar nasıl alıştı?"

İfadesi, seçtiği konuya geri döneceklerini ama şimdilik onu eğlendireceğini söylüyordu. "Bazıları durumlarını iyi idare ediyor."

"Peki ya diğerleri?"

Kaşlarını çattı, hayal kırıklığı kara kaşlarının arasında derin kırışıklıklar oluşturdu. "Sorunlular. Ve tuhaflar. Argoları iğrenç."

Gülmemek için kendini zor tuttu. Önce en büyük çocukları getirmişti, bu da ergenlerle uğraştığı anlamına geliyordu. Aslında bunu görmek isterdi.

"Unutmayın, genellikle siz onlarla tanışmadan önce Memitim merkezlerinde elli yıllık bir eğitime tabi tutulurlar." Gülümsedi. "O zamana kadar medenileşmiş olurlar."

"Bunun için sabrım yok. Ya bu bir hataysa?"

Aslında sorduğu şey şuydu: "Ya bir hata yaparsam?"

Azagoth, çocuklarının doğar doğmaz insan diyarında terk edilmesine ve hayal edilebilecek en kötü koşullarda yetişmesine izin verdiği için suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Bir zamanlar umurunda bile değildi. Lilliana ortaya çıkana kadar kötü kalpli, duygusuz bir canavardı. O zamandan beri diyarını ve kalbini çocuklarına açmıştı ve çoğunlukla da açmıştı,

iyi gitmişti. Ancak duygu Azagoth için yeni bir ilaçtı ve doğru dozajı bulmak zaman alıyordu.

"Bu bir hata değil," dedi nazikçe. "Bunlar daha büyük olanlar ve alışmak için daha fazla zamana ihtiyaçları olacak. Küçükler gelmeye başladığında daha farklı hissedeceksin."

"Ben öyle düşünmüyorum. Çocuklar buraya ait değil, Lilliana."

"Ve siz onların insan dünyasına, sahip olabilecekleri en kötü evlere ait olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Yani bu cehennemle cehennem arasında bir seçim." Başını iki yana salladı. "Ya kendimi kaybedip iblisimi çıkarırsam ya da onların önünde birinin başını kesersem?"

Ona dramatik olmayı bırakmasını söyleyecekti, ama aslında bunlardan herhangi birinin gerçekleşmesi için iyi bir şans vardı.

"Sadece öfkeni kontrol etmek için çalışman gerekecek," dedi. "Ve senin ne olduğunu bilmiyorlarmış gibi değil. Bence oldukça kabullenici olduklarını göreceksin. Ne de olsa sen bir efsanesin ve onlar da güçlü melekler olacaklar. Sonuç olarak, bunun onlar için harika bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Azagoth uzun bir nefes verdi. "Başka bir iyi tarafı daha var. Hades, başka bir pislik yerine onları mahvedecek kişinin ben olacağıma işaret etti."

"İşte ruh bu," dedi, işleri hafif tutmaya çalışarak. Azagoth'un ruh hali biraz kasvetli görünüyordu ve o da kavga etmek istemiyordu. "Hades bilgedir." Yeraltı Dünyası'nın Hapishane Müdürü ahmağın tekiydi ama aptal değildi. "Bir de haberlerim var. Cara hamile. Bu sabah Ares'e söylemiş."

Yüzünden bir gölge geçti, ifadesi de ruh hali gibi karardı ve kadının bağırsakları sıkıştı. "Nasıl karşıladı? Üzgün müydü?"

"Üzgün müydü?" diye tekrarladı, inanamayarak. Onun sevinçten havalara uçmasını beklemiyordu, ama bu? "Ciddi misin sen? Çok heyecanlanmıştı. Neden farklı bir şey düşünesin ki?"

"Ares daha önce de çocuklarını kaybetti," dedi Azagoth. Aralarındaki boşluğa o bombayı bıraktı.

Ve Şimdi anlıyordu. Çocuklarını tamamen içeri alma konusundaki isteksizliğini anlıyordu. Azagoth suçluluk duygusunun yanı sıra çocuklarını kaybetmenin acısıyla da uğraşıyordu. Meera Cennet'in hizmetinde hayatını kaybeden en son kişi olabilirdi ama ondan önce de yüzlercesi olmuştu.

Şu anda eve gidip ona sarılmak istiyordu, ama yapamadı. Henüz yapamadı.

"Zavallı Ares. Bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Uzun zaman önceydi. O Savaş olmadan önce."

Bir kuş, Ares'in Yunan malikanesine doğru sahil boyunca süzölürken seslendi; bir Ramreel iblisi, Ares'in baba olacağını öğrendiği yerde, çimenlerin üzerinde bir cehennem köpeği yavrusuyla halat çekme oyunu oynuyordu.

"Bu haber karşısında o kadar heyecanlandı ki, Cara'yı ailesine söylemesi için alıp götürdü."

"Yani adada yalnız mısınız?"

"Azagoth, ben iyiyim. Ares'in adası tüm gözlerden saklı ve sadece birkaç onaylı kişi koğuşlardan geçebilir. Ayrıca burası Ramreel muhafızları ve cehennem köpekleriyle kaynıyor."

"Ah," dedi, sesinde alaycılık vardı, "adanın iblisler tarafından istila edildiğini en başta söyleseydiniz, kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Tatlım, biraz pislik gibi davranıyorsun, o yüzden ben gidiyorum. Seni seviyorum."

Adam tartışmak için ağzını açtı ama kadın ona fırsat vermedi. Telefonu kapattı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Eve gitmek istiyordu ama önce onun duygularını kontrol altına aldığından emin olmalıydı. Onun acısı için tekrar suçlanamazdı.

Sıcak bir burun elini dürttü ve neredeyse çığlık atacaktı. Sonra Malefiz onu tekrar dürttüğünde donup kaldı ve birkaç metre uzaklaşıp dalgalara bakmak için kuma uzandı.

Köpek ona dokunmak şöyle dursun, ilk kez bu kadar yaklaŐmıştı. Cara bu şeylerin çok hassas olduğunu söylemişti.

bağ kurdukları kişilerin duygularını. Ama kesinlikle onunla bağ kurmamıştı. Lilliana'nın bağlanma süreciyle ilgili bildiği bir şey değildi bu.

"Peki, Mal," diye mırıldandı. "Seni yanımda Sheoul-gra'ya geri götürsem Azagoth ne der sence?" Tazı ona döndü, dili dolaşıyordu. "Evet, çıldırırdı."

Ama bu, Cara'nın hamileliğini ona söylemenin bir deneme olduğunu öğrendiğinde yapacaklarının yanında hiçbir şeydi.

Çünkü Lilliana... O içindeki iblisle uğraşırken Azagoth'u terk etmesinin başka bir nedeni daha vardı.

O da hamileydi.

Bölüm On Dört

Declan gergin olmaya alışık değildi. Hayır, gergin değil. Tıngır mıngır. Tangırdamak diye bir kelime var mıydı? Çünkü bütün gün içi böyle hissetmişti. Suzanne'a veda öpücüğünü verip onu merdiven altı zindanda bıraktığından beri onu sadece bir kez görmüştü ve o da ona ve Steve'e öğle yemeği getirdiği zamandı. Duş almış ve haki renkte bir şortla ona uygun, pembe ve haki renkte bir bluz giymişti ve Steve orada olmasaydı o seksi kıyafeti yerde bulacaktı.

Ona cilveli bir gülümseme vermiş, muhtemelen bunu gizlediğini düşünmüştü ama ofis kapısı arkasından kapandığı anda Steve oyun alanına döndü.

"Ooh, k a h r e t s i n . " Steve ısıklık çaldı. "Bu da n e y d i b ö y l e ?

Onu çiviledin mi?"

"Hayır, onu çivilemedim." Suzanne'ın Fransız ızgara peyniri dediği şeye uzandı. Declan normalde düz beyaz ekmek ve Amerikan peyniri dilimlerinden oluşan ızgara peynir geleneğine karşı çıkan biri değildi ama biber jölesi, dilimlenmiş granny smith elmaları, brie ve hindi içeren bu kruvasan sandviç harikaydı. Bir ısırık almadan önce durakladı. "Ve kapa çeneni."

Steve homurdandı. "Onu hakladın." Declan'ın bakışları karşısında sıırttı ve savunmak için ellerini kaldırdı. "Kapa çeneni."

Bu yaklaşık üç saniye sürdü.

"Ama değer verdiğin birini korumanın, umursamadığın birini korumaktan daha zor olduğu konusunda vaaz veren hep sen değil misin?" Steve ev yapımı bir patates kızartması aldı ve Suzanne'ın yaptığı sarımsaklı aioli'nin üzerinde gezdirdi. "Bu saçmalık, biliyorsun. Liam ve Avery'ye ya da Case ve Mia'ya sor. Hatta değer verdiğin birini güvende tutma konusunda daha da başarılı olacağını iddia edebilirim."

"Evet, sen bir bilişimcisin. Bilgisayarın bozulursa yenisini alırsın."

Steve alaycı bir ciddiyetle, "Bu çok sert, dostum," dedi. "Bilgisayarlarım benim bebeklerim."

"Çünkü bir kadın bulamıyorsun."

Steve bir kızartma daha patlatıp çiğnerken bunu düşündü. "Seks bebekleri pornosu olduğunu biliyor muydun? Seks bebeklerini siken adamlar gibi. Videoda."

"Bunun bir kadını elde edememenizle ne ilgisi var?" Declan yüzünü buruşturdu. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Önemli değil." Steve bir kızartma daha yedi ve parmaklarını peçeteye sildi. "Demek istediğim o kadar da zor durumda değilim."

"Ne yapmak için o kadar da zor değil? Seks bebeği almak için mi?"

"Bir adamın biriyle sevişmesini izlemek için. Yani, birinin oyuncak bir bebekle seks yapmasını izlemek için ne kadar yalnız olman gerekir ki?"

Declan bunun üzerinde çok fazla düşünmek istememişti.

Steve'le birlikte öğle yemeğini bitirip evi aramaya koyulmuşlardı ama Dec, Steve'in Suzanne hakkındaki sözlerini aklından çıkaramamıştı. Değer verdiğin birini güvende tutmakta daha da iyi olacaksın.

Olabilir. Ancak başarısızlığın maliyeti de çok çok daha yüksekti.

şimdi, saatler sonra Steve gitmişti ve Declan, Suzanne'ın Jaguar'ını ön kapıya kadar çekerken kendisini çıldırtmaktan başka bir işe yaramayan düşüncelerden silkelendi. Hayranı değildi. Elbette araba güzeldi. Lüks, gösterişli, rüya gibi sürüyordu. Ama onu sürerken kendini bir pislik gibi hissediyordu. Sanki iki bin dolarlık bir takım elbise giymesi ve ortalama bir insanın mahalle berberinde yirmi dolara kestirebileceği saç tıraşı için üç yüz dolar ödemesi gerekiyormuş gibi.

Rover'ını her gün kedisine tercih ederdi.

Kadın dışarı çıktığında nefesi kesildi, üzerinde hâlâ şortu ve bluzu vardı ama hafif bir kazak, askılı sandaletler ve bir sürü gösterişli mücevher eklemişti. Kadın

Neredeyse parlıyordu, saçları yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi ve kaldırımında yürürken sallanıyordu. Eğer onu tanımlamak için tek bir kelime seçmesi gerekseydi, bu canlı olurdu. Etrafındaki her şeyi saran bir pozitif enerji demetiydi ve yolcu kapısını onun için açık tutmak üzere indiğinde, onun kendisine hissettirdiklerinden keyif aldı.

"Teşekkür ederim," dedi ve ona boğazındaki elmas kadar parlak, utangaç bir gülümseme verdi.

Onu öpmek istedi. Belki onu biraz hırpalamak.

Kahretsin. Bir müşteriyle ilişkiye girmek işte bu yüzden tehlikeliydi. Tehditlere karşı tetikte olması gerekirken onu yatağa atmayı düşünüyordu.

Önceliklerini zihinsel olarak yeniden sıralayarak kapıyı kapattı ve arabaya geri bindi. Jaguar'ı vitesine taktı, kapının tamamen açılmasını bekledi ve sonra aracı garaj yolundan aşağıya indirdi. Suzanne onun yanında güneş gözlüklerini takarak zahmetsiz, meleksi görünümünü tamamladı. Başının tepesini çevreleyen altın bir hale bile vardı, parlak saçlarına vuran bir güneş ışınının hilesi.

Kız onun için fazla iyiydi ve bunu birkaç gün önce söyleyeceği aklına bile gelmezdi.

"Eee," dedi, ona dönerken başını küstahça sallayarak, "Steve gizli girişi buldu mu? Yoksa siz sadece güvenlik meseleleri üzerinde mi çalıştınız?"

Yakalandın.

"Hayır," dedi utangaç bir ifadeyle. "Ama gerçekten eski ve tuhaf eserler ve dini eşyalarla dolu bir depo olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Kaşları güneş gözlüklerinin kenarlarından yukarı doğru kalktı. "Huh. Görmek isterim."

Kadın gerçekten şaşırmış görünüyordu ve Steve de bundan kuşku duymuyordu. Odanın girişi kitaplık süsü verilmiş bir kapının ardına gizlenmişti ve Steve özellikle gizli bir kapı aramamış olsaydı depoyu asla bulamazdı.

Declan Jaguar'ın flaşörünü yaktı ve caddeye çıktı.

Birden bir adam yolun ortasında durdu ve parmağıyla ön cama işaret etti.

"Oh, kahretsin!" Suzanne Declan'a doğru hamle yaptı, avuçlarını Declan'ın dizlerine çarptı ve ayağını gaz pedalına bastırarak onu zorladı. "Vur ona!"

"Ne?" Direksiyonu çevirdi ve araba çılgınca savrulurken adamın gülümsediğini gördüğüne yemin etti.

Öğle güneşini sönük gösterecek kadar parlak bir ışık kornealarını patlattı ve yakıcı bir acıyla onu kör etti. Suzanne frene sertçe basarken bağırdı. Araba yana doğru kayarak durdu, lastiklerin gıcirtısı yolcu tarafındaki kapının açılma sesine karıştı.

Bir şekilde görüşü geri geldi, en azından kısmen. Suzanne'ın arabadan inip yoldaki adama doğru koşmasını izleyebilecek kadar iyi görüyordu.

Ama artık bir adam değildi. Sanki bunu yapmak önündeki görüntüyü eninde sonunda değiştirecekmiş gibi delicesine gözlerini kırıpıştırarak baktı. Lanet olsun, bu bir canavardı. Kabuslarından fırlamış boynuzlu bir yaratık. Ve Suzanne ona doğru koşuyordu.

"Suzanne!" Aynı anda silahını çekip arabanın kapısını açarken elleri titriyordu. Ayağı sıcak kaldırıma değdiğinde canavar devasa baltasını Suzanne'a doğru savurdu ve kalbi boğazına kaçtı. "Suzanne!"

Ortadan kayboldu. Declan'ın gözlerinin önünde ortadan kayboldu ve balta boş havayı kesti. Bir saniye sonra yaratığın arkasında yeniden belirdi, tırpanlar elinde blender bıçakları gibi dönüyordu. Nereden gelmişti bunlar? Neler oluyordu böyle?

Canavar-şey havaya sıçradı. Suzanne'ın bıçaklarından biri, ona doğru dönerken ağzından yakaladı ve onu otuz metre ötedeki bir telefon direğine çarptı. Bir yığın halinde yere yığıldı ama Dec tek bir adım bile atamadan

Ona doğru elini uzattı ve parmak uçlarından bir ateş topu - gerçek bir ateş topu- fırladı.

Canavar kolayca kenara çekildi ve ateş topu yakındaki bir konağa düşmeden önce havada çığlık attı. Çatı çökerken ve ardından tüm bloğu sarsan bir patlamayla havaya uçarken zaman durmuş gibiydi. Enkaz yağdı ve duman havayı boğdu.

O andan önce, Declan aslında belki de, sadece belki de, kandırıldığını düşünmüştü. Ya da yanlışlıkla bir Hollywood filminin setine girdiklerini.

Ama hayır, bunların hepsi çok gerçektir. İnanılmaz olsa da gerçektir ve o da bunu biliyordu.

Canavar kolunu bir kavis çizerek Suzanne'a doğru bir tür yuvarlak silah fırlattı. Siyah bir duman perdesiyle kör olan Suzanne küreyi göremedi ve Declan'ın onu uyaracak vakti olmamıştı ki küre kafasına çarparak onu yere düşürdü. Canavar ona saldırdı, çeneleri kırıldı, devasa, tırtıklı dişleri şeytani bir gök gürültüsü gibi birbirine çarptı.

Bir déjà vu hissi üzerine çöktü. Sanki zihninden ayrılmış gibi, bir sakinlik hissi onu ele geçirdi ve harekete geçti. Diz çökerek Jaguar'ı siper olarak kullandı ve boynuzlu yaratığa ateş etti. Yaratık kükreyerek Declan'ın üzerine atıldı, ağzından tükürük ve kan damlıyordu.

Tekrar ateş etti ve o şey hücum etti, kurşunlar sanki bir tankın gövdesine isabet eden havan toplarından başka bir şey değilmiş gibi derisinden sekiyordu.

Hawkyn canavarın sol kanadında cisimlendi ve yıldırımlarla saldırarak onu yavaşlattı. Ve sonra Sexy oradaydı, ve daha önce hiç görmediği üç kişi daha.

Aniden, kafatasını parçalayan bir acı onu yere düşürdü ve vücudu o kadar sert kasıldı ki kemiklerin çatırdadığını duydu. Cehennem azabı onu saatlerce parçaladı ve sonunda her şey karanlığa gömüldü.

On Beşinci Bölüm

Declan, Suzanne'ın boğuk sesiyle uyandı. Gözlerini açtığında kendini onun kanepesinde buldu. Suzanne birkaç metre ötede durmuş, daha önce hiç görmediği iri siyah saçlı, deri giysili bir adamla sessizce konuşuyordu.

Neden uyuyordu? Ve neden uyuyordu?

Suzanne ona döndü, yüzü kan ve isle kaplanmıştı ve her şey geri geldi. O kadar hızlı ayağa kalktı ki başı döndü.

"Hey," dedi ona doğru koşarak. "Dikkatli ol. Seksi sana biraz iyileştirici dalga yükledi ama bu konuda pek yetenekli değil ve muhtemelen hâlâ beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

İyileştirici dalgalar mı dedi?

"Ve belki birkaç kırık kemik," diye ekledi adam.

"Gerçekten Darien'i aramalıydık."

Suzanne gözlerini devirdi. "Darien'e kâğıt kesiğini iyileştirmesi için bile güvenmezdim. Hawkyn'e ne yaptığına bakın."

Deri adam kulaklarından birindeki tıkacı çekiştirdi. "Tek yaptığı onu doğurgan yapmaktı."

"Kazara," dedi. "Bu daha da kötü."

"Affedersiniz," dedi Declan, sesi sertti, sanki yıllardır kullanmamış gibiydi. "Ama ne haltlar dönüyor?"

Suzanne bir şey söyleyemeden adam elini onun omzuna koydu. Orta parmağındaki gümüş kafatası yüzüğü pencereden giren güneş ışığında parlıyordu ve Declan yakut gözlerden birinin ona göz kırptığına yemin etti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Başka seçenek yok, Journey. Declan çok şey gördü. Gerçeği bilmesi gerekiyor. Ayrıca, Morroc'u nasıl yeneceğimizi bize söyleyebilecek tek kişi o."

"Ve tekrar söylüyorum, neler oluyor? Sabrımı kaybediyorum. Morroc? Gerçeği mi? Evet, bu iyi olurdu. Çünkü o şey de neydi öyle?"

bize saldırdı?" Declan Journey'e ters ters baktı. "Ayrıca, çek şu lanet elini onun üzerinden."

Suzanne ve Journey karşılıklı bakiştılar. Adam başını salladı, belli ki bir şey söylemesini istemiyordu ama Suzanne omuz silkti ve Declan'a döndü.

Journey elini çekti ve sanki başından beri planı buymuş gibi baş üstü vantilatörünün kumandasını rahatça aldı.

"O bir iblisti," dedi, sesi çok ciddiye. "Kötü bir şeytan."

"Kötü olmayanları da var mı?" Journey uzaktan kumandayla oynadı, kapatıp açtı. "Ciddi misin?"

"Var olduğunu biliyorsun." Kumandayı elinden kaptı. "Şimdi lütfen gidip Idess'e neler olduğunu anlatır mısın? Yardıma ihtiyacımız var."

Journey kaşlarını çattı. "Ciph'in Idess'le ilgilendiğini sanıyordum." "Cipher, havaya uçurduğum evde hasar kontrolü yapıyor.

yukarı. İnsanlar bunun bir gaz kaçağı olduğunu düşünmek zorunda." Declan'a bir göz attı. "Kimse yaralanmamış ve görgü tanığı da yok gibi görünüyor."

İnsanlar bunun bir gaz kaçağı olduğunu düşünmek zorunda. Suzanne neden onlardan biri değilmiş gibi konuşuyordu? Declan kaybolmuştu.

Journey içinden homurdanıp odadan çıkarken düşüncelerini dizginlemeye çalıştı ama yalnız kaldıklarında tek yapabildiği "İblis mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Suzanne, birinin bir sürahi buzlu su koyduğu masaya doğru yürüdü. "Ben ciddiyim." Soğukkanlı ve sakin bir şekilde tepsideki bardaklardan birine su doldurdu. Sanki bir ev havaya uçmamış, Hawkyn'in elinden ışık çıkmamış ve bir adam malikânenin hemen önünde on iki ayaklı boynuzlu bir canavara dönüşmemiş gibi. "Daha iyi bir açıklaman var mı?"

"Ordu her zaman çılgınca şeyler dener..." "O şeyi gerçekten ordunun yarattığını mı düşünüyorsun?"

Hayır, düşünmüyordu. Akıl sağlığından şüphe etmeye başlamıştı. "Belki de bir tür uyuşturucunun etkisi altındayızdır."

"Evet, her neyse." Su bardağını önündeki sehpanın üzerine koydu. "Ya da bir Siecher iblisiydi."

"Doğru, doğru..." Sakin kalmak için kendini zorlayarak suya uzandı. "Peki bunu nereden biliyorsun, Suzanne D'Angelo, yemek programı yapan zengin varis? Geceleri süper kahraman kostümü giyip iblis mi öldürüyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Derin bir nefes aldı. "Oturmak isteyeceksin."

"Oturuyorum."

"Peki... arkana yaslan." Adam ters ters bakınca, kadın ellerini kaldırdı. "Pekala, Tanrım. Tamam, belki şimdiye kadar söylediğim kişi olmadığımı tahmin etmişsinizdir."

"Bunu anlamaya başlıyorum. O yüzden ısracağım. Sen kimsin?"

"Ben bir meleğim."

"Anlıyorum." Tanrım. Deli olanları hep o kapardı. Yine de gördüğü şeyleri açıklamakta zorlanıyordu, mesela kızın nasıl ortadan kaybolduğunu ve sonra başka bir yerde cisimlendiğini. Ya da bütün bir evi yok eden bir ateş topunu nasıl fırlattığını. "Sanırım bana kanatlarını gösteremezsin?"

Bakışlarını kaçırdı. "Henüz bende değiller."

Tabii ki hayır. "O zaman hikayeni nasıl kanıtlayacaksın?"

"Sana gerçeği söyleyeceğim ve umarım hepsini hatırlarsın."

Kadın pencereye doğru ilerleyip perdeyi geri çekerken ne söyleyeceğinden bile emin değildi. Sokakta itfaiye araçları ve polis arabaları yakındaki yanan eve müdahale etmek için toplanmıştı.

"Birkaç yıl önce," dedi ona dönerken, "insan alemini neredeyse bir kıyamette kaybediyorduk. Cehennemden iblisler çıktı ve insanlar onlarla birlikte savaştı.

melekler, Dört Atlı'dan üçü ve hatta diğer iblisler. Kötülük yenildi ve birkaç ay boyunca insanlar yeniden inşa etmeye ve başa çıkmaya çalıştı. Ancak siz insanlar korkak ve güce açsınız ve din savaşları patlak verme tehdidinde bulunduğunda ve politikacılar nüfuslarını kontrol etmek için iblis tehdidini kullanma fikrine kapıldığında, melekler devreye girmeye ve bir kez daha hasarın çoğunu onarmaya ve insanlığa unutturmaya karar verdi."

İnsanlığa bir kez daha unutturmak mı? O deliydi. Belgelenebilir. Birkaç yıl önce gezegene yayılan şiddet ve yıkımdan bir virüs sorumluydu.

"İblislerin sadece var olduğuna değil, aynı zamanda insanlara saldırdıklarına, karşılık verdiğimizize ve sonra melekler tarafından hafızalarımızın silindiğine inanmamı mı istiyorsunuz?"

"Silindi ve ilkel insan zihinlerinizin anlayabileceği bir açıklamayla değiştirildi," dedi. "Yani, çoğunuzun. Melekler bazı insanları döngüde tuttu çünkü öteki dünyanın varlığı daha fazla gizli tutulamaz. İnsan teknolojisi her geçen gün daha fazlasını açığa çıkarıyor ve tüm âlemlerdeki huzursuzluk istikrarsızlığa ve iblislerin sık sık istilasına neden oluyor. Melekler, Öteki Dünya'nın daha kademeli bir şekilde tanıtılmasının insanların çıldırmasını engelleyeceğini umuyor."

"Uh-huh." Suyundan bir yudum aldı ve votka olmasını diledi. "Yani kargaşaya neden olan viral salgının gerçekleşmediğini söylüyorsunuz. İblisler yaptı. Benim ilkel aklım bunu hatırlamıyor."

"Evet. Ve bunu gerçekten iyi karşıladığını söyleyebilir miyim?"

Çünkü deli biriyle uğraşırken sakın kalmak her zaman en iyisidir. Ama Tanrım... Bununla nasıl başa çıkacaktı?

"Bak," dedi usulca. "Belki o şeyin sana neden saldırdığını açıklayabilirsin." Onun dövüş yeteneklerini hatırlayarak durakladı. Tüm bunların gerçek olduğunu varsayarsak -ki öyleydi

hâlâ havada- kendi başının çaresine bakabilirdi. "Ayrıca, madem böyle dövülebiliyorsun neden beni koruman olarak tuttun?"

"Seni işe aldım ve seni yakınımnda tutmak için meleklerle ait bu eve taşındım." Yaklaştı, yüz ifadesi alışılmadık derecede asıktı. "Çünkü o iblis benim peşimde değildi Declan. Senin peşindeydi."

Vay be. Titreyen eliyle bardağını yere bıraktı. "Ben mi? Ne yaptım ben?"

"Hatırlamıyorsun ama bir sürü iblis öldürdün. Hawkyn savaştan sonra bana anlatana kadar haberim bile yoktu. Görünüşe göre tam bir baş belasıymışsın. Ve güçlü bir iblis ailesinin reisini öldürmüşsün. O aile şimdi senin ölmeni istiyor."

Bu anlaşılmaz ucube gösterisine sinirlenerek yumruğunu masaya vurdu. "Kesin şunu! Kesin şu psikopat saçmalığını!"

"Whoa." Hawkyn'in Declan'ın arkasından yükselen sesi, Declan'ın seğiren bir kedi gibi ayağa fırlamasına neden oldu. "Suzanne, ona söyledin mi?"

"Yapmak zorundaydım. O zaten biliyor, Hawk. Her şeyi gördü ve içten içe biliyor."

Doğal olarak, deli asistanı da bu çılgınlığın içindeydi. Belki de aynı tımarhaneden kaçmışlardı.

"Sadece... bunu ona kanıtla," dedi. "Ona kanatlarını göster."

"Kanatların yok sanıyordum," diye tersledi Declan.

"Benim yok. Ama Hawkyn'in var."

"Uh-huh." Hawkyn'le yüzleşmek için ayağa kalktı. "Öyleyse şu kanatları görelim-"

Hawkyn'in omuzlarından parlayan, ışıltılı kanatlar fışkırdı, boşluğu doldurdu ve tavana sürtündü. Declan havayı emdi, dengesini sağlamadan önce bir adım geri sallandı. Bu bir numaraydı. Bu adamın melek olmasına imkân yoktu.

Suzanne iç çekti. "Kanatlarım yok ama..." Elini uzattı ve adamın gözünü kırpması için geçen sürede

elinde bir tırpan tutuyordu, zarif, kavisli bıçağı ışıktan parlıyordu. Sonra tırpan kayboldu ve elinde bir kılıç vardı. Neredeyse takip edemeyeceği kadar hızlı hareketlerle bir dizi savaş duruşu ve kılıç darbesi yaptı, öyle ki onlar daha hareketini görmeden bir düzine insanı öldürebilirdi. Sonra silahı bir ışık topunun içinde yok etti.

Declan çok yavaş bir şekilde kanepeye çöktü. Bu gerçektir.

Ona söylediği her şey gerçektir.

Ve her nasılsa, başından beri biliyordu.

* * * *

Suzanne, Declan'ın yeni öğrendiği her şeyi sindirmeye çalışmasını izledi. Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Hayal edebiliyordu - mutlu üniversite hayatından koparılıp yeni bir dünyaya, yeni bir gerçekliğe atıldığında hayatı alt üst olmuştu. Ama hiç şok hissetmemişti. İlk kardeşiyle tanıştığı anda gerçekler üzerine çökmüş ve sanki gerçeği her zaman biliyormuş gibi hissetmişti. Kardeşlerinin çoğunun aksine, kendinden geçmiş olması gerekmiyordu. İyi bir hayatı vardı ve mutluydu.

O hayatı terk etmek zorunda kalmak biraz travmatik olmuştu.

Declan elindeki su bardağını viski gibi içerken, Hawkyn kanatlarını bir kenara bıraktı. "Journey'nin Idess'i yakaladığından emin olacağım. Bu iş için kesinlikle onun iblis kayınvalidesine ihtiyacımız olacak."

"İblis kayınvalide mi?" Declan mırıldandı. "Tanrım, bunu anlamak biraz zaman alacak."

"Merak etme," dedi. "Sana bu konuda yardımcı olacağız. Hafızanı geri getirebileceğimizi düşünüyoruz." Hawkyn'in omzuna hafifçe vurdu. "Öyle değil mi?"

"Tamam," dedi. "Ben gidiyorum." Artık Declan'dan bir şey saklamak için hiçbir nedeni kalmamıştı, parladı.

"Vay anasını." Declan Hawkyn'in az önce durduğu boşluğa baktı. "Bu çılgınlık." Elini yüzünde gezdirdi. "Neden ben? Bütün bunlara nasıl karıştım?"

Onu sıkıştırmak istemediği için kanepenin diğer ucuna oturdu. "Siz Primori dediğimiz kişilersiniz. Primori, yaşamları yeryüzü aleminin geleceği için önemli olan insanlardır. Ben Memitim adı verilen bir melek sınıfına aitim. Bizler tüm Primori'lerin resmi koruyucularıyız. Sizi güvende tutarak kanatlarımızı kazanır ve cennete gireriz. Hawkyn gibi. O özel biri çünkü genellikle Yükseldikten sonra artık diğer Yükselmemiş Memitim'lerle temasımız olmaz."

Hawkyn'in de Cennet'e tam erişimi yoktu ama onunki daha acil bilgileri aldıktan sonra Declan'a açıklayabileceği karmaşık bir durumdu.

Oturduğu yerden ona göz kırptı, bacaklarını açmış, ön kollarını dizlerine dayamıştı, muhteşem gözleri biraz buğulanmıştı. "Benim koruyucum olduğunu mu söylüyorsun? Ne için, tüm hayatım boyunca mı?"

"Sadece bir yıldır senin vasinim," diye açıkladı. "Ondan önce kardeşlerimden birine atanmıştın."

"Nereye gitti? O... Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum... kanatlarını kazandı mı?"

"Başka bir Primori'yi korurken öldürüldü."

"Özür dilerim," dedi, sesi biraz uyuşmuş gibiydi. Ya da şoka girmiş gibi.

"Sorun yok." Gerçekten de öyleydi. Bir kardeşin ölümü her zaman üzücüdür ama Declan'a miras kalmadan önce üç yıl boyunca ona göz kulak olan ağabeyiyle hiç tanışmamıştı bile. "Onu tanı mıyordum. Kardeşlerimin çoğunu tanı mıyorum."

"Kaç tane kardeşin var?" Doğruldu, sanki kardeşler gibi normal bir konu az önce üzerine yıkılan tuhaf gerçeklikten hoş bir molaymış gibi neşelendi.

"Binlerce. Çoğu çoktan Yükselmiş durumda, bu yüzden kendi kanatlarımı kazanana kadar onlarla karşılaşmayacağım."

"Binlerce mi?" Declan'ın sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"Şey, çoğu üvey kardeş. Hepimizin babası aynı. Annesi aynı olan sadece dört kişiyle daha tanıştım. Hawkyn de onlardan biri."

"Hawkyn senin kardeşin mi?" İnledi. "Şimdi mantıklı geliyor. Çılgın orospu çocuğu."

"Biraz zorba olabiliyor," diye itiraf etti.

"Evet. Birazcık." Dalgınca boğazını ovuşturdu. "Yani o senin öz kardeşin, değil mi? Annen kim?"

"Ulnara adında bir melek. Ben onunla hiç tanışmadım ama Hawkyn tanıştı." Onun şaşkın bakışları karşısında açıkladı. "Ailelerimiz bizi diğer melekler gibi yetiştirmiyor. İnsan ailelerin yanında büyüz."

"Ve babanın da... Tanrı olduğunu varsayıyorum?"

Güldü. "Özür dilerim. Bu sadece komik çünkü melekler bize her zaman daha küçükmüşüz gibi davrandılar ve binlerce yıl boyunca bize kendilerinin Tanrı'nın eliyle yaratıldığını, bizim ise günah işleyerek var olduğumuzu söylediler."

"Günah mı işledin?"

"Bilirsin işte. Seks. Benim ailem seks yaptı. Ama onlarınki de.

Bir avuç yalancı."

"Lanet olsun." Declan kanepede arkasına yaslandı ve Journey'nin kumandaya olan hayranlığı sayesinde bir helikopter pervanesi gibi dönen tavan vantilatörüne baktı. Bu şey tabanından fırlayıp hepsinin kafasını koparabilirdi ve yine de bugün olan en tuhaf şey olmazdı. "Çılgınca olan ne biliyor musunuz? Tüm çocukluğumu kurgusal dünyalar ve doğaüstü olaylar hakkında okuyarak geçirdim ve bunların gerçek olduğunu öğrenirsem havalı olacağımı düşündüm hep."

"Bence bu konuda oldukça soğukkanlı davranıyorsun."

Bir kahkaha attı. "Şu anda çok korkmuş durumdayım." Ve sonra onu şok ederek elini uzattı. "Buraya gel."

Hayır demek aklına gelmedi, her ne kadar en son kendisine gelmesini emrettiğinde onu seks mobilyalarına kelepçelemiş olsa da.

Bunu tekrar yapmasına kesinlikle izin verirdi.

Nabızı deli gibi atarken, onun elini tuttu ve kendisini kucağına çekmesine izin verdi. "Senin bir melek olduğuna inanamıyorum. Zihnimin tüm bunları henüz işlediğinden emin değilim ama burada olduğun için mutluyum." Kaşlarını çattı. "Bekle. Sen bir meleksin. Vay anasını. Bizimle ilgili kurallar mı var? İnsanlar ve melekler?"

Lanet olsun. Bu konuya değinmek istememişti. Henüz değil. Etraflarında o kadar çok şey oluyordu ki, daha fazla karmaşaya ihtiyaçları yoktu.

Bu da ilişkilerinin peşini bırakacağı anlamına gelmiyordu. Hayır, o olduğu sürece o da bu işin içindeydi. Şimdi bunun, onu ilk gördüğü andan itibaren kararlaştırılmış olduğunu fark etti.

"Kesinlikle kurallar var." İsteksizce ondan uzaklaştı. "Kimsenin bizi görmesine izin veremeyiz. Seks yaptığımızı kimsenin bilmesine kesinlikle izin veremeyiz."

"Oh, Tanrım." Yüzündeki kan çekildi. "Bir melek seks yaptım."

Şimdi muhtemelen ona bakire olduğunu söylemenin zamanı değildi. Hayır, kesinlikle değil.

Kapı çaldı ve bir kalp atışı sonra kız kardeşi Idess oturma odasının kapısında idi, düşük belli kot pantolonu ve yeşim rengi atletle her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, kalın kahverengi örgüsü bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Yanında sarışın bir adam duruyordu, parmaklarının ucundan yeşil Heineken tişörtünün altında kaybolduğu yere kadar uzanan dövmelerden oluşan bir kol, boğazının etrafındaki çift halkaya dolanarak boynunda yeniden ortaya çıkıyordu.

"Başka kardeşler mi?" Declan sordu.

"Onlardan biri. Declan, bu benim kız kardeşim Idess. Annemiz de aynı ama o **benden** birkaç bin yıl daha yaşlı. Ve artık bir melek değil." O

yanındaki erkeği işaret etti. "Ve sanırım bu da onun iblis kayınlarından biri."

Declan ayağa fırladı. "İblis mi?"

"Sorun değil," dedi iblis. "Ben iyi adamlardan biriyim." Elini uzattı.

Declan uzun bir süre hiçbir şey yapmadı. Sonra mırıldanarak "Bu da nesi?" dedi ve başını sallayarak iblisin ellerini sıktı. "Ben Declan'ım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, insan. Ben Wraith." İblis sırtarak vahşı görünömlü dişlerini gösterdi. "Ve ben de senin beyninde yaşayan kâbuslar için rehberin olacağım."

On Altıncı Bölüm

Declan bunun olduğuna inanamıyordu. Bir iblis tam önünde duruyordu. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst bir iblis. Yanındaki heykelsi kadın, Suzanne'ın kız kardeşi Idess, gülümseyerek ve hafif adımlarla oturma odasına girdi, bu gerçeküstü görünüyordu. Bir zamanlar melekti ve şimdi lanet olası bir iblisle kanka mıydı?

Wraith'e baktı. Adam onlara saldıran şeytana hiç benzemiyordu. Kaslı, uzun boylu ve Thor'un kıskanacağı parlak, omuz hizasındaki sarı saçlarıyla Wraith herhangi bir derginin kapağını rahatlıkla süsleyebilirdi ve herhangi bir Hollywood stüdyosuna girse ertesi gün beyaz perdede olurdu.

Yine de o dişleri gizlemek zorunda kalabilirler.

"Yani... hafızamı geri mi getireceksin?"

"Deneyeceğim." Wraith omuz silkti. "Ama melekler pisliktir, sana ne yaptıklarını kim bilebilir? Beynini çırpılmış yumurtaya çevirmiş olabilirler."

Idess iç çekti. "İki saniyeliğine bile normal olamazsın, değil mi?"

"Normal olan ne?" Wraith sordu. "Çünkü, merhaba, benden bir iblis kıyametinden sonra melekler tarafından silinen anıları yeniden oluşturmamı istiyorsunuz. Yani, bilirsiniz, normal tanımlayın."

Suzanne, "Haklı bir noktaya değindi," dedi.

Idess inledi. "Sakın Wraith'in haklı olduğunu söyleme. Ya da herhangi bir konuda haklı olduğunu."

Wraith başını salladı. "Kesinlikle. Ben de kullanım o karşı sen sonsuza dek."

Ne haltlar d ö n ü y o r d u ? Declan'ın iblislerden beklediği şey bu değildi. Ya da meleklerden, bu konuda.

Bir meklele seks yaptım.

"Declan?" Suzanne sordu. "İyi misin? Yine biraz solgun görünüyorsun."

"Evet." Boğazını temizledi. "Evet, ben iyiyim. Ama bu konuda rahat olduğumdan emin değilim..."

Suzanne onun elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. Başparmağı uzun, yatıştırıcı geçişlerle tenini okşadı, birkaç gün önce hazır olmayabileceği samimi bir jestti bu. Kadınlarla yakınlık her zaman cinsel türle sınırlı kalmıştı. Bu duygusal şey yepyeni bir şeydi ve o buna hazırdı. Hatta buna ihtiyacı vardı. Tüm olanlara bakılırsa, kimin ihtiyacı olmazdı ki?

Suzanne, "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Ama eğer yaparsan, ben burada olacağım."

"Bu iblisi tanıyor musun?"

"Hayır, ama Idess ona güveniyorsa, ben de güveniyorum."

"Ayrıca," diye araya girdi Wraith, "dünyayı bir ya da iki kez kurtardım. Tamamen güvenilirim."

"Bu doğru." Idess gözlerini devirdi. "Zaten devasa olan egosunu okşamaktan nefret ediyorum ama bu doğru. O bizim tarafımızda."

Nasıl? Bir iblis nasıl onların tarafında olabilir? Kaşlarını çattı. "Wraith... kulağa tanıdık geliyor." Beynini yokladı ve sonunda bir şey tıkladı. "Demonica çizgi romanlarında Wraith adında bir karakter var. Aslında sana benziyor."

Wraith sırıttı. "Çünkü o benim. Ben bir rock yıldızıyım."

"Ama çizgi romanlar... Onlar kurgu."

"Hayır," dedi Idess usulca, "değiller. Bunlardan kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum ama gerçek hayata oldukça uygunlar. Wraith dünyayı kurtarmaya yardım etti, tıpkı çizgi romanlardaki gibi..." İblis'e bir göz devirme hareketi daha yaptı. "...ve biz bunu düzenli olarak duyuyoruz. Benim teorime göre çizgi romanlar, insanları iblisler ve melekler fikrine alıştırmak ve insanların hafızaları silinmeden önce neler olduğunu anlatmak için Cennet'teki yüksek mevkilerden biri tarafından onaylandı."

"Yazarın bir melek olduğu kesin," dedi Wraith. "Bunu söyleyebilirsin çünkü çizgi romanlar ibislere karşı tamamen önyargılı. Yazar beni aptal gibi gösteriyor."

"Çünkü sen bir aptalsın." Idess Wraith'ten Declan'a döndü. "Wraith bir yana, bence çizgi romanların amacı senin gibi insanları gerçeğe hazırlamak. Zaman çizelgesinde çok gerideler - yakın kıyamet henüz gerçekleşmedi ve Mahşerin Dört Atlısı'nı henüz tanıtmadılar."

"Ne... ne?" Suzanne'ın Dört Atlı'dan üçünün yanında savaşılan insanlarla ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu ama o sırada bu Atlılar'dan bahsettiğini fark etmemiştir.

Suzanne elini salladı. "Seni daha sonra bilgilendireceğim. Şu anda anılarınızı açmamız gerekiyor."

Tabii, tabii. Kafasından önemli bilgiler çıkarmak, lanet olası Mahşerin Dört Atlısı'ndan daha öncelikliydi.

Tanırım.

Öte yandan, ne kadar sıklıkla bir çizgi roman okumuş ya da bir film izlemiş ve süper kahraman güçlerinin, uzaylıların ya da vampirlerin var olduğunu öğrenen karakterlerden biri olsaydı nasıl tepki vereceğini merak etmişti? Her zaman çabuk uyum sağlayacağını düşünmüştü.

Ve her zaman bunun harika olacağını düşünmüştü.

Gerçekte, çok tuhaf ve zaman zaman da düpedüz dehşet vericiydi.

"Peki," dedi Wraith, "bu senin için sorun değil mi?"

Hayır. "Olmak zorundayım."

"Acı verici olabilir," diye uyardı Wraith. "Direnmemeye çalışın."

Declan başını salladı ve daha sözünü bitirmeden Wraith arkasındaydı, bir kolunu Declan'ın göğsüne dolamıştı ve yakıcı, delici bir acı boynuna saplandı. Belli belirsiz, "Wraith!" diye bir koro duydu. Onu ısırarak zorunda değilsin," ve "Ne halt ediyorsun?" Ama tam çırpınmaya başladığı anda acı zevke dönüştü ve Declan kendini büyük iblisin karşısında sarkmış hissetti.

Sonra zihin sikişi başladı.

Sanki pençeli bir el kafatasının içindeymiş ve anılarını saklayan kasayı yırtıyormuş gibi acı kafasını parçaladı. İlk başta, bu doğal olmayan istilaya direndi ama çok geçmeden, saniyelik film klipleri gibi parça parça görüntüler gözlerinin önünden geçmeye başladı. Orada canavarlar vardı. Ve McKay-Taggart'tan canavarlarla savaşan arkadaşları. Declan ürkütücü, solgun, gözsüz bir şeyle ölüm kalım mücadelesine girmişti.

Güzel... Tanrım. Sanki anılarını içeren kapı açılmış gibi, anılar beynine doldu. Bir sürü iblis. Pek çok savaş. Declan kendini Afrika'da, yakalamak için gönderildiği insanlarla birlikte savaşırken gördü. Ama çaresizliğin hüküm sürdüğü bir zamanda, cehennemden gelenlere karşı savaşırken tüm insanlar iyi adam oluyordu.

Anılar beyinde hızla birbiri ardına dolaşıyor, onları özümsemesi için ona ancak zaman veriyordu. Ama buna ihtiyacı olmadığından şüpheleniyordu. Kilitleri açılmıştı ve Wraith bağlantıyı kestiğinde Declan her bir anlık görüntüyü inceleyip gerektiğinde daha fazla ayrıntı bulabileceğini hissediyordu.

Sonunda Wraith geri çekildi ve onu kanepeye yatırdı. Declan çaresiz ve güçsüz hissetmekten nefret ediyordu ama kanepenin olmasaydı yerde bir su birikintisinden başka bir şey olmayacaktı. Dizinde sıcak bir el hissetti ve bakmadan bunun Suzanne'a ait olduğunu anladı.

"Selam," dedi usulca. "Nasılsın?" "İyi," diye hırıldadı. "Biraz susadım."

Wraith dudaklarını yaladı. "Bu kan kaybı."

"Bunu gerçekten yapman gerekiyor muydu?" Idess sordu ve evet, Declan da aynı şeyi merak ediyordu.

"Acıkmıştım. Öğle yemeğini atladım. Beni dava et." Wraith Declan'a baktı. "Kafanın içinde bir sürü bok var. Ve dostum, baban tam bir dallama."

Declan tecavüze uğramış hissetmekle haklı çıkmak arasında kalmıştı. Sonuçta, eğer lanet olası bir iblis babanın bir pislik olduğunu düşünüyorsa...

"Sana meyve suyu ya da başka bir şey getireyim." Idess mutfağa doğru yöneldi.

"Ee," diye sordu Suzanne tereddütle. "Ne hatırlıyorsun?"

Cehennemi. Mutlak cehennemi hatırlıyordu. "İblisler," diye mırıldandı. "Ve çoğu Wraith'e benzemiyordu."

"Çünkü Wraith'e benzeyenler yüzyıllardır insanlar arasında fazla sorun çıkarmadan yaşıyorlar. Pestilence'ın Mührü kırıldığında, Cehennem'den çok sayıda kötü iblis serbest kaldı."

Pestilence? Atlılardan biri mi? Beyninde ağır çekimde bir anı canlandı: Bıçak gibi pençeleri ve elinden daha uzun dişleri olan, yerdeki bir tür yarıktan geçmeye çalışan kehribar tenli bir canavar sürüsü. Ona ve Güney Afrika'da bir iş için kaldığı otelin güvenlik görevlilerinden oluşan ekibe saldırmışlardı. Çatışma acımasız ve dehşet vericiydi ama nasıl sağ kurtulduğunu öğrenemeden anı kesildi. Hemen ardından Houston'a uçtuğu ve tam da boynuzlu bir canavarın terminali kasıp kavurduğu sırada uçaktan indiği bir başka anı geldi.

"Declan?" Suzanne onun elini sıktı. "Yine solgunlaşıyorsun. İyi misin?"

"Evet." Yalan söylediğini anlamamasını umarak elini yüzünde gezdirdi. Kendisine iyi olup olmadığının sorulmasından bıkmıştı. Çünkü bu iyi değildi. Bunların hiçbiri iyi değildi. Suzanne hariç. O kelimenin tam anlamıyla onun koruyucu meleği idi ve şu anda tüm dünyası oydu. "Sadece biraz bunaldım."

Idess elinde bir bardak portakal suyuyla döndü. "Al bakalım. Rahatlamaya çalış. Bir anda çok fazla anıyla dolup taşmak istemezsin."

Artık çok geçti. Ama bu düşünce zihnini temizlerken bile, başka bir anı boşluğu işgal etti. Bu seferki eve çok yakındı. McKay-Taggart ofislerinin tam anlamıyla dışında, bugün saldıran gibi üç iblis vardı.

onu, arkadaşı Steve'i, Remy'yi ve Tag'i pusuya düşürmüştü. Hepsi silahlıydı, ama kurşunlar piçleri tırmalamaktan öteye gidememişti... yine, tıpkı bugün olduğu gibi. Sonra, birdenbire, siyah BDU'lar ve savaş kıyafetleri giymiş, insan olduğunu düşündüğü insanlar, kılıçlar, garip S biçimli bıçaklar ve iblislerin çığlık atmasına neden olan bir sıvıyla dolu su tabancalarıyla savaşa katıldılar.

İblislerden biri bir kılıç darbesiyle yere yığılmıştı ve Declan üzerine atlayıp yaratığın gözüne bir hançer saplamıştı. Çıkardığı ses... şu anda kulaklarını delen bir çığlık, geldikleri gibi aniden ortadan kaybolan diğer iblisleri korkutmuştu.

Ama bıçakladığı... Buruşmuş ve parçalanmıştı. Yeni gelenler, kendilerine Aegis diyen insanlar -tıpkı çizgi romanlardaki gibi- iblisin öldüğünü açıklamışlardı ve sonra gitmişlerdi ve onları bir daha hiç görmemişti.

"Bir şey hatırlıyorum," dedi, bu olay olduğundan beri ilk kez iyimserliği parlıyordu. "Bize saldıran iblis gibi iblisler hatırlıyorum. Birini öldürdüğümü hatırlıyorum."

Suzanne dik oturdu. "Nasıl?"

"Gözünden bıçakladım."

Suzanne adeta söndü. "Bugün o iblisin gözüne bir mızrak sapladım ve farkına bile varmadı."

"Yani bu iblislerin bariz bir zayıf noktası yoksa," dedi Wraith, "onu öldüren kişiye bakın." Declan'ı işaret etti. "Onun zayıf insan kafasındayken bir dövme yaptırdığını gördüm. Bunun normal bir dövme olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Declan başladı. En başından beri dövmesinde bir terslik olduğunu hissetmişti. Hatta berbat olduğunu bile biliyordu. Ama kendine mürekkebin kusurlu olduğunu söylemişti. Ya da iğnenin sinir uçlarına zarar verdiğini ve bu yüzden vücudundan yayıldığını hissettiği garip hislere neden olduğunu.

ara sıra ondan. Mantıklı düşündü. Belki de iblis haklıydı ve akli zayıftı.

"Normal değil mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

İblis omuz silkti. "Sanatçıya bir göz attım. İnsan olmadığına dair iki taşağım üzerine bahse girerim."

Öyle değil mi?

Suzanne, "Yolculuğa çıkma vakti gelmiş gibi görünüyor," dedi, sesi fazlasıyla neşeli çıkıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"San Francisco," dedi Declan cebinden telefonunu çıkarırken, telefon o kadar şiddetle titriyordu ki neredeyse pantolonundan çıkacaktı. Ekрана baktığında midesi ayaklarına kadar indi.

Hayır. Tanrım, hayır.

"Declan?" Suzanne sordu. "Ne oldu?"

Acı, sanki bir canavar dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi içini kemirip duruyordu. "O benim arkadaşım. Ben Steve." Telefon uyuşmuş parmaklarından kucağına kaydı. "O öldü. Biri... ya da bir şey... onu kendi evinde parçaladı."

Suzanne elini ağzına kapattı. "Declan, çok özür dilerim."

"Parçalanmış mı?" Wraith küfretti. "Siecher iblisleri mesaj göndermek için böyle yapar. Şerefsizler."

"Steve o gün oradaydı," diye homurdandı kendini toparlamaya çalışırken. "Benim yanımda savaştı."

"Morroc sana ulaşamayınca arkadaşının peşine düştü." Suzanne gelip yanına oturdu, tropik parfümünün kokusu rahatlatmıştı. "Tanıdığın ya da sevdiğin hiç kimse güvende değil Declan. Bu şeyi durdurmak zorundayız."

Telefonunu alıp dövme dükkânını Google'da ararken parmakları titredi. Bugün kapalı. Ama yarın? Zilleri takmış bir şekilde orada olacaktı. Ve bazı cevaplar alacaktı. Steve ölmeyi hak etmemişti ama boşuna ölmüş olacaktı.

On Yedinci Bölüm

"Mutfak harika kokuyor."

Suzanne başını kaldırıp Hawkyn'e baktı ve ona yorgun bir gülümseme verdi. Olan biten her şey yüzünden dünkü patlamaları hakkında konuşma fırsatı bulamamışlardı ama belki de buna gerek yoktu. Hawkyn sakinleşmişti ve her şeyi olurluna bıraktığı için mutluydu. Zaten çatışmadan hiç hoşlanmamıştı.

"Teşekkürler. Tavuklu bisküvili turta ve vişneli el turtası yapıyorum."

"Birini rahatlatmak istediğinde turta gibi yiyecekler yapıyorsun." Adamın suçlayıcı tonu kadının kıllarını diken diken etmişti. Belli ki Hawkyn sandığı kadar üşümemişti.

"Declan anılarının değiştirildiğini, benim söylediğim kişi olmadığımı ve arkadaşının öldüğünü, büyük olasılıkla bugün bize saldıran iblis tarafından öldürüldüğünü öğrendi. Bence biraz rahatlamaya ihtiyacı var ve bunun için beni utandırmayacaksın."

"Whoa." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Senin için endişeleniyorum ama dersimi aldım."

Hayır, yapmamıştı ama tartışmayacaktı. "Declan'ın bir Siecher tarafından avlanmayı hak etmek için ne yaptığını kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Umarım bir tanesini nasıl öldürebildiğini bulabiliriz. Ve o piçle savaşmak için yardım aldığın için de teşekkür ederim."

Konuyu değiştirmesinin Declan'ı rahatlatmayı ne kadar çok istediğinden bahsetmekten kurtulmak için kasıtlı olup olmadığına ve bu konuyu kapatmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışır gibi ona baktı.

"Rica ederim," dedi. "Declan'ın çıkardığı iblisleri sana anlatmak için uğradığım ve arabamla Morroc'u yolun ortasında gördüğüm için şanslısın. Sheoul-gra'ya geri döndüm ve Journey, Maddox ve Ilsa'yı pizza yemeye giderken yakaladım." Başını iki yana salladı. "Nasıl olduğuna inanamıyorum

Azagoth krallığını bize açtığından beri çok şey değişti."

Görünüşe göre Memitim her zaman takım oyuncusu olmamıştı, ama Sheoul-gra'daki yapı bir aile atmosferine ve takım oluşturmaya elverişliydi ve şimdi Memitim ihtiyaç duyduğunda çoğu zaman sadece sorarak yardım alabiliyordu.

"Bilemiyorum." Buzdolabından bir şişe su aldı. "Eğitimden doğruca Sheoul-gra'ya geldim ve senin de belirtmek istediğin gibi, ben bir bebek meleğim."

Kendisine böyle hitap edilmesinden ne kadar nefret ettiğini görünce gülümsedi. "Dövme yerinde nasıl gittiğini bana haber ver."

"İçeceğim." Kapağını çıkardığı köpüklü su şişesinden yumuşak bir tıslama çıktı. "Peki ya Hawk? Memitim Elçiliği'nde Declan'ın kayıtlarına girdiğinde onun neden Primori olduğunu öğrendin mi?"

Başını iki yana salladı. "Gelecekteki eylemlerinin ne olduğuyla ilgili en ufak bir bilgi bile sadece en yüksek seviyelerde mevcut. Yani Başmelek seviyelerinde. Memitim Konseyi bile bu tür bir bilgiye sahip değil."

Bu hayal kırıklığı yarattı.

"Ve, abla?"

"Öyle mi?"

"Dikkatli ol." Dövme salonundan bahsetmiyordu. Declan'dan bahsediyordu.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye hatırlattı ona. "Sanırım iyi olacağım."

Hawkyn'in şüpheli ifadesi, adam başını sallayıp hızla uzaklaşırken de yüzündeydi. Lanet olsun ona. Ne yaptığını biliyordu. Declan'ı hayatta tutacaktı ve bir televizyon kanalında harika bir iş bulacaktı-

Oh, hayır.

Sabah New York'a uçması gerekiyordu. Çabucak Cipher'ı aradı.

"N'aber, Suzie Bear?"

Her zaman takma isimlerle. Cipher için bir şey bulması gerekecekti. "Hey. Şebeke çalışanlarıyla toplantıyı yeniden planlayabilir miyiz? Şu anda gidemem."

"Ne yapabileceğime bakacağım ama fazla umutlanmayın. Son teslim tarihinin altında olduklarını belirttiler. Birazdan size dönerim." Tam fırının zamanlayıcısı yemeğin hazır olduğunu gösterirken telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra elinde tencere turtası, sotelenmiş sebzeler, küçük vişneli turtalar ve birkaç maden suyuyla dolu bir tepsi vardı ve Declan'ın kapısının önünde duruyordu. Tepsinin kenarıyla hafifçe vurdu.

"Eğer bir meleksen," diye seslendi, "içeri gel. Eğer iblis isen, silahlanmam için bana bir dakika ver."

Kapının koluna dirsek attı ve Demonica çizgi romanlarıyla çevrili kanepeye yayılmış olan adamın odasına girdi. Onu görür görmez ayağa fırladı ve tepsiyi aldı.

"Bunu getirmene gerek yoktu," dedi tepsiyi sehpanın üzerine koyarken. "Mutfağa gelirdim."

Omuz silkti. "Yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm. Çok şey yaşadın ve benim ailem de... bunaltıcı olabiliyor." Uzanarak onun omzuna dokundu. "Arkadaşın için de üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Telefonunun çaldığı tepsiye baktı. "Bir telefonunuz var."

Arayan Cipher'dı. "Bir saniye izin verir misiniz?" Cevap düğmesine bastı. "Bana iyi haberler ver, dostum."

Diğer uçtaki sessizliğin kalp atışları kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Üzgünüm Suz. Kanal bekleyemez. Toplantınızı iptal ettiler."

Kahretsin. Gözlerini kapatarak, hayal kırıklığını atlatmak için kendine bir süre tanıdı. Hayalleri elinden alınmıştı ve bu ona düşündüğünden daha fazla acı veriyordu. Böyle bir şeyin olmayacağını bilmeliydi. Kaderi, doğduğundan beri yerinde sabitlenmişti. Belki de bunu kabullenip yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Ama hayatına devam etme düşüncesi ağlama isteği uyandırdı.

"Suzanne?" Cipher'ın sesi yayın dalgaları üzerinden hafifçe seslendi. "Orada mısınız?"

"Evet." Gözlerinden akan yaşları görmemesi için Declan'a arkasını döndü. "Toplantıyı erteleyemeyeceklerinden emin misin? Sadece birkaç günlüğüne?"

Açıkkçası, kabullenmek ve yola devam etmek hemen gerçekleşmeyecekti.

"Ya yarın ya da hiç dediler. Declan'ı Hawk'la falan bırakıp oraya gelebilir misin?"

Ne kadar cazip olsa da bunu yapamazdı. Yemek programını her şeyden çok istiyordu. Declan'ın yaşadığından emin olmak dışında her şeyi. Hawkyn'e onun hayatı konusunda güveniyordu ama bir görevi vardı. Bu hayata zorlanmasından hoşlanmıyor olabilirdi ama Declan hayallerinden daha önemliydi.

"Sorun değil, Cipher. Teşekkür ederim. Seninle sonra konuşuruz." Adam cevap veremedi telefonunu kapattı ve orada öylece durup yere baktı.

"Hey." Declan'ın eli onun omzuna indi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ama kendi kulaklarına bile yalan gibi geliyordu.

"Saçmalık." Ona döndü, gözlerindeki gri renk sert, soğuk çelikten yumuşak bir buğuya dönüştü. "Sorun ne meleşim?" Sessiz bir fısıltıyla söylediği sözler onu kıldı.

İlk hıçkırık vücudunu sarsarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Televizyon anlaşmasını kaybettim."

"Bu gerçek miydi? Örtbas hikayesinin bir parçası değil miydi?"

Kız başını sallayınca Declan onu kollarının arasına aldı. "Özür dilerim."

Arkadaşını yeni kaybetmişken ve onu teselli etmesi gereken kişi kendisi olması gerekirken ona ihtiyaç duyduğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Kadın itmeye çalıştı ama adamın kolları onu sıkıca sardı.

"İyi değilsin ve bu televizyon işiyle ilgili değil, değil mi?" Ona bakabilecek kadar geri çekildi. "Melekler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmem ama insanların ne zaman yalan söylediğini ve ne zaman doğruyu söylediğini bilirim. Kim olduğun hakkında bana söylediğin tüm o yalanlar? Zengin bir varis mi? Sana uymuyordu."

"Bana uymadı mı?"

Başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi, dokunuşu o kadar şefkatliydi ki neredeyse iç çekecekti. "Bu evde külotlu çorap giymiş bir kovboy kadar rahat görünüyordun. Ama yemekten ve yemek yapmaktan bahsedince neşeleniyorsun ve en ufak bir Güneyli tonu hissediyorsun. İşte gerçek sen bu."

"Ben bir meleğim," dedi, bu gerçeğin ağırlığı omuzlarına çökmüştü. "Bu gerçek ben olamam."

"Gördün mü? İşte bu yüzden bunun TV işiyle ilgili olmadığını söyledim. Bu senin kim olduğunla ilgili."

Ona baktı, arka plandaki gürültüyü ayırıştırma ve önemli olana odaklanma yeteneğine hayret etti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de kim olduğumu bilmiyorum." Sesi hırçınlaşmaya başlamıştı ama başını eğip saçlarına bir öpücük kondurduğunda sesi yumuşadı. "Özellikle de şimdi."

Ve yine, onun tüm dünyası alt üst olmuşken kendi durumu hakkında sızlandığı için kendini bir pislik gibi hissetti. Hayalleri ölmüştü ama dünyası hâlâ aynıydı.

"Kim olduğumu biliyorum. Ve kim olmak istediğimi de biliyorum. Sadece o kişi olamıyorum." Gözyaşlarını sildi ve geri adım attı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan senin güvende olman."

"Siktir et." Onu yemek masasına doğru yönlendirdi. "Güvende olmak istiyorum ama aynı zamanda senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Aramızdaki ilişkiler biraz dengesiz, bir yıldır beni gözetliyorsun ve ben bunu yeni öğrendim."

zengin bir varis yerine bir meleksin. Öyleyse bana kim olduğunu söyle. Melekler hakkında tam olarak hiçbir şey bilmiyorum."

Bir sandalyeye çöktü. "Anlatacak pek bir şey yok. Ben Sheoul-gra'da yüzden fazla Yükselmemiş kardeşimle birlikte yaşayan bir Memitim. Hepsi gerçekten harika savaşçılar ama ben hiçbir zaman uyum sağladığımı hissetmedim."

Declan kanepeye oturdu ve onun tam köşesine yerleşti. "Neden olmasın?"

Kardeşlerine duygularını kaç kez açıkladıysa da anlamadılar. Belki Declan, bir insan olarak, anlayabilirdi.

"Georgia'da harika bir aileyle büyüdüm ve mutlu idim." Tencerede pişen turtaya sevgiyle gülümsedi. Dökme demir tavada pişirilen bu yemek annesinin en sevdiği yemeklerden biriydi. "İnsan olduğumu sanıyordum, sonra üniversiteden koparıldım ve bu dünyaya bırakıldım. Kulağa bencilce geldiğini biliyorum ama bunu kendim için istemedim. Yemek yapmak, bir aile kurmak ve normal olmak istiyorum. Bunun yerine, bu müthiş sorumluluğa sahibim ve özgürlüğüm yok. Ama en azından ilk Primori'm olarak sana sahibim." Ona birkaç gün önce sorduğu heraldi'yi göstermek için sağ kolunu uzattı. "Sana bunun hakkında söylediklerim yalandı. Bu aslında sana göre ayarlanmış bir alarm sistemi. Yandığında tehlikede olduğunu anlıyorum. Beni tehlikeye karşı uyarması gerekiyor ama biraz arızalı."

"Ciddi misin?" Uzanarak bileğini tuttu ve başparmağını kabarık, ten rengi çizgilerin üzerine hafifçe sürttü. "Bu harika. Ama Sheoul-gra? Demonica çizgi romanlarında iblislerin ve kötü insanların öldüklerinde gittikleri yer olduğu söyleniyor."

"Öyle. Babam ve Hades işletiyor." "Ve baban...?"
"Azrail."

Kız onun çıldırmasını bekliyordu ama o sadece başını salladı. "Tabii ki baban Azrail."

"Bunu iyi karşılıyorsun."

Güldü, kadının içini ısıtan derin, zengin bir ses. "Son birkaç saat içinde bir iblis tarafından saldırıya uğradım, beynimin şifresini çözerken bir iblis kanımı içti, bir sürü iblis öldürdüğümü, kız arkadaşımın bir melek olduğunu ve psikopat asistanının aslında onun süper güçlü psikopat kardeşi olduğunu öğrendim. Sanırım bugünlük şok limitimi doldurdum."

Kız arkadaşım bir melek. Suzanne bu sözlerden sonra hiçbir şey duymamıştı. Ona kız arkadaşım demişti! Kendini liseye geri dönmüş gibi hissetti, başı dönüyordu ve bu muhteşem adama vurulmuştu.

"Evet, ama buna güvenme." Bir kâseye biraz tavuklu börek koydu ve bisküviden bolca aldığından emin oldu. "Bahse girerim hâlâ şok geçiriyorsundur."

"Dene beni."

Yapmamalı. Gerçekten yapmamalı. Ama çenesindeki o ukala duruş, bu mücadeleyi kazanması için ona adeta yalvarıyordu.

"Şey," dedi çatalıyla büyük bir tavuk parçasını delerken, "biz Memitimlerin seks yapması yasak olduğundan ve insan olduğumu sandığım yıllar boyunca kimseyle yatmadığımdan..."

Sözlerinin kafasında yer etmesi birkaç saniye sürdü. Ve sonra koltuğunda geriye doğru sallandı. "Aman Tanrım. Bakireymişsin. Lanet olsun, ben... Ben..."

"Bir meleğin kızlığını bozdun."

Evet, haklıydı. Kesinlikle hâlâ şok edilebilir durumdaydı.

* * * *

Declan sık sık sessizliğe bürünmezdi ama sesi sanki kalıcı bir izne ayrılmış gibiydi. Ya da belki de beyni çalışmıyordu. Her iki durumda da, sonunda son derece anlaşılır bir "Ha?" demeyi başarması sonsuza kadar sürdü.

"Önemli bir şey değil-"

Ayağa fırladı, neredeyse sehpayı ve yemek tepsisini deviriyordu. "Büyütülecek bir şey değil mi? Hadi ama. Sen dedin ki

insanlar ve melekler hakkında kurallar vardır. 'Kimsenin bizi görmesine izin veremeyiz. Seks yaptığımızı kesinlikle kimsenin bilmesine izin veremeyiz.' Bunu sen söyledin. Şimdi ne olacak? Yani, bir meleğin bekaretini almak mı? Vay anasını. Senin kaçık kardeşin beni öldürecek."

"Seni öldüremez." Sanki adam çoktan denememiş gibi konuşuyordu. "Sen Primori'sin."

"Primori de ne? Bunu hiç açıklamamıştın. Peki ben neden onlardan biriyim? Bazı iblisleri öldürdüğüm için mi?"

Turtasından bir ısırik aldı ve yemek yeme düşüncesi şu anda ona pek iyi gelmese de midesi guruldadı.

"Kimsenin neden Primori olduğunu bilmiyoruz." Yemeğini bir yudum köpüklü suyla yıkadı. "Bize bir insan ya da iblis atanır ve onları koruruz-"

"İblisler mi? Siz de mi iblisleri koruyorsunuz?"

"Bazen. Size Primori'lerin insanlığın kaderinde önemli rol oynayacak insanlar -insan ya da iblis- olduğunu söylemiştim. Her zaman iyi insanlar değillerdir. Tarihteki en kötü insanlar Primori'ydi çünkü eylemleri bugün içinde yaşadığımız dünyayı şekillendirdi."

Tekrar kanepeye uzandı. "Yani benim insanlık için bir şekilde önemli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle." Demonica çizgi romanlarını işaret etti. "Belki bir gün biri senin hakkında bir tane yazar."

Bu şimdiye kadarki en havalı şey olurdu. Umarım kötü adam olmaz. Ya da bir meleğin bekaretini bozan ve yıldırım çarpan bir ahmak.

Oh, Tanrım... Bakireymiş. Ya yasal melek yaşında değilse? O her neyse.

"Umarım bu kaba bir soru değildir ama... kaç yaşındasınız?"

"Yetmişli yaşlarımda ortasındayım," dedi sanki bu onun için hassas bir konuymuş gibi savunmacı bir tavırla burnunu çekerek. "Kim ne derse desin ben bir bebek melek değilim."

Vay be. Büyükbabasının öldüğü yaşa göre oldukça iyi görünüyordu. "Georgia'da büyüdüğünü mü söylemiştin? İnsan bir aileyle mi?"

Başını salladı. "Tüm Memitim'ler insanlarla birlikte büyür. Babam artık üremediği için bu durum değişiyor."

Üreme mi? Şimdilik bunun peşini bırakacaktı. "İnsan ailen senin hakkındaki gerçeği biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Annem insan bebeklerini benimle değiştirdi. Tüm Memitim bebeklerine olan şey bu. Bu uygulama Değişken folklorunun temelini oluşturur."

Değişkenlerin insan bebeklerle değiştirilen perilerin çocukları olduğu düşünülürse bu çok mantıklıydı. Ve hey, şuna bakın, Declan'ın inek bilgisi şimdi işe yarıyordu.

Al bakalım, benimle dalga geçen herkes. Etiketle. Remy. Shane. Steve. Gareth. Onunla çizgi roman dükkanının dışında tanışan herkes.

Gareth ve Steve'i düşünmek, şimdi her zamankinden daha fazla tetikte olması gerekirken onu aşağı çekme tehdidinde bulundu, bu yüzden kendisine yeni gösterilen bu yeni dünya hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye odaklanmaya geri döndü.

"Peki bu insanların biyolojik çocuklarına ne oluyor?"

Suzanne sanki gökleri işaret ediyormuş gibi çatalını salladı. "Melek kanalıyla evlat edinildiler."

"Bu biraz boktan bir durum."

"Evlat edinme ajanslarından önce olduğundan daha iyi. Bir zamanlar bebekler kiliselere ya da şehir meydanlarına bırakılırdı." Birden üzgün göründü. "İnanın bana, insan bebekler genellikle pazarlığın daha iyi tarafını elde ediyor."

"Peki neden bu kadar zahmete katlanıyorlar?" Sonunda elini uzatarak tencere turtası istedi ama son anda vişneli turtayı tercih etti. Bu, hayat size sert ve hızlı bir şekilde geldiğinde ve siz

Bir yemek daha yiyebilecek kadar yaşayıp yaşamayacağınızı bilemezsiniz. O ve özel askeri ekibi, bir görevden önce tatlı yemeye sıkı sıkıya inanırlardı ve eğer akşam yemeğinden önce pasta yemeyi gerektiren bir durum varsa, o da sizi öldürmeye çalışan bir iblisin olmasıydı. "Neden annen yerine insanlar tarafından büyütüldün?"

"Böylece koruyacağımız insanların yöntemlerini öğreneceğiz," diye açıkladı. "Ve sert olabilmemiz için berbat bir çocukluk geçirmemizi sağlıyorlar."

"Harika bir çocukluk geçirdiğini söylememiş miydin?"

Başını salladı. "Şanslıymışım. İnsan annemin onu hamile bırakan tacizci pislikle evlenmesi gerekiyordu, bu yüzden sanırım melekler berbat bir evim olacağını düşündüler. Ama son dakikada düğünü iptal etti, onu reddeden ailesine geri döndü ve zeki, yakışıklı bir doktorla tanıştı ve sonsuza dek mutlu yaşadı."

"Çocukları var mıydı?"

Sevgiyle gülümsedi ve belki bencilce ve aptalcaydı, ama onun arzuladığı türden bir çocukluk geçirdiği için bir kıskançlık hissetti. "Ben iki erkek ve bir kız kardeşle büyüdüm. Ağabeylerim yaklaşık on yıl önce bir yıl arayla öldüler, kız kardeşim ise daha yakın zamanda. Onu her gün huzurevinde ziyaret ettim."

"Peki senin hakkındaki gerçeği bilmiyorlarsa, gerçeği onlardan nasıl sakladın? Belli ki yaşıınız yirmi beşten fazla değil."

Gülümsedi. "Ben alırım."

"Cidden," dedi parmağındaki turtanın tatlı sırrını yalarken. "Yaşlandın mı?"

"Yirmili yaşlarımızda yaşlanmayı doğal olarak durdururuz. Ancak kanatlarımızı kazandıktan sonra, istediğimiz yaşta görünmeyi seçebiliriz. Cennetteki insanlar için de aynı şey geçerli. İnsan aleminde ölümden dönen bir yakınlarını karşılamak için görünüşlerini değiştirmedikleri sürece herkes yirmili yaşlarında gibi görünür."

Midesi yine isyan edince elindeki turtayı tatmadan yere bıraktı. Şu anda bir kadeh viski için her şeyini verebilirdi. Bu işlenemeyecek kadar çok bilgiydi. "Peki gerçeği nasıl öğrendin? Ailene ne oldu?"

"Yirmi yaşımıdayken bir Memitim abla bana geldi. Üniversitedeydim ve hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyordum. Yeni yeni birileriyle çıkmaya başlamıştım ve bir gün şef olacaktım. Her şeye sahiptim. Sonra Marisol ortaya çıktı ve onunla gitmek zorunda kaldım."

Declan, ailesi olduğunu düşündüğü kişilerin öyle olmadığını öğrendiğinde çok heyecanlanmış olmalıydı. Ama Suzanne'ın sesi bu habere sevinmiş gibi gelmiyordu. "Ona hemen inandın mı?"

Suzanne maden suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Tek kelime etmesine gerek yoktu," dedi. "Onu gördüğüm anda varlığımın gerçekliği içimi doldurdu."

"Hayatını ve sevdiğin herkesi terk etmek zor muydu?"

"Korkunçtu." Hüzün yüzüne gölge düşürmüştü.

"Kaybolmuş numarası yapmak ve ailemin öldüğüme inanmasına izin vermek zorunda kaldım. Yıllarca umut etmelerini, dua etmelerini ve yas tutmalarını izledim. Annem bir gün eve döneceğime inanarak mezara gitti." Kesik kesik bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu yüzden zordu ama nihayetinde bu amaç için yetiştirildiğimi anladım. Cennet tarafından insanlığı korumakla görevlendirilmiştim," diye bitirdi biraz savunmacı bir tavırla. "Yeni bir aileye katılmamın da yardımı oldu."

Ordu hakkında böyle hissetmişti. Elbette zor bir aşktı ama hiç aşk olmadıktan sonra onun için her şey demekti.

Ta ki Gareth ölene ve Hava Kuvvetleri'nden ayrılmasına neden olan kendine zarar verme alemine girene kadar.

Nefesinin altında küfretti ve Suzanne tavuklu turtasından bir ısırık uzattı. "Al. Bunu ye. Rahatlamana yardımcı olur."

"Neden?" Çatala şüpheyile baktı. "Sos yatıştırıcılarla mı dolu?"

"Hayır. Cipher'ın deyimiyle eski moda 'melek emosu' ile dolu." Kadın çatalıyla sabırsız bir hareket yaptı, o da bir ısırık aldı. "Yemek yaptığımda duygularım yemekle birleşiyor. Yemek programımda yemek yaptığımda ve insanlar izlerken yemekleri hazırladıklarında, onların yemekleri de karışıyor. Bu yüzden programımın kült bir takipçisi var."

İzleyicileri programı izlerken onun yemeklerini hazırladıklarında, yemekten amaçladığı etkiyi nasıl hissedeceklerine dair bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Tüm bunların bir hile olduğunu düşünmüştü. Gerçek olması oldukça inanılmazdı.

"Muhtemelen yemeklerinin harika olması da yardımcı oluyordur," dedi. Ve kadın haklıydı. Turtayı daha yeni yutmuştu ve şimdiden içine ılık bir güneş ışığı gibi yayılan bir rahatlık hissi vardı. "Bugün erken saatlerde... Steve ve benim için hazırladığın öğle yemeği... Onu hazırlarken ne hissediyordun?"

Uzun kirpikleri havalandı. "Daha yeni sevişmiştik. Mutluydum. Anlayamadın mı?"

Sevişmek. Kadının sözleri adamın ürkek bir nefes almasına neden oldu. Yaptıkları şeye "sevişmek" demezdi. Seks yapmışlardı. Sevişmişlerdi. Sadece melekler tarafından iblislere işkence etmek için kullanıldığını tahmin edebileceği bir odada.

Daha iyisini hak etmişti.

"Evet, bunu söyleyebilirim," dedi huysuzca. "Ve bu Steve'i harika bir ruh haline soktu. Onu bir süredir gördüğüm en iyi haliydi." Gözlerini kapatarak kendine nefes alması için bir dakika verdi. Steve iyi bir adamdı, iyi bir arkadaştı ve onu özleyecekti. "Ölmeden önce ona bunu verdiğin için teşekkür ederim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Onun için ve senin için." Yemeğini bıraktı ve sandalyeden onun yanındaki koltuk minderine geçti, o kadar yakın oturdu ki sıcaklığını teninde hissedebildi. "Ne yapabilirim?"

O tatlı gözlere baktığında, tek düşünebildiği şey, gözlerinin o tatlı gözlerle buluştuktan sonra nasıl uykulu, sırlı ve doygun olduğuydu.

onu boşalttı. Bunu tekrar yapmak istiyordu. Ama daha çok, bencilce, ondan teselli almak istiyordu. Bu yeni dünya tuhaftı ve o da bunun bir parçasıydı, ama elle tutulur ve gerçekti ve kendini ona yaslamak istiyordu. Ve ona karşı.

Yüzünü ona dönerek, ağzını onunkinin üzerine eğdi. Anında ona karşı eridi ve tüm vücudunu onunkiyle temas ettirdi. O kadar sıcaktı ki, yumuşak olması gereken her yeri dışında teni sertti.

"Çıplak olmak istiyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Ben de senin çıplak olmanı istiyorum. Yatakta. Seninle birlikte çarşaflara dolanmak istiyorum. Ve beni birkaç saat içinde uyandırmanı istiyorum, böylece tekrar seks yapabiliriz."

Gülümsedi. "Çok talepkârsın."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Böyle şeyleri filmlerde görmüştüm. Nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Biliyor musun," dedi başparmağıyla alt dudağını okşarken, "kardeşlerinden çok farklı görünüyorsun. Bir melek için tipik misin? Yoksa onlar mı?"

Bakışları utanmış gibi düştü. "Öyleler. İblislerle savaşmayı, birbirleriyle dövüşmeyi ve kötülüğü avlamayı seviyorlar. Yaptıkları işi seviyorlar." Kız tekrar ona baktı, kahverengi gözlerinde sadece hayal kırıklığı diyebileceği bir ifade vardı. "Ben nefret ediyorum. Başka bir şekilde hizmet etmek istiyorum ama bir amaç için doğduk ve bunu kabullenmek zorundayım." Birdenbire parlak dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Emmekten bahsetmişken..."

Parmakları kot pantolonunun fermuarını buldu ve adam onu durduramadan -durduramayacağından da eminim- pantolonunu yırtıp açtı. Sonra, tam dizlerinin üzerine çökmek için kanepeden kaymaya başladığında, adam onun kollarını kavradı ve ikisini de ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Küçük, üzgün bir ses çıkardı. "Şimdiden yanlış mı yapıyorum? Kitaplar okudum..."

Tanrım. O çok masumdu.

Ne bekliyordun ki? O lanet bir melek.

Onu kirli şeyler yaparken görmek istemek çok yanlış geliyordu.

Onu bir at üzerinde becerdin.

Ve bunu tekrar yapmak istiyordu. Ama belki de doğru şekilde yapana kadar olmazdı. Daha iyi bir "ilk sefer" e ihtiyacı vardı.

"Yanlış bir şey yapmadın." Sesi çiğ ve muhtaç geliyordu, belki de taşakları beklentiyle gergin olduğu için. "Sadece bunu yatakta yapmak istiyorum. Dediğin gibi çarşaflara dolanarak." Onu kendine çekti ve kollarının arasına almadan önce öptü. "Tapılmayı hak ediyorsun."

"Melek olduğum için mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Çünkü sen Suzanne'sın."

Bu kez çıkardığı ses yanlış bir şey yaptığına dair endişeden kaynaklanmıyordu. Bu kez her şeyi doğru yaptığı içindi ve onu yatak odasına doğru taşıırken kollarını ona doladı ve göğsüne yerleşerek ona sıkıca sarıldı.

O anda içinde bir şeyler gevşedi. İlişkiler söz konusu olduğunda kalbini katılaştıran tüm direnç, dağdaki sert kar gibi parçalanmaya başladı. Üzerine bir sevgi çığı düştü ve bugünden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Suzanne, kendisini yatak odasına götüren Declan'ın omzuna başını yasladı. Ona bu şekilde sarılmak iyi hissettiriyordu. Ona söylediklerini doğru anladıysa, elli yılı aşkın süredir bir savaşçıydı ve birkaç saat insan olmayı hak ediyordu.

"Hey, bir sorum var." Declan onun saçlarına bir öpücük kondurdu. "Siz uyuyorsunuz, değil mi?"

S-kelimesinin kullanılmasıyla ortaya çıkmış olması gereken hassas bir esnemeyi örtbas etti. "Bizim insanlar gibi uykuya ihtiyacımız yok. Delirmeyiz, ölmeyiz ya da başka bir şey yapmayız ama uyku yenilenmemize yardımcı olur. Şahsen ben uyumayı seviyorum."

Adam onu kendine doğru çekti ve kız kıpırdanarak olabildiğince yaklaştı. "Güzel, çünkü sanırım dinlenmeye ihtiyacımız olabilir."

"Dövme yaptırdığın yere geri dönmekten mi endişeleniyorsun?" Güney penceresinin perdesini çekmek için durdu.

"Dövmemin insan olmayan biri tarafından yapılmış olması biraz rahatsız edici," diye itiraf etti. "Nedenini bilmek istiyorum. Ve bana ne yaptığını."

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı, "bundan şeytani bir his almıyorum. Ama arkasındaki hikâyeyi öğrenmek ilginç olacak."

Seçeceği kelime ilginç değildi. Rahatsız edici, belki. Ama her neyse. Bu konuda stres yapmanın bir anlamı yoktu. Henüz.

Bunu yapmak için yarını vardı.

Bu gece Suzanne ile rahatlayacaktı. Sorun şu ki, sekse ihtiyacı yoktu. Elbette istiyordu. Ama sadece onunla yatmaktan mutlu olacaktı. Onunla uyanmak ve filmler hakkında konuşmaktan fantezilerini paylaşmaya kadar aşkların yaptığı samimi şeyleri yapmak.

Bunların hepsi onun için yeniydi. Ne seks, ne de Suzanne'ın bir melek olduğu gerçeği. Gerçi melek meselesi de yeniydi, diye dűşündü. Alışılmadık olan geri kalanı, sadece biriyle birlikte olmak istemesiydi.

Onu yatağa yatırdı ama yatağa girmeden önce dişlerini fırçalamak için izin istedi. Yatak odasına döndüğünde neredeyse dilini yutacaktı.

Suzanne, hayal gücüne çok az şey bırakan daracık, şeffaf mavi bir bebek geceliğiyle yorganın üstüne uzanmıştı.

"Sen banyodayken ben odama geçip dişlerimi fırçaladım ve üstümü değiştirdim." Dantelli yakasıyla oynadı, parmakları göğüslerinin kabarıklığının üzerindeki kremi teni okşadı.

İki saniye içinde tadına bakacağı göğüsler.

"Memitim'in Yükselene kadar doğurgan olmadığını bilmek de ilginizi çekebilir." Yaramaz bir gülümseme ağzının kenarlarını karıştırdı. "Yani prezervatife ihtiyacımız yok."

Oh, evet.

Rekor bir sürede soyundu, erkek egosu Suzanne'ın onu nasıl izlediğini iliklerine kadar hissetti, moka rengi gözlerinde açlık dönüyordu.

Adam yatağa tırmandığında, kadın onu utangaç bir gülümseme ve açık kollarla karşıladı, bir melek ve baştan çıkarıcının mükemmel bir resmiydi.

"Bundan emin misin?" Bacaklarının üzerinde gezinirken durakladı, daha fazla zamana ihtiyacı varsa daha fazla ilerlemek istemiyordu.

"Üç çeyrek asırlık bir yaştayım Declan. Sanırım artık ne istediğimi biliyorum."

Bir elini kızın kalçasından yukarı kaydırđı ve kızıdan hırıltılı bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

Bu sefer konuştuğunda daha az güven ve daha çok nefes nefese kalmıştı. "Elbette."

"O zaman söyle bana. Ne istersen yaparım."

Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Herhangi bir şey?"

"Eğer hayal edebiliyorsan Suzanne, yaparım." Konu seks olduğunda Suzanne'ın çok aşırı bir hayal gücüne sahip olmamasına güveniyordu, çünkü kısmen Suzanne'ın hayal gücünün seks sandığını doldurmasına yardım etmeyi planlıyordu, kısmen de geçmeyeceği bazı çizgiler vardı.

Ama doğru kaydığı pek çok çizgi vardı.

Gözleri irileşti ve yanaklarına pembe bir kızarıklık yayıldı. Tam da onun düşündüğü gibi. Ama onu bu işten sıyırmaya hazır değildi. Eğer seks hakkında bir şeyler öğrenecekse, arzularını nasıl ifade edeceğini de öğrenecekti. Şu anda bir kedi yavrusuydu ama erkek içgüdüğü ona sesini bulduğunda bir kaplan olacağını söylüyordu.

O kaplanı istiyordu ve parmaklarının uçları külotuna değene kadar elini kalçasından daha da yukarı kaldırırken sahiplenmeyle hırladığını duydu.

"Ee?" diye sordu. "Meme uçlarıyla oynamamı ister misin?"

Yer değiştirerek, kumaşın üzerinden göğüslerinden birini avuçladı ve başparmağıyla meme ucunu daire içine aldı. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından aldığı nefesteki en ufak kısırtı onu teşvik etti. Müstehcen konuşmalardan ve alaylardan hoşlanıyordu. Güzel, çünkü o da bundan hoşlanıyordu.

"Emmemi ister misin?" "Evet," diye mırıldandı.

"Söyle."

Öne doğru eğilip cesurca "Ağzını göğsüme koymamı istiyorum" diyerek onu şok etti. Sonra cadaloz kişiliği yumuşak bir "Lütfen?" ile soldu.

Evet, kaplan olayı üzerinde çalışmaları gerekiyordu. Sonra görüşürüz.

Hevesle ağzını göğsüne indirdi ve meme ucunu dişlerinin arasına aldı, onu kısırdatmaya yetecek kadar azıcık sıkıştırdı ve ardından areola boyunca gerilmiş materyali nemlendirerek yaladı. Çiğnemek istiyordu

Bebeg'in içinden geçip onu derinlemesine emecekti ama bunu başka zaman yapabilirdi.

Ona gosterecek çok şey vardı.

"Ah, Declan," diye iç geçirdi ona doğru eğilirken, elleri omuzlarını okşamak ve sırtını sıvazlamak için yukarı ıktı. Parmakları dövmenin çizgilerini buldu ve anında kasıklarına doğru bir zevk dalgası yayıldı. Bunun erotik etkisine lanet olsun. Onun dokunuşuyla gerçekten boşalabilirdi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı tenine karşı.

"Mmm. Bu da yle."

Yavaşça ıslak kumaşa hava üfledi, serin kontrastın göğüs uçlarını bzştrmesine bayıldı. Parmaklarının arasında yuvarlarken kızın yüz ifadesini izledi, gözlerindeki merak onu çıldırtıyordu. Vücudunu o kadar iyi tanımadığı, bir başkasının dokunuşuna nasıl tepki verdiğini bilmediği açıktı ve ona bunu gösterecek kişi olmak istiyordu.

Vücudunun her santimi onun ve sadece onun okşayışını tanıyacaktı.

"Sırada ne var, meleğim? Seni her yerinden pmemi ister misin? Karnından aşağıya doğru pmemi?"

Başını salladı. "Evet, lütfen."

Neredeyse gülüyordu. Ona yapacağı şey hiç de kibarca olmayacakken bu kadar kibar olması.

Bebegi yukarı iterek mükemmel, düz karnını ortaya çıkardı ve göğüslerinden göbeğine doğru bir yol öptü. Adam diliyle göbeğini okşarken kadın titriyordu ve taşakları da onunla birlikte titriyordu. Ağır ve ağırılı hissediyorlardı ve eğer yakında onun içine girmezse, her şey acıtmaya başlayacaktı.

Aşağıya doğru hareket etti, giderken bacaklarını açtı.

Birdenbire dikleşti. "Bekle."

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Ben sadece... Bunu sana yapmak istiyorum."

Kadın adamın omuzlarını kavrayıp onu vücuduna doğru çekerken adamın siki iyice heyecanlandı.

dizleri koltuk altlarında, ereksiyonu ağzına o kadar yakındı ki sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Onun utangaç olmasını bekliyordu. Ama hayır, meleği hiç tereddüt etmeden onu bütünüyle yuttu.

Kız onu sertçe emerken "Vay anasını!" diye bağırdı. Ağzı sıcak, ıslak ve mükemmeldi, dişlerinin sıyrıkları boğazından aşağı dökülmesini engelleyecek kadar sertti.

Mükemmellik.

Şaftını yalamadan önce dili sikinin tepesinde dönüyordu ve bir elini kesesini okşamak için kaldırdığında, tüm vücudu refleks olarak sarsıldı. O da daha sert okşadı.

İşte o zaman onun melek olmadığına karar verdi. Suzanne bu işi başlamadan bitirecek olan zalim bir succubus'tu.

"Tamam," dedi adam ağzının sıcak derinliklerinden çekilirken. "Senin sıran." Tekrar vücudunun aşağısına doğru ilerledi ve bu sırada şişmiş dudaklarını öptü. "Ağzımı bacaklarının arasında istemiyor musun? Uyarılmışlığının her damlasını tadarken dilimi içine sokmamı?" Parmaklarıyla onu araladı ve bir tanesini göbeğine soktu. "Yoksa bunu mu istiyorsun?" Parmağını içeri ve dışarı pompaladı, kremini seksine yaydı. Onun için çok hazırды. Yer değiştirerek parmağını geri çekti ve yerine sikinin başını geçirdi. "Yoksa bunu mu?"

"Hepsi," diye nefes aldı ve adam kıkırdadı.

"Sen açgözlü, yaramaz bir meleksin, değil mi?"

Sırtını kamburlaştırdı ve kendini onun sikinin üzerine itti. "Yeterince yaramaz değil. Becer beni, Declan."

Bunu söylerken bile sesi çatladı ve yanakları utançla parladı. Kaba olmak onun DNA'sında yoktu, ama deniyordu, Tanrı onu korusun ve adam zaten gergindi, bu yüzden ona istediğini verecekti.

Ama bir dahaki sefere? Bir dahaki sefere bacaklarının arasında yarım saat geçirecek ve onu yarım düzine kez boşaltacaktı.

onun muhteşem vücuduna girmeden önce defalarca.

Bu düşünceyle inleyerek onun saten çekirdeğinin derinliklerine daldı. Kadının tatmin çığlıkları kendi tutkusunu körükledi. Avuçlarını başının iki yanına yerleştirdi ve yüz ifadesindeki her nüansı izleyebilmek için onun üzerinde durdu. Dişlerinin şu anda yaptığı gibi alt dudağına battığını görmek istiyordu. Ve kesinlikle doruğa ulaştığında dudaklarının nasıl ayrıldığını ve gözlerinin nasıl kapandığını görmek istiyordu. İlk seferinde, yüzü ona dönükken bunların hepsini kaçırmıştı.

Artık bunu özlemeyecekti.

Bacakları adamın beline dolanmak için yukarı kalktı, adam sert ve hızlı bir şekilde içine pompalarken onu daha yakına çekti. Güçlü kalçalarıyla onu kavradı ve ritmini kendi istediği yöne doğru zorladı. Seks sırasında kontrol her zaman ondaydı, partnerlerini her zaman kendi istediği yönde yönlendirirdi. Bencil olduğu söylenemezdi, tabii bencil olmak önce partnerinin doruğa ulaşmasını sağlamak anlamına gelmiyorsa. Tutkusunun derinliklerindeki bir kadından daha seksi bir şey yoktu, yumuşak çığlıkları onu kendi orgazmına doğru itiyordu.

Ama Suzanne hazzı anlıyordu. Belki cinsel hazzı değil ama yemeğe bu kadar bağlı olduğu için tatminin gücünü biliyordu ve istediği yoldan ilerliyordu. Kendi yolunu çiziyor ve kendi tarifini yapıyordu.

Bu tarifleri onun üzerinde denediği sürece, kesinlikle başa çıkabilirdi. Artık onun kıızıydı. Yatakta ve yatak dışında kendi kişisel şefi.

"D-Declan," diye nefes nefese kaldı. "Declan!" Bağırışı duvarları titretti ve evet, yüzündeki o ifade Declan'ın beklediği şeydi. Yüz ifadesine coşku kazanmıştı, ağzı açık kalmış, boynundaki tendonlar gerilmiş, tırnakları sırtının derinliklerine batmıştı.

Doruk noktası şaftında bir fırtına gibi yükselirken kalçalarını daha da hızlı pompaladı. Bir fırtınanın gücüyle ona çarptı, enerji pelvisine ve omurgasına yayıldı,

daha önce hiç olmadığı kadar kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Coşku içinde kükreyerek Suzanne'ın adını tekrar tekrar haykırdı.

Bilinci akışkanlaştı; orgazmı nihayet azalmadan ve onun üzerine yığılmadan önce bir düzine kez girip çıktığına yemin etti. İnleyerek yüzünü onun omzunun kıvrımlarına gömdü ve nefesini tutmaya çalıştı.

"Bu," dedi sonunda konuşabildiğinde, "inanılmazdı."

"Bu iyi mi?"

Ciğerlerinde yeterince hava olsaydı gülebilirdi. "Evet. Oh, evet."

Onun esnediğini duydu.

"Declan?" "Hı-hı?"

"İnsan erkeklerinin sadece bir kez orgazm olabildiği doğru mu?"

Başını kaldırdı ve onun meraklı bakışlarını yakaladı.

"Çoğunlukla.

Neden?"

"Bunu tekrar yapabilir miyiz diye merak ediyordum."

Anında ereksiyon. Gülümseyerek kalçalarını ona doğru vurdu, böylece az önce ona ne yaptığını hissedebilecekti.

"Ne düşünüyorsun?"

Yavaş, uykulu gülümsemesi onu daha da sertleştirdi.

"Sanırım bunu bütün gece yapabilirim."

Sabırsızlıkla hırlayarak kadının kalçalarını kavradı ve hareket etmeye başladı, aletinin kadının kanalına doğru kayarken çıkardığı ıslak ses altlarındaki yatağın yumuşak gıcirtısına karışıyordu. "Yani mutfakta bir melek, yatakta ise bir şeytansın."

dudaklarına karşı mırıldandı. "Sen her erkeğin fantezisisin."

"Ben sadece bir erkeğin fantezisi olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Oh, evet. O bir fanteziydi. Onun fantezisi.

Ve çılgınca olan şey, o aynı zamanda onun gerçekliğiydi.

On Dokuzuncu Bölüm

Dövme salonu Suzanne'ın gördüğü diğer tüm dövme salonlarına benziyordu. Ki bu sayı tam olarak sıfırdı. Yine de hiçbir şey göze çarpmıyordu. Burası bir iblis tarafından işletiliyor diye bağırان hiçbir şey yoktu.

Ayrıca kapıdan girdiklerinde pencereden sarkan açık tabelasına rağmen etrafta kimse yoktu.

Lekelenmiş adaçayının eşsiz kokusunu içine çekerek dükkânın etrafına bakındı; bir duvar burada yapıldığını tahmin ettiği dövmelerin resimleriyle kaplıydı, diğer duvar ise dövme şablonlarıyla sıvanmıştı.

"Burası olduğuna emin misin?" Burada çalışan kişinin mekânı negatif ya da kötü enerjiden temizlemek ve arındırmak için adaçayı kullanmış olması büyük olasılıkla sanatçının bir iblis olmadığı anlamına geliyordu. Ama Wraith onun insan olmadığını da söylemişti.

Geriye şekil değiştirenler, elfler, canavarlar, periler, vampirler gibi pek çok olasılık kalıyordu... Liste sonsuzdu.

"Evet." Declan dükkânın içinde yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu, sağ eli mavi gömleğinin etek ucunu kenara itip silahını çekmeye hazırlanıyordu, her ne kadar çizgi romanlardan mermilerin doğaüstü varlıkların büyük bir yüzdesine karşı etkisiz olduğunu bilse de. "Zil zurna sarhoştum ama adamın bana verdiği kartviziti sakladım çünkü arkasında tuhaf bir şey yazıyordu."

Kaşlarını çattı. "Ne yazmış?"

Arkalarından derinden gelen bir ses gürledi. "Dövmeyle ilgili herhangi bir sorusu olursa geri gelmesini yazdım."

Muazzam bir güç dalgası binayı doldurdu, babasının evinin dışında deneyimlediği her şeyden daha güçlüydü.

Alem. İçgüdüsel olarak kendi gücünü çağırdı ve Declan'la birlikte yeni gelenle yüzleşmek için dönerken parmak uçlarında tuttu.

Çenesi yere çarptı ve arka odadan çıkan, uzun, siyah saçları tişörtlü omuzlarına dökülen, kot pantolonu ve botları onu her zaman gördüğü kapüşonlu cbbesinden çok farklı olan erkeğe bakmaktan kendini alamadı. Onu tanımasının tek nedeni, yaydėėı, bir imza kadar eşsiz olan yoğun havaydı.

"Jim Bob," diye fısıldadı. "Vay anasını."

Declan onunla Jim Bob'un arasına baktı, eli hâlâ önlerindeki erkeğe karşı hiçbir işe yaramayacak olan tabancasının üzerindeydi. "Onu tanıyor musun?"

Jim Bob babasının düzenli ziyaretilerinden biriydi ve onun bir tür casus olduğundan emindi. Ama sadakati neye dayanıyordu? Cennete mi? Sheoul-gra'ya mı? Başka bir partiye mi?

"Devam et." Jim Bob Declan'a eliyle işaret etti. "Anlat ona."

Konuşurken gözlerini Jim Bob'dan ayırmadı. "O bir melek."

Declan'ın bakışları meleği tepeden tırnağa taradı. "Ve adı Jim Bob mu?"

"Pek sayılmaz." Onun melek isminin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Babasının casuslarına saçma kod adları vermek gibi bir alışkanlığı vardı. Jim Bob. Ricky Bobby. Cletus adında yeni bir tane. "Bu uzun bir hikye. Sonra anlatırım. Ama o kesinlikle bir melek."

"Senin gibi mi?"

Jim Bob'un derin kahkahası küçük alanda yankılandı. "Hiçbir Memitim benim gibi değildir."

Sinirlenerek Jim Bob'un hakaretini tercüme etti. "O bir cennet meleği olarak doğdu," diye açıkladı. "Muhtemelen hiyerarşının en üstündeki Tarikatlardan birine mensuptur. Bizden daha iyi olduklarını düşünüyorlar."

Jim Bob inkâr etmeye bile çalışmadı. "İkiniz de burada olduğunuza ve Declan'ın varlığımızdan açıkça haberdar olduğuna göre, dövme hakkında bazı sorularınız olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet." Declan tezgâhtan bir broşür almak için bir adım öne çıktı ama Jim Bob'la konuşmak için geri döndüğünde Declan'ın kasıtlı olarak kendisiyle büyük meleğin arasına girdiğini fark etti. Jim Bob'un onu serçe parmağıyla ezebileceğini biliyor olmalıydı ama Declan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Çok şirindi. Ve haleyle eriyecek kadar ateşliydi. "Bu dövme tam olarak ne işe yarıyor ve onu bana neden verdin?"

Jim Bob hareket etmedi ama arkalarındaki kapı kilitlendi ve penceredeki AÇIK işareti KAPALI'ya döndü. Suzanne gıpta ile izledi; o hiçbir zaman nesneleri bu şekilde manipüle edememişti ama bazı kardeşleri edebiliyordu. Köşede üç sandalyesi olan küçük bir masayı işaret etti. Declan biraz rahatladı ama Suzanne onun hâlâ gözünü kapıdan ayırmadan oturmayı tercih ettiğini fark etti.

"Seni Gareth adında bir adam getirdi," dedi Jim Bob, herkes yerine oturduktan sonra. "Onunla birlikte çalışıyordun."

"O benim ekibimin bir üyesiydi, evet." Declan'ın sesi boğuklaştı. "Biz buraya geldikten kısa bir süre sonra öldürüldü."

Jim Bob homurdandı. "O öldürülmedi."

"Onun ölümünü izledim." Declan masanın üstünü öyle sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Ben de oradaydım. Onu kurtaramadım."

"Onu kurtaramazdın çünkü o insan değildi," dedi Jim Bob sakince. "O bir melek. Hayatta ve iyi durumda ve insan işlerine karışıyor... Norveç'te mi demek istiyorum? Belki Finlandiya?" Omuz silkti. "Her halükarda, balık sevmesi iyi bir şey."

"Ne?" Declan koltuğunda geriye doğru sallandı. "Buna inanamıyorum," dedi, sesi şaşkınlık ve rahatlama karışımıydı. "Öldüğünü düşünmeme izin verdi. Ve insan. Pislik herif."

"O bir Nephunter," dedi Jim Bob. "Melek DNA'sına sahip

insanları bulmakla görevlendirilmiş bir melek."

İlginç. Suzanne, soy ağaçlarında melek kanı taşıyan insanları bulmak için özel olarak görevlendirilmiş melekler olduğunu bilmiyordu. Ama Cennet'te olup bitenler hakkında bilmediği çok şey vardı. Ve açıkçası, umurunda da değildi. Bırakın Hawkyn gibi insanlar melek işlerinin iç işleyişiyle ilgilensin.

"Ama neden?" Declan sordu, görünüşe göre arkadaşının sadece hayatta değil, aynı zamanda bir melek olduğu gerçeğiyle hâlâ o kadar şok olmuştu ki, Gareth'ın Declan'a odaklanmış olması gerektiğini fark etmemişti.

"İyi ile kötü arasındaki kaçınılmaz savaşta değerli olduklarını kanıtlayabilirler," diye açıkladı Jim Bob. "Bu yüzden senin takımındaydı. Sizi izliyordu. Seni ölçüp biçiyordu." Omuz silkti. "Ve sen bakmıyorken kanını çalışıyordu."

Declan bu sefer anladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi? DNA'mda melek mi var?" Jim Bob'un başını sallaması üzerine Declan gözlerini kapadı ve hafifçe küfretti. "Dostum, bu son iki gün gerçeküstü geçti." Gözlerini tekrar açtı. "Peki Gareth beni neden buraya getirdi?"

"Çünkü senin gibi birini bulduğumuzda, onu işaretlerim." "İşaretlemek mi?" Declan'ın gözleri kısıldı.

"Ya da izlemek?"

Jim Bob'un cevap vermesine gerek yoktu. Ağzındaki sinsi kıvrım her şeyi anlatıyordu. Dövmeler takip amaçlıydı.

"Dövmeler herkes için benzersizdir," dedi. "Bir insanın içindeki meleğe dokunuyorlar ve onlara küçük... ince ayarlar yapıyorlar."

"İnce ayarlar mı?"

Jim Bob omuz silkti. "Melek DNA'sının soy ağacınızda ne kadar geriden geldiğine ve meleğin kendisine bağlı. Örneğin sen? Sen doğuştan bir koruyucusun. Bu yüzden sana kanatlar verdim. Onları aldığından beri, muhtemelen etrafındaki insanlardan biraz daha hızlı reflekslere ve daha yüksek duylara sahip olduğunu fark etmişsinizdir."

Suzanne sırttı. "Sen bir süper kahramansın."

"Aklımı kaçırdığımı sanıyordum." Declan elini saçlarının arasında gezdirdi, tüm bu olanları kavrarken bir yandan da ayağa kalkıp daire çizmeye başladı. "Bazı şeyleri diğer insanlardan çok önce duyuyorum. Diğer insanların görmek için dürbüne ihtiyaç duyduğu şeyleri görebiliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Gelişmiş koku alma duyum hakkında konuşmak istemiyorum."

Jim Bob'un cep telefonu tezgâhın üzerinde çaldı ama o duymazdan geldi. "Seni buraya getiren şey nedir?"

"Declan'ın peşinde bir Siecher iblisi var." Suzanne, volta atarken düşüncelere dalmış gibi görünen Declan'a bir bakış attı. "Daha önce bir tane öldürmüştü ve dövmenin nasıl yapılmış olabileceğinden şüpheleniyoruz."

Jim Bob başını salladı. "Dövme yetenekleri geliştirir ama bir Siecher iblisin öldürmenin anahtarını sağlamaz."

Bu hayal kırıklığı yaratan bir haberdi. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Çok az." Jim Bob konuşurken parmaklarını masaya vurdu. "Hiç biriyle karşılaşmadım ve bir tanesini öldüren tanıdığım tek melek senin sahip olmadığın bir yeteneği kullandı."

"Nereden biliyorsun?" Suzanne biraz aşağılanmış hissederek sordu. Bir Memitim olabilirdi ama güçlü yeteneklere sahip olmadığını varsaymak biraz elitist bir yaklaşımdı.

Jim Bob ona daha da aşağılayıcı bir bakış fırlattı, şaka mı yapıyorsun? "Bir bedeni hücresel düzeyde parçalara ayırabilir misin, böylece mikroskobik parıltılar gibi yağar mı?"

Oh. Suzanne ne diyeceğini bilemiyordu ama Declan yardım etmek için hemen oradaydı.

"Bunu yapabilir misin?" Declan ona sordu. "Çünkü bu harika olurdu. Korkutucu ama havalı."

Neyin havalı olduğuna dair tuhaf fikirleri vardı. "Ah, hayır."

Jim Bob'a hitap ederken Declan'ın gözlerinde merak parıldıyordu. "Onları tekrar bir araya getirebilir misin?"

"Hmm." Jim Bob bunu düşündü. "Kimsenin denediğini sanmıyorum. Neden denemek isteyesin ki? Yani, sen

onları bir sebepten dolayı patlattı. Ama hızlı bir şekilde yaptığınız sürece onları neden tekrar bir araya getiremeyeceğinizi anlamıyorum." Yüz ifadesinden bu teoriyi test etmek istediği anlaşılıyordu.

Suzanne ürperdi. Pazar günleri kiliseye gidip gazap dolu bir Tanrı'ya ve şefkatli meleklerle inanarak büyümüşü ama o zamandan beri gerçeğin bunun tam tersi olduğunu öğrenmişti. Melekler acımasızca zalimlik yapabilen savaşçılardı, amaçların araçları haklı çıkardığına inanan kanatlılardı... amaçlar ilahi gündemin bir parçası olduğu sürece.

Çoğu kişi tarafından melek dünyasının "iyi adamları" olarak görülen Memitim bile belalıydı. Kardeşlerinden herhangi birinin onu belalı biri olarak gördüğünden şüpheliydi ama kesinlikle bir istisnaydı.

"Şey," dedi Suzanne, kendini biraz sönük hissederek, "duymak istediğim haber bu değildi."

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Jim Bob ayağa kalkarak zihinsel olarak kapının kilidini açtı ve AÇIK işaretini yakarak gitmeleri için işaret verdi. Suzanne ve Declan gitmek için ayağa kalktılar ama kapıya ulaştıklarında Jim Bob, "Suzanne?" diye seslendi.

"Evet?"

"Bundan kimseye bahsetmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Jim Bob'un derin sesi uyarılarla doluydu.

"Onlara ne söyleyeyim? Babamın en önde gelen Cennet casuslarından birinin San Francisco'daki köhne bir dükkandan büyümlü dövmelemler dağıttığını mı?"

"Kimseye söyleyemeyeceğin şey tam olarak bu. Hiç kimseye. Ne en yakın arkadaşına, ne en sevdiğin kardeşine, hatta ne de babana. Anladın mı?"

"Anladım."

Declan arkasına uzanıp boynuna sanki kaskatı kesilmiş gibi masaj yaptı ve son yirmi dört saat göz önüne alındığında, vücudundaki her kasın sınırına kadar gerilmemesi onu şaşırtacaktı. "Peki ya ben? Sanırım ben de konuşamıyorum?"

"Sen insansın," dedi Jim Bob, "insan" kelimesini bir hakaretmiş gibi kullanmamaya çalışarak. "Çok az kişi sana

inanacaktır.

Ama bunu yapan birkaç kişi ya sizi öldürmek ya da kullanmak isteyecektir, o yüzden evet, bunu kendinize saklayın."

"Sorun değil." Declan pencereden dışarı baktı, aniden üzgün görünüyordu ve kadın onun Steve'i düşünüp düşünmediğini merak etti. "Keşke ihtiyacımız olan cevabı vermiş olsaydın."

Jim Bob'un gözleri Declan'a bakarken parlıyordu. "İblisi nasıl öldürdüğünü hiç söylemedin. Çoğu insan silahı onların derilerini bile çizmez."

"Yok artık. Mermiler o şeyi ürkütmedi bile. Sanki Hulk'a çakıl taşları fırlatıyorduk." Parmakları gömleğinin altında kılıfını sakladığı çıkıntının üzerinde gezindi, sanki bu özel tehlide karşı işe yaramaz olsa bile bir silahı olduğuna dair kendini rahatlatır gibiydi. "Göz çukuruna bir hançer sapladım."

"Gerçekten mi?" Jim Bob merakla başını eğdi. "Ne tür bir bıçak?"

"O benimdi. Standart bir-" Declan sözünü kesti, bakışları içe döndü. "Hayır... benim değildi. KA-BAR'ım dövüş sırasında elimden düştü. İblisin yere düştüğünü gördüğümde etrafta bir silah aradım." Başını iki yana salladı. "Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Hançeri iblisin kemerinden aldım. Onu kendi silahıyla öldürdüm."

"İşte böyle," dedi Jim Bob. "O bıçağa ihtiyacın var. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Patronumun duvar kasasında."

Declan'ın işverenin binasının önünde saldırıya uğramasından bu yana Suzanne ilk kez bunun yakında sona ereceğine dair umutlanmıştı. Primori'siyle yattığı ortaya çıktığında bir Memitim olarak statüsü de sona erecekti.

Ama bu küçük pürüz daha sonra halledilecek bir şeydi. Şu anda vurmaları gereken bir iblis vardı. "Gidip patronunu görelim."

Declan ona deliymiş gibi baktı. "Tag'in yanına gidip nedenini söylemeden ona ihtiyacım olduğunu söyleyemem. Eğer onun

Hafızası benimki gibi değiştirilmişse, muhtemelen kendisinde olduğunu bile bilmiyordur. Gerçeği bilmek isteyecektir."

Kahretsin. Declan haklıydı. Declan'la birlikte çiğnediği tüm kurallar yüzünden zaten çenesine kadar batmıştı ve melekler, melek malikânesinin karşısındaki yıkılmış ev gibi bazı hasarları onarmak için fazla mesai yapıyordu. Dünyalarını başka bir insana daha açarsa başı daha da büyük belaya girecekti.

Ne yazık ki başka bir seçenek göremiyordu. "Ona her şeyi anlatmak zorundayız."

"Bunun yasak olduğunu söylememe gerek yok," dedi Jim Bob, sesi alçak, uğursuz bir hırıltıydı. Sonra sırttı ve gülümsemesi de bir o kadar uğursuzdu. "Ama kuralları esnetmek için yollar var."

Hah. Bu ketum melekten hoşlanmaya başlamıştı. "O zaman yapalım şunu."

Yirminci Bölüm

Suzanne ve Declan McKay-Taggart ofisinin koridorlarında ilerlerken, Declan her şeyin ne kadar gerçeküstü hissettirdiğine inanamıyordu. Daha birkaç gün önce buraya son gelişinde iblislerin varlığından bile haberi yoktu. Suzanne'ın bir melek olduğunu bilmiyordu.

Bir meklele seks yapmamıştı.

Ve insanlar hiçbir şeyden habersiz etrafta dolaşıyordu. Sanki her şey yolundaymış gibi. Sanki İncil'deki bir kıyamet insanlığı neredeyse yok etmemiş gibi.

Çıldırııcıydı.

Tag'in ofisine vardıklarında, Sadie'nin yerine bir ajansta geçici olarak çalışan asistanı, randevuları olmadığı için itiraz etti ama Declan bunun önemli olduğu konusunda ısrar etti ve Tag'e danıştıktan sonra onları içeri aldı.

Tag masasında oturmuş, kan çanağına dönmüş gözlerini bilgisayar ekranına dikmişti. Onlar içeri girdiğinde başını kaldırdı, Suzanne'ı görünce kaşları merakla kalktı.

"Declan. Bayan D'Angelo. Bu beklenmedik bir şey." Uzun, kesik bir nefes verdi. Yorgun, üzgün ve biraz da kızgın görünüyordu. "Steve'le ilgili mesajı aldın mı?"

"Evet." Declan ürperdi. Tanrım, Steve'i özleyecekti ama Declan intikam alacağına yemin etti. Gözüne hançer saplayarak bir tür intikam. "Buna inanamıyorum."

Tag homurdandı. "Ne olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu bulmak için ayırabileceğim herkesi görevlendirdim. Onu öldüren psikopat ibneyi bulacağız. Yemin ederim."

"Evet... o konuda." Declan ve Suzanne Tag'in karşısındaki sandalyelere oturdular. "Kimin yaptığını biliyorum."

Taggart bir tüfeğin namlusu gibi kaskatı kesildi ve bakışları lazer güdümlü bir füze gibi Declan'a kilitlendi. "Kim?"

İşte başlıyoruz. "Tamam, öncelikle bizi dinlemenizi ve deli olduğumuzu düşünmemenizi istiyorum."

"Ya da uyuşturucunun etkisinde," diye ekledi Suzanne.

"Hiçbir şey için söz veremem ama deneyeceğim. Muhtemelen senin istediğin kadar zor olmayacaktır." Taggart başını hafifçe salladı. "Beni merakta bırakma. Neler oluyor?"

Declan'ın midesi çalkalandı. Tag çıldıracaktı. "Dün bir şey bize saldırdı. Ne olduğunu ben bilmiyordum ama Suzanne biliyordu." Elini güven verici bir şekilde sıkıan Suzanne'a bir bakış attı, Tag'in fark ettiği bir hareketti bu. Adam hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

"Eee?" Tag sertçe sordu. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Declan hepsini tükürdü. Tüm lanet hikayeyi. Karmakarışık bir telaşla. Patronuna, kaldırımıdaki yüzüstü düşmesinin hayatını değiştiren tıbbi bir sorun olmadığını söylemeyi de ihmal etmedi. Sadece hayatını değiştiren şeytani bir sorun.

Tag tüm bu olanlar boyunca tek kelime etmedi. Zaman zaman rahatsız bir şekilde kıpırdandı, birden fazla kez pencereden dışarı baktı ve iki kez şakağındaki damar hızlı nabzıyla birlikte zonkladı. Sonunda, Declan ve Suzanne konuşmayı bıraktıktan tam altmış saniye sonra sandalyesine geri oturdu.

"Huh."

Declan gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

"Berbat rüyalar görüyorum. Kimseye anlatmadım çünkü deli olduğumu düşünecekler. Tuhaf şeyler. Kanalizasyondan çıkan canavarlar. Melekler onları yıldırımla patlatıyor. At sırtında büyük, zırhlı bir adam havadan fırlıyor. Rüyalar gerçek gibi."

"Çünkü öyleler," dedi Suzanne. "Onlar anı, rüya değil."

"Tamam, diyelim ki tüm bu psikopat iblis saçmalıkları doğru ve itiraf etmeliyim ki ben oldukça şüpheliyim. Hatta biz konuşurken senin için bir müdahale planlıyor bile olabilirim." Kollarını masaya dayadı ve öne doğru eğildi, gözleri kapalıydı ve okunamıyordu. "Peki bunu bana neden anlatıyorsun?"

Tag bunu Declan'dan çok daha iyi idare ediyordu. Muhtemelen gerçeğin bir ofiste sakince ortaya çıkmasıyla bir iblis saldırısının ortasında ortaya çıkması arasındaki fark buydu.

"Çünkü tüm bunlar birkaç yıl önce bu iblisin arkadaşını öldürdüğümde başladı," dedi Declan. "Ve sen de oradaydın. Steve de oradaydı. Ve Remy. Şu anda ikiniz de tehlikedesiniz ama ofis kasanızda sakladığınız hançeri alabilirsek bu iblisi durdurabiliriz."

Tag kaşlarını çatı. "Kasamda hançer falan yok. O kasayı neredeyse hiç kullanmadığımı biliyorsun. Binayla birlikte geldi. Yıllardır içine bir şey koymadım."

Suzanne yumuşak bir sesle, "Kontrol etmelisin," dedi.

Tag, sanki deli gömleği giymiş adamların gelmesini beklerken bunu sadece onu eğlendirmek için yapıyormuş gibi ona bakarak sandalyesinden kalktı ve duvardaki kasayı gizleyen panele gitti. Birkaç saniye sonra içinden küfrederek kemik sapı hâlâ kanla lekeli bir hançer çıkardı.

"Tanrım," diye nefes aldı onlara dönerken. "Bunca zamandır oradaymış ama şimdiye kadar hiç görmemiştim."

Suzanne koltuğunda kayarak ona baktı. "Çünkü melekler anılarınızı değiştirdiğinde, insan beyninin anlayamadığı şeyler için tuhaf açıklamalar icat eden ya da mantıklı olmayan nesneleri bilinçli olarak 'görmeyen' kısmına dokundular. O hançer hatırlamadığınız bir dünyanın parçasıydı, bu yüzden beyniniz onu kaydetmedi. İblisler yüzyıllardır insanların bu başarısızlığını kullanıyorlar. Burnunuzun dibinde yapılar inşa edip iblis ambulansları kullanıyorlar ve insanlar bunun farkına bile varmıyor."

"Bu çılgınca bir şey." Tag hançeri Declan'a uzattı. "Hâlâ inandığımdan emin değilim ama tüm bunların doğru olması ihtimaline karşı, bunu Steve'i öldüren iblisi öldürmek için kullanacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Declan.

Tag'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Ben de içinde o." olmak istiyorum

"Kesinlikle hayır." Suzanne ayağa kalktı. savaş ayakkabısı olarak kötü bir seçim gibi görünen yüksek topuklu altın sandaletler giymişti. Ama o zaman meleklerin muhtemelen savaş botlarına ihtiyacı yoktu. "Ve bunu başka kimse bilmemeli. Size söylememiz bile yeterince kötü."

Tag bu konuda mutlu görünmüyordu. "Neden kimse bilemiyor?"

"Zamanı gelmedi. Ama yakında olacakmış gibi bir his var içimde. Gerçeği kaldırabilecek insanlar, iblisler insan alemine girdiğinde uyum sağlayan ve iyi savaşanlar, ilk önce getiriliyor."

"Yani beni kimseyle paylaşamayacağım bu bilgiyle öylece bırakmayı mı planlıyorsun?" Tag'in yumrukları iki yanında kenetlendi, öfkesi hissedilir bir dalgaya dönüştü. "Bu çok boktan."

"Hayır." Telefonunun ekranına dokundu. "Hafızan tekrar silinecek."

"Cehenneme kadar yolu var," diye bağırdı Tag ve Declan tepkisi için adamı suçlayamazdı. O da cehalete geri dönmek istemezdi ve eğer melekler onu silmeye çalışırsa, müthiş bir mücadele verirdi. Suzanne'la kesinlikle daha sonra konuşmaları gerekiyordu. "İblisler var ve sen benden arkadaşlarımin ve ailemin risk altında olmasına izin vermemi mi istiyorsun?"

"Evet, iblisler gerçek," dedi Suzanne, "ama doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda arkadaşlarınız ve aileniz diğer insanlardan çok daha fazla tehlike altında."

Tag patlayacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden Declan hemen araya girdi. "Başka bir yolu yok mu?"

"Üzgünüm," dedi Suzanne, gözlerinde gerçek bir sempati vardı. "Ama bu şekilde olmak zorunda. Sana doğruyu söylediğim için başım yeterince belada zaten. Eğer bu işin peşini bırakırsam, bin yıl ceza alabilirim. Ya da daha kötüsünü."

Declan bin yıllık bir cezadan daha kötü ne olabileceğini bilmiyordu ama Suzanne'ı istemiyordu.

Bırakın yüzyıllar boyunca cezalandırılmayı, herhangi bir cezaya bile maruz bırakılmamalıydı.

Tag'in bir süreliğine doğaüstü dünyadan bihaber yaşamaya devam etmesi gerekecekti. Muhtemelen akıl sağlığı için böylesi daha iyiydi.

Birden bir ışık parlaması odayı doldurdu ve bir kalp atışı sonra, dövmeli melek adam Jim Bob ofiste duruyordu, devasa beyaz kanatları uzatılmıştı, uçları ofisin her iki yanındaki duvarlara sürtünüyordu.

"Vay anasını... orospu çocuğu!" Tag geriye doğru sıçrayarak bir kitaplığa çarptı, gözleri meleğe yapışmıştı. "Sen de kimsin ve bu kanatlar da neyin nesi?"

Declan'ın bu çılgınlığa çoktan alışmış olması garipti, çünkü melek içeri girdiğinde şaşkınlıktan gözünü bile kırpmamıştı. Declan da ilk kanatlarını gördüğünde Tag gibi gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık mı kalmıştı?

Evet,
muhtemelen.
Tamam,
kesinlikle.

Suzanne'ın sesi alçak ve yatıştırıcı bir tonda çıkarken Tag'in korkmasını engellemeye çalıştı. "Bu Jim Bob. O bir melek ve bu konuşmayı hatırlamaman için elinden geleni yapacak."

"Merak etme," dedi Declan. "Gerçekleri öğrenmen için sana bazı yayınlar getireceğim."

Tag ona baktı, hala her türlü korkmuş durumdaydı. "Edebiyat mı?"

"Çizgi romanlarım yüzünden benimle nasıl dalga geçtiğini biliyor musun?"

Tag'in gözleri çılgına dönmüştü ve hızla Jim Bob'dan Declan'a kayıyordu. "Evet..."

Declan sırtıttı. "Bay Jim Bob? Tag'in kafasının içindeyken ona Demonica çizgi romanlarını sevdirebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Jim Bob başını salladığında Tag Declan'a küfretti. "Seni inek orospu çocuğu."

Evet. Ve bununla gurur duyuyorum.

* * * *

Declan'la birlikte McKay-Taggart ofislerinden ayrıldıktan sonra Suzanne onları Hawkyn, Cipher, Journey, Sexy ve Maddox'un çoktan beklediği malikâneye geri götürdü. Jim Bob Tag'in kafasındaki zihinsel dosyaları yeniden düzenlerken onlara mesaj atmıştı ve şimdi bir plan üzerinde beyin fırtınası yapmaları gerekiyordu.

Oturma odasında cisimlendikten sonra Declan, "Bu gerçekten harika," dedi. "Her zaman bir süper güç seçebilseydim bunun ışınlanma olacağını söylerdim."

"Kullanışlı," diye itiraf etti. Bekleyen kalabalığa göz gezdirdi. "Acıkan var mı? Biz plan yaparken atıştırmak için hızlıca bir şeyler hazırlayabilirim."

Yemeği asla geri çevirmeyen Journey elini kaldırdı. "Ben yiyebilirim."

"Dostum." Maddox sandalyesinden kalktı ve Journey'in kalçasına bir yumruk attı. "Az önce iki büyük pizza yedin. Otur yerine."

Başka kimse bir şey istemedi, o da onların durumuna daldı. Başladı ama Declan araya girdi.

"Plan yapmaya başlamadan önce, bu iş bittikten sonra gösterişli bir şey yapmayacağıma dair güvence alabilir miyim?"

Suzanne dahil herkes bakakaldı.

"Ne?" Bu Hawkyn'den gelmişti ve iyi bir kızgınlık dozuyla söylenmişti.

"Gösterişli bir şey," diye tekrarladı Declan. "Siyah Giyen Adamlar'dan. Bilirsin, Will Smith? Tommy Lee Jones? Küçük gösterişli bir şeyle hafızaları siliyorlar."

"Göndermeni tamamen anladım dostum," diye araya girdi Cipher, parmakları klavyeyi yırtarak. "Bana açıklamana gerek yoktu. Ancak odadaki diğer ezikler..."

"Tamam, tamam." Suzanne odanın ortasına doğru bir adım attı. "Sanırım işin özünü anladık." Declan'a doğru döndü, onun endişelenmiş olması gerektiğini biliyordu. Ian Taggart'ın ofisinde konu açılana kadar, ne olduğunu düşünmemişi bile.

tüm bunlar bittikten sonra Declan'ın hafızasına ne olacağını merak ediyordu. Evet, meşgullerdi ama bu onun Memitim olmak için uygun olmadığına bir kanıtıydı. "Declan, Memitim Konseyi'ne senin için bir istisna yapmaları için dilekçe vereceğiz. Sen açıkça bir değersin. Sorun olmaz." Maddox'un söylemeyi sevdiği gibi, tamamen kışından konuşuyordu ama her zaman iyimser biri olmuştu. Üstelik yanında nüfuzlu bir ağabeyi vardı. "Öyle değil mi Hawkyn?"

Kadın ona ters ters bakınca, adam gözlerini devirdi. "Evet, bu doğru. Hiç sorun olmayacak."

"Gördün mü?" dedi parlak bir sesle. "Her şey yolunda." Declan daha fazla ayrıntı isteyemeden, yaklaşan eylem planlarını anlatmaya başladı. "Declan'ın tüm bu karmaşayı başlatan Siecher'i öldürmek için kullandığı silah elimizde. Tek yapmamız gereken Morroc'la kontrollü bir ortamda buluşup üstünlüğü ele geçireceğimizden emin olmak." Odanın etrafına bir göz attı. "İçinizden birinin bir bedeni hücresel düzeyde parçalara ayırabileceğini sanmıyorum."

"Ha?" Maddox bir sakız paketini açarken donakaldı. "Ne yapabiliriz?"

"Onları atomize edin. Onları kırmızı sise dönüştürün," dedi Declan. "Parça parça olmasınlar. Spagetti sosu gibi."

"Benim spaghetti sosum gibi değil," diye mırıldandı. "Ayrıca, iğrenç."

Kimse insanlardan spaghetti sisi yapabildiğini iddia etmiyordu ama o da bunu bekliyordu. "Tamam, peki onu nasıl çıkaracağız?"

Cipher birkaç tuşa dokundu. "Flail, Siecher'ın Declan'ın acısına çekileceğini söyledi."

Flail. Düşmüş melek son birkaç aydır Azagoth'un hizmetine girmeye çalışıyordu ve Suzanne ondan hiç hoşlanmıyordu. Cipher'ın Suzanne'ın fikirlerini önemsemediğinden değil. Şeytani güzelliğe baktığında gördüğü tek şey büyük göğüsler ve uzun bacaklardı.

Bu da Suzanne'a Lilliana'yı ve Sheoul-gra'ya ne zaman döneceğini sormasını hatırlattı. Sinsi,

Cilveli Flail'in Azagoth'un etrafını koklamasına gerek yoktu.

Declan'ın kaşları havaya kalktı. "Benim acım mı? Kendime zarar vermem mi gerekiyor?"

"Ya da başka biri yapabilir," dedi Cipher, bakışları hâlâ bilgisayar ekranındaydı. "Ama evet, acı içinde olman gerekiyor."

"Zihinsel mi fiziksel
mi?" "İkisi de
muhtemelen en iyisi."

Hawkyn bir adım öne çıktı. "Fiziksel acıyı vermek için gönüllü olacağım." Suzanne'ın bakışları karşısında masumca göz kırptı. "Ne? Bu asil bir amaç için. Ben asilim."

Declan nefesinin altından, "Sen bir pisliksin," dedi ve hem Maddox hem de Journey başlarıyla onayladılar. "Ama muhtemelen bunu yapman en iyisi." Derin bir nefes aldı ve Suzanne'a baktı. "Ve eğer istediğin zihinsel ıstırapsa, sanırım mükemmel bir ortamım var. Hiçliğin ortasında, savaş için iyi bir yer ve bir daha görürsem yakıp yıkacağıma yemin ettim. Yani evet. Acı."

Onun bir yeri acıyla ilişkilendirdiğini duymak kalbini ikiye böldü. Yani eğer bir iblisi öldürüp diğerlerini kovmak istiyorsa, istediğini elde edecekti.

Bölüm Yirmi Bir

Declan buradan nefret ediyordu. Ormanı severdi ve ormandaki milyon dolarlık kulübelere karşı değildi. Ama New York'taki Catskills'in derinliklerinde saklı olan bu arazi babasına aitti ve burayla ilgili sahip olduğu tek anı boktan şeylerdi.

Kulübe ile göl arasındaki çimenlik alanda bir araya geldikten sonra Suzanne onun elini bıraktı. "Burası mükemmel. Geniş açık alan ama bolca siper. Neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordu ama Suzanne'dan hiçbir şey saklamayacaktı. Yaşadıkları onca şeyden ve onu korumak için yaptığı onca şeyden sonra bu doğru görünmüyordu. Ayrıca, konu insanların anılarında dolaşmaya geldiğinde melekler oldukça sınır tanımaz görünüyordu ve Hawkyn gibi bir pisliğin gerçeği öğrenmek istediğine karar vermesine ihtiyacı yoktu.

"Çocukken annem beni buraya getirmişti." Kütük verandaya baktı. "Sanırım o ve babam burayı bir kaçış yeri olarak kullanıyorlardı. Ailesi metresiyle birlikte olduğunu bilmeden uzun hafta sonlarında buluşabiliyorlardı."

"Ve seni de yanında mı getirdi?"

"Her zaman beni kabul etmesini sağlamaya çalışırdı. Küçükken neler olduğunu bilmiyordum, ama geriye dönüp baktığımda? Evet, ikimizi de sevmesini ve ailesini terk etmesini umuyordu." Saatlerce yüzdüğü ve kanoyla oynadığı tertemiz göle baktı. Tabii ki gözetimsiz. "Ama o piç benden nefret ediyordu. Onun yanındayken beni görmezden geliyordu ama o etrafta yokken..." Başını iki yana salladı. "Beni öldürmeye çalıştı."

Suzanne yakındaki ormanı tarıyordu ama şimdi kafasını çevirip ona baktı. "Ciddi misin sen?"

"Keşke olmasaydım." Daha geçen yıl, Declan ordudayken babasının onu en tehlikeli görevlere göndermek için torpil yaptığını öğrenene kadar bu girişimlerin ne olduğunu anlamamıştı. O zaman babasının onu yürüyüşe götürüp ormanda "kaybettiği" zamanı ve başka bir yürüyüş sırasında Declan'ı "yanlışlıkla" uçurumdan düşürdüğü zamanı bir araya getirmişti.

Görkemli dağ manzarasına baktı, kuş cıvıltılarını ve ağaçların arasından süzülen yumuşak esintiyi dinledi, taze toprak ve çam kokusunu içine çekti.

Tanrım, buradan nefret ediyordu.

"Başlasak iyi olur. Hawkyn bana ne yapacak?"

Hawkyn'in sesi arkasında gürledi. "Kalıcı hasara neden olacak bir şey değil. Beynine daha fazla zarar veremeyeceğini biliyorum."

"Hawk, kes şunu." Suzanne diğerlerine döndü. "Cipher, savaşamayacağın için geride durmanı ve ihtiyacımız olursa kardeşlerimizden yardım istemeni istiyorum. Hawkyn, hançerden sen sorumlusun ama onu Morroc üzerinde kullanma şansı bulan herkes kullanmalı. Sexy, Journey ve Maddox, kendinizi gizlemek için birkaç mil uzakta bir yer bulun. Morroc'un varlığını hissetmesini istemiyorum yoksa gelmeyebilir. Morroc geldiğinde Cipher size mesaj atabilir. Ben burada Declan ve Hawk'la kalacağım."

Cipher destek pozisyonunda geri çekilmekten pek memnun görünmüyordu ama Suzanne bir Düşmemiş melek olarak yeraltı dünyasından bir yaratıkla savaşırken ona yardımcı olacak herhangi bir yeteneği olmadığını açıklamıştı. Herhangi bir insandan daha güçlü ve hızlıydı ama doğaüstü ölçekte en alttaydı. Ayrıca, Sheoul-gra'nın veya melek konağı gibi korunaklı bir alanın dışında olmak bile onun için tehlikeliydi çünkü düşmüş melekler tarafından kaçırılmaya maruz kalıyordu. Ya da

Bunun gibi bir şey. Declan o kadar çok bilgiye boğulmuştu ki, hiçbir şeyi doğru düzgün tutamıyordu.

"Sadece bilginiz olsun," dedi Cipher. "Siecher'lar Harrowgate ya da ışınlanma yoluyla seyahat etmezler. Yeryüzünde hareket ederler, bu yüzden Morroc muhtemelen sarsıntıları hissetmeyeceğimiz kadar uzakta ortaya çıkacaktır."

Suzanne başıyla onayladı. "Pekâlâ millet. Tetikte olun."

Melekler dağılırken, ona döndü ve bariz bir hareketle elini tuttu. Declan, Hawkyn'in kulaklarından duman çıktığını gördüğüne yemin etti.

"Bu işi bugün bitireceğiz," diye söz verdi.

"Sonra ne olacak?" Birkaç dakika içinde ölebileceği düşünüldüğünde bunu neden sorduğunu bile bilmiyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir zaman bir gelecek planlayıcısı olmamıştı. Her zaman anı yaşamıştı.

Ama birden yarını planlamak istedi. Ve gelecek haftayı. Gelecek ayı. Gelecek yılı. Ve bunları Suzanne'la birlikte planlamak istiyordu.

"Sonra sen kendi hayatına, Suzanne da kendi hayatına geri dönebilir," dedi Hawkyn, ses tonu son derece aşağılayıcıydı.

"Hawkyn," dedi Suzanne, "senden bizi bir dakika yalnız bırakmanı isteyecektim ama biliyor musun? Bunu duymanı istiyorum." Declan'a döndü. "Burada işimiz bittikten sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki, bir Memitim olsam da olmasam da öncelikli endişem her zaman senin için olacak."

"Ne demek istiyorsun, Memitim olsan da olmasan da mı?" "Memitim olma şansımı büyük ihtimalle mahvettiğimi söylüyorum.

Yükseliş-"

"Suzanne," diye tersledi Hawkyn. "Öyle söyleme. Yükselmeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sessizlik bir süre uzadı. Sonunda Suzanne sessizce, "Artık umurumda bile değil. İstedğim bu değil."

Hawkyn'in yüzünü korku kapladı. "Bunu kastetmiyorsun. Daha gençsin. Bu insana karşı hissettiklerinin yargılarını

gölgelemesine izin verdin-"

"Bu çok aşağılayıcı," diye araya girdi. "Ne istediğimi kendim seçemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Aşkın beni aptallaştırdığını mı düşünüyorsun? Uzun zamandır böyle hissediyorum. Ben bunun için yaratılmadım. Elli yıl sonra, insan olduğumu düşündüğümde geride bıraktığım hayatı özlüyorum. O zamanlar her zaman mutluydum. Şimdi sadece yemek yaparken mutluyum." Declan'a yan gözle bir bakış attı. "Ya da onunla birlikteyken."

Hawkyn bir fırtına gibi küfretti ama sesi Declan'ın kulaklarında ancak bir vızıltı olarak duyuldu. Kafasının içinde tekrar tekrar duyabildiği tek şey Suzanne'ın az önce söyledikleriydi.

Derin bir nefes aldı ve Declan'a döndü. "Muhtemelen farklı hissediyorsundur-"

Bunu düşünmedi bile. Onu kendine doğru çekip öptü ve zihninden Hawkyn'e kocaman bir "siktir git" çekti.

Buna orta parmağının bir hareketi de yardımcı oldu. Hawkyn'in gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı ve zümrüt derinliklerindeki öfke acı vaat ediyordu.

Declan geri çekilerek Suzanne'a baktı, keşke ona uzun zaman önce, insan olduğunu düşündüğü zamanlarda yaklaşmış olsaydı. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sen... ve bana açtığın bu dünya. Her zaman hiçbir yere gidemeyeceğimi, daha fazlası için yaratıldığımı hissettim. Yaşadığım hayata geri dönmek istemiyorum. Seninle bir hayat istiyorum ve senin dünyanda bir hayat istiyorum."

"Hey!" Cipher yakındaki çalıkların arasında gizlendiği yerden seslendi. "Yapacak işlerim var. Devam edebilir miyiz?" Elini dalların arasından çıkardı ve el salladı. "Kusura bakma dostum. İşkence göreceğini ve muhtemelen öleceğini biliyorum ama ateşli bir randevum var."

"Evet," diye bağırdı Hawkyn, "dizüstü bilgisayarınla."

"Gerçek bir kadınla," diye bağırdı Cipher. "Alice daha sonra." "Alice kim?" Declan sordu.

Hawkyn bir vazgeçme hareketi yaptı. "Dizüstü bilgisayarı."

İçinde bulunduğu vahim duruma rağmen Declan güldü. Steve Cipher'ı çok severdi. Birbirlerine

Steve'i öldüren iblisi katletmek için burada olması Dec'i çabucak ayılttı. Cipher haklıydı. Bu işe devam etmeleri gerekiyordu.

Zihnini savaş moduna geçiren Declan, Suzanne'dan uzaklaştı. "Ben hazırım."

"Declan, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum ve bunu sen de biliyorsun. Morroc'u dışarı çekmenin tek yolu benim acım."

"O zaman bırak ben yapayım."

"Asla," diye hırladı. "Bu beni inciteceğinden çok seni incitir ve kardeşin için de durumun böyle olduğundan şüpheliyim."

"Yakınından bile geçemezsin," diye teklif etti Hawkyn. "Söz veriyorum, yaptığım her şey benim canımı yaktığından çok daha fazla senin canını yakacak."

Suzanne kardeşine ters ters baktı ve Declan neredeyse Suzanne'ın gözbebeklerinden bir ölüm ışını fırlamasını bekliyordu. Melekler bunu yapabilir miydi?

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Hawkyn. "Nazik olacağım."

Uzaklaşmadan önce ona son bir bakış fırlattı, ama beklemeyi planladığı çardağa birkaç adım kala durdu ve omzunun üzerinden Declan'a baktı, saçlarındaki yumuşak dalgalar altın güneş ışığını yakalıyor ve onu olduğu gibi bir melek gibi gösteriyordu.

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Çok özür dilerim."

Declan'ın cevap verme şansı yoktu. Acı onu bütünüyle yuttu, sanki dev bir köpekbaliğı tarafından çiğneniyordu. Hawkyn ona ne yapıyordu? Nefes nefese, kolu kramp giren karnına sarılmış halde, Declan'a bakmayan sik kafalı meleğe baktı. Kız kardeşini izliyordu, Suzanne yüzünü ellerinin arasına gömüp çardağa yaslanırken yüzündeki ifade acıyla kazanmıştı.

Hawkyn, Declan'ın acısını umursamıyordu ama kız kardeşine duyduğu sevgi çok şiddetliydi.

"Daha fazla," diye homurdandı Declan. "Daha fazlasını kaldıracabilirim."

"Bilmiyorum..." dedi Hawk ama kahretsin, Dec bu saçmalıktan bıkmıştı. Ne kadar uzun süre acı çekerse, Suzanne o kadar uzun

acı çekecekti. İblisin ölmesini istiyordu ve o şeyi dışarı çıkarmak için vücudundaki her kemiği kırması gerekse bile bunu yapacaktı.

"Daha fazla!"

"Hayır," diye tersledi

Hawkyn. "Neden?"

"Çünkü sen istiyorsun."

Tamam, Declan'ın bu saçmalıkla işi bitmişti. Ciddileşme zamanı gelmişti. Hawkyn'i gerçekten kızdırma zamanı.

"Pislik herif," diye tükürdü. "Beni gördüğün andan beri beni yok etmek istiyordun, hepsi de masum küçük kız kardeşini korumak içindi. Ama başaramadın."

Hawkyn gerildi ve dudakları dişlerinden ve o devasa dişlerinden geriye doğru sıyrıldı. "Ne dedin sen?"

"Declan, yapma!" Suzanne bağırdı ama artık çok geçti. Declan kararını vermişti ve eğer Hawkyn onu öldürürse, en azından Morroc artık onun peşinde olmayacak ve Ian ile Remy güvende olacaktı.

"Onu becerdim," dedi Declan, Hawk'la bakışlarını kilitleyerek. "İki kez. Ve lanet olsun, çok iyiydi-"

Acı onu paramparça ederken sözünü kesti. Yüce Tanrım, belki Hawkyn kırmızı sis olayını yapabilirdi, çünkü moleküler düzeyde parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Dizlerinin üzerine çökerek çığlık attı ve arka planda bir yerlerde Suzanne'ın da çığlık attığını duydu. Bunun ona da zarar vermesinden nefret ediyordu ve hayatında hiçbir şey için dua etmemiş olmasına rağmen, o gittiğinde Suzanne'ın huzur bulması için dua etti.

Aniden, başladığı kadar hızlı bir şekilde, acı sona erdi ve bir şey ona bir kamyon gibi çarparak onu bir ağaca çarptı. Etrafında bağırışlar ve kükremeler patlak verdi.

Morroc.

Ve sadece Morroc değil. İblis arkadaşlarını da getirmişti.

"Siktir!" Maddox bağırdı olarak ve Siecher şeytanlar

açıklığa üşüştüler.

Birdenbire ortaya çıkan meleklerin ellerinden imekler ve ateş topları fırladı. Declan beceriksizce ayağa kalkarken inledi. Kafasına alacağı ölümcül bir darbeden kaçınmak için bir ağaç gövdesinin etrafından eğilirken kaburgaları ve omurgası acı içinde çığlık attı. Morroc'un yumruğu tahtada bir delik açtı ve karşı taraftan patladığında Dec'in omzuna çarpmaktan son anda kurtuldu.

Sonra Suzanne oradaydı, iki elinde tırpan vardı. "Siper alın!"

Herkes savaşıırken saklanmak yanlış geliyordu ama hedef oydu ve başkasının güvenliği için endişelenmek zorunda kaldığında bir düşmanla savaşmanın zor olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

İnsani eksikliklerine lanet ederek ardağa doğru bir hamle yaptı. Hawkyn yanından hızla geçti, hançeri yanında saklıyordu ama Morroc'a ulaşamadan başka bir Siecher onu yakaladı ve göle yuvarlandılar. Hançer havaya uçtu ve Suzanne ile Morroc'un ölümcül bir mücadeleye tutuştukları yerden birkaç metre ötedeki imlere düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Morroc Suzanne'ı kıstırdığında, jilet gibi pençeleri Suzanne'ın gövdesini delerek altındaki zemine saplandı. Bir gayzer gibi fıskıran kan, iblisin yüzünü bir kan yağmuruna boğdu. Suzanne'ın ağızı açıldı, sessiz çığlığı kanın içinde gürledi.

Morroc diğer yumruğunu da kaldırıp onu da indirmeye hazırlanırken Declan kendini kaybetti. Acısı, dehşeti, sevdiği kadını koruma içgüdüğü, tüm vücudunu titreten bir çaresizlik ve güç yumağında yoğunlaştı.

Isı, sırtındaki dövmenin çizgileri boyunca yoğunlaşan yakıcı bir yoğunlukla arttı.

Morroc yumruğunu indirdi ve Suzanne'ın göğsünü bir kez daha yırttı. Onu ikiye ayıracaktı. Dehşet

Adamın yüzüne bakarken gözlerindeki ifade, başına gelecekleri anladığını açıkça gösteriyordu.

Öfke Declan'ı havaya fırlattı, tamamen yerden kesildi. Nasıl ya da neden uçtuğunu düşünmedi; önemli olan tek şey Suzanne'di.

Alçaldı, kan gölünün içinde yatan hançeri yerden aldı ve Morroc'a arkadan öyle bir vurdu ki Declan'ın nefesi kesildi.

İblis öne doğru yuvarlandı ve Suzanne'ın kazığa oturtulmuş bedenini de beraberinde götürdü. Bacağı bükülmüş ve bir gözü şişmiş olan Hawkyn, buzdan yapılmış keskin bir frizbiye benzeyen bir tür yuvarlak silah fırlattı. Disk iblisin etini yardı ve kollarından birini dirseğinden kopardı.

Suzanne yuvarlanarak kurtuldu ama vücudu buruşuk bir yığın halinde durduğunda hareket etmiyordu.

Yılların biriktirdiği öfkenin gücüyle kükreyen Declan, iblisin göğsüne Demir Adam'ın kaldırırma vurması gibi inerek ona çarptı. Morroc'un kaburgaları Declan'ın dizinin altında çatladı ve iblisin siyah gözlerinde ilk kez korku titreşti.

"Bu," diye hırladı Declan, "Steve için."

Saf, kudurmuş bir zevk çılgılığıyla hançeri Morroc'un sağ gözüne sapladı. İblis çılgılık attı, vücudu o kadar sert bir şekilde sarsıldı ve titredi ki Declan bir rodeo boğasının binicisini fırlattığı güçle savruldu. Yere çarptı ve anında yuvarlanarak ayağa kalktı. Liderleri son nefeslerini verirken diğer Siyaşerler ulumaya başladı.

Melekler hırpalanmış ve kanlar içinde iblislerin üzerine yürüdüler ama liderleri öldüğüne göre savaş bitmişti ve eğer Suzanne haklıysa Declan'a karşı olan kan davası da bitmişti. Canavarların her birinin altında açılan ve onları yutan yer sarsıntılarla sarsıldı.

"Hawkyn!" Cipher'ın dehşet dolu çılgılığı dağlarda yankılandı.

Declan dönüp baktı, dört kanatlı insanın Cipher'ın etrafında bir ağ ördüğünü görünce çenesi düştü ve sonra

Sadece anti-ışık olarak tanımlayabileceği, kendine ait bir hayatı varmış gibi görünen yağlı siyah bir tüyün içinde kayboldu.

Hava açıldığında Cipher gitmişti.

"Hayır," diye bağırdı Hawkyn. "Hayır!"

Declan'ın bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve şu anda önemli olan tek şey Suzanne'dı. Çok sayıdaki ağrı ve sızılarını görmezden gelerek topallaya topallaya Suzanne'ın yanına koştu.

"Kazandık mı?" Suzanne'ın ince ve cılız sesi, onun yanında dizlerinin üzerine çökerken seslendi.

"Morroc öldü." Onu kollarına almak istedi ama vücudu parçalanmanın ötesindeydi ve doktorluk eğitimi devreye girdi. Tüm yaralarını kapatacak kadar eli yoktu ama herkesin yardımıyla-

"Geri çekil Declan." Hawkyn onun karşısında diz çöktü, Cipher'ın başına gelenlerden dolayı hâlâ sarsıldığı belliydi ve Sexy de ona katıldı.

"Siktir git, sik kafalı," diye tersledi Dec. "Eğer yapacağımı düşünüyorsan-"

"Seksi ona yardım edebilir," dedi Hawkyn şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. "Ama ona dokunamazsın."

"Ah." Seksi ellerini Suzanne'ın karnına koyarken Dec biraz mahcup hissederek geri çekildi.

"Bu onu ihtiyacı olduğu kadar iyileştirmeyecek, ama onu stabilize edecek, böylece onu Underworld General'a götürebileceğiz."

Declan izlerken Suzanne'ın yaralarından akan kan yavaşladı ve etler birbirine yapışmaya başladı. Eski bir sıhhiyeci olarak büyülenmeden edemiyordu. Keşke insanlar da bunu yapabilseydi.

Dileğini tekrar gözden geçirdi. İnsanlar her şeyi mahvedebilirdi.

"O iyi olacak, değil mi?" Hawkyn'e baktı, o da başını salladı ama yüz ifadesinde endişe vardı.

"Eğer hayatta kalırsa, bu senin sayende olacak," dedi Hawkyn, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ya hayatta kalırsa? Declan dua etmeyi pek sevmezdi ama bu Cennet'in gerçek olduğunu öğrenmeden önceydi ve onu dinleyen herkese sessizce "Lütfen iyi olsun" diye seslendi.

Suzanne'ın ölümünü düşünemeyerek, bir kötülük pufu içinde kaybolan teknoloji meraklısı Düşmemiş meleği en son gördüğü noktaya baktı. "Cipher'a ne oldu?"

"Düşmüş melekler." Hawkyn'in bedeni sarktı, başı kambur omuzlarından sarktı. "Onu Sheoul'a götürdüler."

Oh, kahretsin. Suzanne'ın bu konuda ne söylediğini hatırladı. Kötü bir şeydi. Gerçekten çok kötüydü.

Journey topallayarak geldi, sağ uyluğu parçalanmış bir et yığınıydı ama bu onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Güzel olmalı. Dec kâğıt kesiği yüzünden yere yığılan insanlar görmüştü.

"Idess'i aradım. Acil servis personelinin Suzanne'ın geliş için hazırlayacak." Journey, Declan'ın omzuna dokundu. "Hey,

D. Kanatlarına ne oldu? Seni basit bir insan sanıyordum."

"Affedersiniz?" Declan gözlerini kırptırdı, Cipher ve Suzanne'a o kadar odaklanmıştı ki Journey'nin söylediklerinin sadece yarısını duydu. Çılgın yarısını. "Kanatlar mı?"

"Uçtun. Sırtında sinek kuşu gibi çırpınan bir tür kanat gördüm."

Hawkyn başını salladı. "Ben de gördüm."

"Tamamen kaçırdım," dedi Maddox, kırık olduğu belli olan kolunu kucaklayarak. "Tekrar yapabilir misin?"

"İlk seferinde nasıl yaptığımı bile bilmiyorum."

"Dövmen," diye mırıldandı Suzanne. Gözleri kapalıydı, yüzü solgundu ama gülümsüyordu. "Sanki canlanmış gibi. Bir çizgi romandan fırlamış gibi."

"Tamam, çocuklar." Seksi, kanlı elini kot pantolonuna silerken şöyle dedi. "Suz'u hastaneye götürelim."

Hastane de çizgi romandan fırlamış gibiydi.

Yirmi İkinci Bölüm

Suzanne, Declan ve Hawkyn'in yanında olduğu bir hastane yatağında uyandı. Ve birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı.

"Uyanmışsın," dedi Hawk, her zamanki gözlemci tavrıyla. "Nasıl hissediyorsun?"

"Aslında kendimi harika hissediyorum." Ayağa kalktı ve kendini kontrol etti, bandaj bile takmadığını görünce şaşırdı.

Ancak üzerinde minik gri kedi yavrularıyla süslenmiş soluk pembe bir hastane önlüğü vardı. Çok güzeldi. Bu desenden yapılmış bir pijama şortu istiyordu. Ama iblislerin bu şirinliği giymek zorunda kaldıkları için heyecanlandıklarını hayal bile edemiyordu. Bu şeyleri kim sipariş ettiyse çarpık bir mizah anlayışı vardı.

Ama sonra, tavanda zincirler ve kavanozlarda iğrenç şeylerin, iblis kafataslarının ve bu tıbbi tesiste aktif olarak kullanılmadığını umduğu kötü aletlerin bulunduğu raflar vardı, bu yüzden çarpıklık buradaki doğal düzen gibi görünüyordu.

Önlüğün altında kırmızı izler cildini çiziyordu ve tüm gövdesi iyileşmekte olan yara izleriyle doluydu ama biraz hassasiyet dışında kendini maraton koşabilecekmiş gibi hissediyordu. "Ne zamandır hastanedeyim?"

Declan saatine baktı. "Yirmi dört saatin sonuna yaklaşıyoruz." Uzanıp kızın elini tuttu ve kız onun dokunuşuyla yaralarının daha hızlı iyileşmeye başladığına yemin etti. Nabızı kesinlikle daha hızlı atıyordu. "Bir iblis hastanesinde uyandığına şaşırmış görünmüyorsun."

"Sexy beni iyileştirirken hepinizin konuştuğunu duydum," dedi, Declan'ın sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi bir yeraltı hastanesinden bahsediyor olması onu eğlendirmişti. İyi uyum sağlıyordu. Şimdi tek yapması gereken hafızasını koruyabilmesini ummaktı. Hayır, ummayacaktı.

Bundan emin olacaktı. Gerekirse Cennet'teki tüm baş meleklerle savaşıacaktı. Onu Cennet meleklerinin giremediği bu hastanede saklayacaktı. Hawkyn, normal Memitim rütbelerinden terfi ettiğinde Yeraltı Dünyası Generali'ne erişim yeteneğini kaybetmediği için kendini şanslı saymalıydı.

Idess'in burayı işleten kardeşlerden biriyle çiftleşmesinden bu yana geçen birkaç yıl boyunca, birkaç Memitim burada tıbbi tedavi görmüş ve hatta birkaç kardeşi Primoris'leriyle ilgili bir iş için başhekim Eidolon'a danışmıştı. Ve Sheoul-gra'nın yerleşik şifacısı Darien burada staj bile yapmıştı.

Yetersizlikten ya da başka bir şeyden kovulana kadar. Hiç söylemedi. Ama yetkinlik eksikliği güvenli bir bahisti.

Kardeşleri onu ona değil de buraya getirdiği için şanslıydı. "Nasıl bu kadar çabuk iyileştim? Yaralarım neredeyse ölümcüldü."

"Buna inanmayacaksın," dedi Hawk, havaya pamuk atmaya ara vererek, "ama annemiz seni kurtardı."

"Ne?" Daha dik oturdu ve Declan'ın elini tutmaya devam etmesi, ona söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatlattı. "Nasıl? Cennet dışında bizimle iletişim kurmasına izin verilmiyor."

"Bu benim değiştirttiğim kurallardan biri," dedi Şahin, bu bile başlı başına bir şoktu. Herkesin hayatını daha iyi hale getirmek için Memitim besin zincirinin en tepesinde değişiklikler yapmaya yemin etmiş ve sözünü tutmuştu. "Ama bunun bir önemi yok. Hastaneye giremiyor, yani burada bile değildi. Bana kanını verdi. O bir vivificus, hatırladın mı?"

Declan kaşlarını çatarak Hawk'a baktı. "Vivificus?"

"Hayat veren melekler," diye açıkladı Hawkyn. "Nadir bulunurlar ve sadece bir avuç kardeşimiz onun yeteneğini miras aldı."

Suzanne, "Ve bunu yapanlar bile seyreltilmiş bir formunu aldılar," dedi. Yine de onlara imreniyordu. Görünüşe göre Idess yaşamı geri getirme yeteneğiyle doğmuştu ama Suzanne Memitim statüsünü bıraktığında bunu kaybettiğini varsayıyordu çünkü Underworld General'da çalışmasına rağmen bunu tıbbi bir sıfatla yapmıyordu.

"Ah." Hawkyn telefonunu kaldırdı ve arka planında Aurora'nın resmi olduğu için onunla dalga geçmemek için kendini zorladı. Bir dergide erkeklerin hassas anlarıyla dalga geçmenin onları gelecekteki hassas anları için mahvettiğini okumuştı. Ya da öyle bir şey. "Lilliana sevgilerini yolladı."

"Burada olduğumu nereden biliyordu?"

"Görünüşe göre burada hiçbir şey gizli kalmıyor." Hawkyn sanki biri dinliyormuş gibi sesini alçalttı. Muhtemelen raflardaki kafatasları. "Idess Lore'a anlatmış olmalı, o da kardeşlerine, o da arkadaşlarına, o da... lanet olsun, bilmiyorum. Yemin ederim, buradaki herkes Atlılarla akraba ve sanırım Lilliana Savaş'la kalıyor... ya da Ares'le... adı her neyse."

"Yani henüz babama dönmedi mi?" Gün geçtikçe daha da huysuzlaşıyor olmalı.

"Hayır." Hawkyn telefonunu bir kenara bıraktı. "Gerçekten çok ama çok kötü bir şey yapmış olmalı."

Azagoth Azrail'di, yani "gerçekten çok kötü "ye giden kapı ardına kadar açıldı. Ama eğer onu aldattıysa... Sert bir nefes çekti. "Flail," diye tısladı. "O sürtük etrafta dolanıyor-"

Hawkyn'in göğsünden alçak, tehlikeli bir hırıltı yükseldi ve lanet olsun ki ateşi düşmedi. Hawkyn'in bunu yaptığını daha önce hiç görmemiş ya da hissetmemişti. Azagoth'un şapkasındaki numaralardan biriydi. Öfkesinin hedefi olmamanız için dua etmenize neden olanlar.

"O gitti," diye homurdandı, eğer onu yakalarsa çok acı çekeceğini vaat eden bir sesle. "Cipher'ın kaçırılmasının sebebi o."

"Sen neden bahsediyorsun?" Şaşkınlıkla öyle bir sarsıldı ki yatak yerinden oynadı. "Cipher kaçırıldı mı? Nereye götürüldü?" Son soruyu sorduğu anda cevabı biliyordu. Cehenneme. Cipher cehenneme götürülmüştü. "Boş ver," diye mırıldandı ve destek için Declan'ın güçlü omzuna yaslandı. Cipher'ı kardeşi gibi seviyordu ve kanatlarını geri almayı hak eden bir Düşmemiş'le tanıştıysa, o da oydu. "Flail hakkında ne dedin? Onun hatası mıydı? Nereden biliyorsun?"

Hawkyn'in zümrüt gözleri oda kadar soğuktu. "Babama sana ne olduğunu anlatmaya gittim. İyi olmana sevindi ve senin 'günlüklerini' özlediğini söyledi, her ne demekse."

Cipher için üzülmesine rağmen gülümsedi. İnsan hayatı boyunca, "kaybolana" kadar her gün babasını görmeye ya da onunla konuşmaya çalışmıştı ve Sheoul-gra'ya taşındığından beri aynı şeyi Azagoth için de yapıyordu. İlk başta sinirlenmiş görünüyordu. Sonra hoşgörülü. Sonra da eğlendi. Son zamanlarda onun kısa ziyaretlerini, hatta sadece selamlaşmalarını bile dört gözle beklediğini düşünüyordu.

"Her neyse," dedi Hawkyn, onları tekrar konuya döndürerek. "Ben oradayken Razr, Flail'in gittiğini söyledi. Bütün eşyalarını topladı ve odasını boşalttı. Cipher'inkini de temizlemiş. Onun dizüstü bilgisayarını almış. İşte o zaman Siecher iblislerini ve Ciph'in nerede olacağını bildiğini anladım."

Şu kaltak. "Ve onu yakalamaları için düşmüş melek arkadaşlarını gönderdiğini düşünüyorsun."

"Hayatım üzerine bahse girerim." Hawkyn Declan'a baktı. "Cipher Düşmemiş bir melekti, yani henüz Cehennem'e girmediği için tamamen kötü değil. Flail gibi düşmüş melekler, düşmemiş melekleri cehenneme sürükleyip kendi taraflarına çekmeyi severler."

"Biliyorum." Declan, Suzanne'ın başının üstüne şefkatli bir öpücük konduracak kadar kaydı ve Suzanne'ın kalbi mutlu bir şekilde çarptı. Çocukken fazla sevgi görmediğini biliyordu.

Bu yüzden bunu bir yetişkin olarak ve bu kadar açık bir şekilde göstermesi dikkate değerdı. "Demonica çizgi romanlarında Reaver adında bir Unfallen var. Kanatlarını geri alması için onu destekliyordum."

Suzanne Hawkyn ile bakiştı. "Ona söylemeli miyiz yoksa çizgi roman çıkana kadar bekletmeli miyiz?"

Declan ellerini kaldırmak için geri çekildi. "Spoiler yok."

Eninde sonunda her konuda şımaracaktı, o yüzden boş verdi. Ayrıca, Cipher için endişeleniyor ve gittiği için üzülyordu ve Declan'a başka bir Düşmemiş'in kaderi hakkında sataşmak yanlış geliyordu.

"Onu geri alacağız, değil mi?" diye yalvardı kardeşine. "Cipher'ı kurtaracağız."

"Evet, bulacağız," diye söz verdi Hawkyn ama yüzündeki ifade anlaşılır bir şekilde sıkıntılıydı. Ciph'i bulabilirlerdi ama o eskisi gibi olmayacaktı. "Bakın, size bir şey söylemem gerekiyor ve şimdi tam zamanı."

Kadın sertleşti ve Declan da sertleşti. "Kötü haber mi?"

"Konsey'le senin hakkında konuştum."

Bu bir hayır değildi. "Ve?"

"Ve başın büyük belada. Havaya uçurduğunuz ev olmasaydı, çiğnediğiniz yasa ve kuralların çoğu Konsey'in dikkatini çekmeyecekti. Olayı gaz kaçağı gibi göstermek için Cennetin Düzeltme Bürosu'ndan tamirciler gerekti ve bu da bir soruşturmayı tetikledi. Artık sadece Primori'nizle birlikte yaşadığınızı değil, ona gerçeği söylediğinizi de biliyorlar."

Oh, kahretsin. Yutkundu. "Başka ne var?"

"Sizin... yakınlaştığınızı bilmiyorlar, eğer sorduğunuz buysa."

Evet, sorduğu şey buydu. Kardeşinin bunu anlamış olmasından dolayı utanç içindeydi ve bunu inkâr etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu, beceriksizce boğazını temizledi. "Peki bize ne yapacaklar?"

Hawkyn'in deri ceketi ayağa kalkarken gıcırdadı. Kardeşi kötü haberler karşısında asla yerinde duramazdı. "İstediler ki

Güçlerinizi ve Yükselişinizi elinizden alacak ve sizi sonsuza dek insan dünyasına geri gönderecek."

Kalp kırıklığıyla parçalanmayı bekledi. Ya da hafif bir üzüntüyle. Ama hiçbir şey yoktu. Aslında, gülümsemesini tutmakta zorlanıyordu.

Ta ki az önce söylediği şey ka f a m a dank edene kadar.

"Bekle. Onların

bunları yapmak istediler. Yapmadılar mı?"

"Onları vazgeçirdim." Adam duvarda asılı duran ürkütücü testere görünümlü aletlerden birine doğru yürüdü, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi ama kadının kalbi sıkıştı.

"Sen yapmadın." Bacaklarını yataktan dışarı salladı, gerekirse ağabeyinin aklını başına getirmeye hazırdı. "Hawkyn, Memitim olmaktan nefret ediyorum. Bunu istemiyorum. Git onlara bunu söyle! Onlara benden ve Declan'dan bahset. Anlat onlara-"

"Abla, dur." Ona doğru döndü. "Mutsuz olduğunu biliyorum. Bugüne kadar bunu gerçekten anlamamıştım. Ama Memitim statünü ve tüm güçlerini kaybetmene izin veremezdim. Seni savunmasız görmeye dayanamazdım." Durakladı ve kız ağlamak istedi. "Bu yüzden onları başka bir şekilde hizmet etmene izin vermeleri için ikna ettim."

Ağlamayı askıya aldı, ama yedekte tuttu. "Nasıl?"

diye sordu o ve Declan aynı anda.

"Suzanne artık Primori'yi korumayacak. Declan zaten Journey'e atandı."

İrkilerek kolunu çevirdi ve heraldi'nin gittiğinden emin oldu. Komikti ama bu onu güçlerini ve gelecekteki kanatlarını kaybetme ihtimalinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Heraldı Declan'la bir bağlantıydı, onun sağlığı ve durumuyla ilgili fiziksel bir gözlemciydi. Ona sahip olmamaya alışmak biraz zaman alacaktı.

Ama birlikte olurlarsa, onun iyi olup olmadığını anlayacağını düşünüyordu. Yine de tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı.

"Primori'yi korumayacaksam ne yapacağım?" "Yemek şovunu yapacaksın."

İnsan annesinin dediği gibi, onu bir tüyle devirebilirdi.

"Ben yemek şovumu yapacağım." Onun

başını salladı, şaşkınlıkla baktı. "Sen ciddi misin? Bunun Memitim'e nasıl bir faydası olabilir?"

"Bu Memitim'e hizmet etmek değil. Cennete hizmet ediyor." Elini saçlarının arasında gezdirdi ve uzun bir nefes verdi. "Bu büyük bir şey Suzanne. Ve bu odadan öteye gidemez." Declan'a anlamlı bir bakış attı ve Dec kısa bir süre başını salladı. "Başmelek Konseyi gerçeği insanlara açıklamaya başlamak için izin verdi. Şu anda küçük ölçekli. Declan gibi bununla başa çıkabilecek insanlar. Ancak nüfusun geri kalanını hazırlamak için dost yüzlere ihtiyaçları var. Ve senin yiyeceklerle duygu aşılama yeteneğini kullanarak insanları büyük ölçekte sakinleştirebileceklerini düşünüyorlar. Emin değilim. Konuştuğum başmelek pek çok boşluğu doldurmuyordu."

Declan irkilerek bir ses çıkardı. "Bir baş melek mi konuştun? Hangisiyle?"

"Gabriel'le konuşmam gerekiyordu ama iptal etti ve onun yerine Aramel'i gönderdi."

"Vay canına." Suzanne bir baş meleklerle konuşmak zorunda kalanın kendisi değil de kardeşi olmasına sevinmişti. Muhtemelen bir aptal gibi gevezelik eder ve başını daha fazla belaya sokardı. "Tüm insanların ne zaman tamamen bilinçleneceğini söyledi mi?"

"Bu çok yavaş bir süreç olacak. On yıl kadar süreceği izlenimini edindim."

Melek zamanında on yıl sadece bir saniye gibiydi ama insanlar için on yıl teknolojiye sıçramalara ve büyük toplumsal değişimlere yol açabilirdi. Dünyalarının varlığını on ya da daha fazla yıllık bir süre içinde ortaya çıkarmak muhtemelen bunu yapmanın akıllıca bir yoluydu.

"Onların bu planında tek bir sorun var," dedi Cipher'ı düşünerek. "Programımla ilgili olarak benimle görüşmek isteyen kanal yöneticileri gelemeyeceğim için iptal ettiler."

O sıırıttı. "Sen gidiyor için istiyorum için kontrol et sesli mesajın. Diğer anlaşma suya düştü.

Pazartesi günü. Sunumunuzu hazırlamak için hafta sonunuz olacak."

Mutluluktan çılgık atmak istedi. Bu şimdiye kadarki en iyi şeydi. Ama Declan'ın kaderinin bir bilgisizlik durumuna geri dönmek olmadığından emin olana kadar mutlu olamazdı. Declan'ın hafızasını kaybetmemesi için yemek programından vazgeçmesi gerekse bile vazgeçecekti.

"Peki ya Declan?" diye sordu. "Yani, o gerçeği biliyor. Hafızasını silmeyecekler, değil mi?"

"Siktir et," dedi Declan. "Bir daha kafamın yakınına bile yaklaşamayacaklar."

Hawkyn ona, "Öyle değil," diye güvence verdi. "Ama bir bit yeniği var."

Oh, kahretsin.

"Şeytani faaliyetlere müdahale ekibi için çalışmanı istiyorlar. Adı DART. Aegis dağıldıktan sonra kurulan bir birim."

Declan tamamen sinirlenmiş görünüyordu. "Ayrıldılar mı?"

"Oh, hey, üzgünüm. Spoiler uyarısı. Her neyse, yakında iletişime geçecekler. Oh, ve sana ölümsüzlük verildi. Evrendeki öneminin ne olduğunu ve neden Primori olduğunu bilmiyorum ama lanet olsun, Cennet lotosunu kazandın. Şimdi," dedi Hawk ayağa kalkarken, "gidip tüm bunları babamıza anlatmalıyım. Ama içimden bir ses onun zaten bildiğini söylüyor. Çıkarken birine uyanık olduğunu haber vereceğim."

"Hawkyn, bekle." Çıplak poposunun arkasındaki herkesin görebileceği şekilde açık olmasını umursamadan yataktan fırladı. Neyse ki "arkasındaki herkes" sadece Declan'dı. "Teşekkür ederim."

Kendini ağabeyinin kollarına attı ve ona pek çok şey için minnettar oldu. Neredeyse en başından beri onun yanındaydı, önce akıl hocası olarak ama her zaman kardeşi olarak.

"Evet, dostum," dedi Declan elini uzatarak. "Teşekkür ederim. Her şey için. Düşündüğüm kadar hıyar değilmişsin."

Hawkyn güldü. "Aynen öyle." İki erkek el sıkıştı ve sonra adam onu Declan'la yalnız bırakarak gitti. Sonunda.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

Elini tuttu ve onu yatağa götürüp yanına oturttu. Fazla yer yoktu ama bu durumu daha da güzelleştiriyordu.

"Görünüşe göre ilişkimizde herhangi bir kısıtlama yok."

Ağzı tamamen, umutsuzca kurudu. "Bu bir tane istediğin anlamına mı geliyor? Benimle mi? Gerçekten mi? Olan onca şeyden sonra?"

Ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Olan her şey yüzünden, Suzanne. Sonunda bu dünyada bir yerim olduğunu hissediyorum. Ailem, ordu ve dövmeyle ilgili tüm o saçmalıklar. Benim için sorun değil. Olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyorum. Kulağa klişe gelecek ama sanki hayatım boyunca sevdiğim çizgi romanlarda yaşıyormuşum gibi. Yani, Yenilmezler'in gerçek olduğunu ve S.H.I.E.L.D.'a katılmamı istediklerini öğrendim. En güzel yanı da kız arkadaşımın bir süper kahraman olması."

Yüzü ona dönük olacak şekilde kayarak elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Orada avucuna çarpan çok fazla güç vardı. "Sen de öylesin, biliyorsun. Kendi güçlerini anlayan için seninle birlikte çalışacak birini bulacağız. Jim Bob dövmenin içinizdekileri ortaya çıkardığını söyledi ve artık kanatları uçmak için kullanabildiğinizi biliyoruz, peki orada başka ne var?"

Gözlerinde ufak bir şüphe parıltısı belirdi. "Belki de hiçbir şey."

Elini göğsünden aşağıya, taş gibi sert karın kaslarına daireler çizdiği karın kaslarına doğru kaydırırken "Hayır," diye güvence verdi. "İçindeki kuyunun çok derin olduğunu hissediyorum."

İkna olmuş görünmüyordu ama onu da ikna etmek için zaman olduğunu düşündü. Ama şimdilik sadece giyinmek ve Declan'la birlikte kutlama yapmak için bir yerlere gitmek istiyordu.

Tercihen yatağı olan bir yer.

* * * *

Declan bir sonraki hafta işten izin aldı ve bunun bir kısmını Suzanne'a New York'ta Angel in the Kitchen'ın çekimlerinin yapılacağı bir daire bulmasına yardım ederek geçirdi. Bu işin en güzel yanı, dairenin gerçekten göstermelik olmasıydı. İsteddiği her yere gidebildiği için, orada gerçekten yaşamak zorunda değildi.

Bu da istedikleri yerde yaşayabilecekleri anlamına geliyordu ve şimdilik Dallas'ta karar kılmışlardı, adamın McKay-Taggart'tan arkadaşları vardı, Suzanne ise Top'tan insanlarla arkadaşlık kuruyordu. Onun dairesi gerçek bir bekâr eviydi, bu yüzden Suzanne'la birlikte yaşamak için yeni bir yer bulmayı dört gözle bekliyordu, tabii o lanet olası melek malikânesi olmadığı sürece. Ayrıca iblis algılayan bir güvenlik sistemi de ona iyi gelecekti.

Bu yeni dünyanın yoğun ve tehlikeli bir yer olduğu ortaya çıktı. Ve karşılaşabileceği milyonlarca iblis türüne ve şimdiye kadar var olmuş hemen hemen her önemli meleğin tarihine kadar bilmesi gereken her şeyi öğrenmek için yapması gereken çok şey vardı.

DART'tan bir temsilci, aynı zamanda melek DNA'sı taşıyan Kynan Morgan adında kısık sesli bir adam, ilk görüşme için onunla buluşmuştu ve Declan önümüzdeki hafta yerel Dallas ekibiyle tanışacaktı. Ve yerel ekipten biri lanet olası bir kurt adamdı.

Kurtadamlar gerçektir.

Hala bir sürü kutsal bok anı vardı.

Ve şimdi Tag'e McKay-Taggart'ı bıraktığını nasıl söyleyeceğini bulması gerekiyordu.

Tag'in ofisinde oturup patronunun gelmesini beklerken konuşmasını prova etti. Birkaç dakika sonra Tag geç kaldığı için özür dileyerek içeri girdi. Özür dilemeye en fazla bu kadar yaklaşabilmişti.

Masaya doğru giderken "Lanet olası ahmak," diye mırıldandı. "Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Sen değil." Tag masasındaki sandalyeye çöktü ve Dec, Suzanne ile hançer için geldiklerini en derin düzeyde bile olsa hatırladığına dair işaretler aramaktan kendini alamadı. "Görev nasıl gitti? Bayan D'Angelo artık sana ihtiyaç olmadığını söylediğinde şaşırdım."

"Sapık durumu halledildi."

"Güzel. Çünkü D.C. görevi hakkında konuşmamız gerekiyor."

Declan inledi. "Yine mi bu? Ian, Suzanne New York'ta bir iş buldu ve onunla orada vakit geçirmek istiyorum. Bu yüzden buradayım."

Tag kaşlarını kaldırarak hafif bir şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Huh." Ve sonra gülümsedi. "Oyuna girmenin tam zamanı. Senin için endişelenmeye başlamıştım."

Declan, "Seks hayatımın endişe kaynağı olması ne güzel," diye söylendi. "Peki bu Washington saçmalığı bitti mi? Çünkü konuşmamız gerek."

"Keşke hayır diyebilseydim. Ama burada seni görmek isteyen biri var." Tag ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. "Amcan olduğunu söylüyor. Lawrence Cantor. Seni Senatör McRory için işe almak isteyen kişi. McRory'nin yardımcısı ya da öyle bir şey olduğunu söylüyor. Geçmişini araştırdım, deli değil, ama onu görmek istemiyorsan, görmek zorunda değilsin. Ama adam ısrarcı. Ve dünya çapında bir pislik. İsterseniz güvenliğin ona dışarı kadar eşlik etmesini sağlayabilirim."

Çok cazipti. Declan babasının küçük kardeşiyle sadece bir kez, göl kenarındaki kulübede geçirdikleri hafta sonlarından birinde tanışmıştı. Larry Amca "sümüklü" çocuklardan nefret ettiği her halinden belli olan iğrenç bir palavracıydı. Adam dünya çapında bir hıyardı.

Declan Tag'e, "Hayır, onu içeri gönder," dedi. "Şu anda merak ediyorum." Ve daha sonra haber verebilirdi.

"Tamamdır."

Tag gitti ve bir dakika sonra Declan'ın hatırladığından daha kısa ve çok daha az formda olan kel, kilolu bir adam içeri girdi.

"Merhaba Declan." Etli elini uzattı. "Ne kadar da büyümüşsün."

Declan ayağa kalktı ama kendi elini uzatmadı. "Yirmi yıl bunu sana yapar."

Larry biraz tedirgin görünerek kolunu indirdi. "Washington'a gelmeni umuyordum. Buraya uçmak istemedim. Sıcağı hiç sevmedim."

"Ve Washington'ı hiç sevmedim. Ne istiyorsun, Larry? Yarı boş bira kutularınla kafama vurduğun için özür dilemeni mi?" Ve bunlardan çok vardı. Piç herif gülüyor, gülüyor ve Declan bundan şikâyet ettiğinde daha da çok gülüyordu.

Küçük bir şakayı kaldıramıyor musun, seni sulu gözlü amcık? Boo hoo.

Hayat zor. Buna alış.

Larry'nin tedirgin bakışı sinirli bir hal aldı. "Bu çok uzun zaman önceydi. İkimiz de yetişkiniz, o yüzden öyle konuşalım. Babalık konusunda çeneni kapalı tutmanı sağlamak için buradayım."

Declan homurdandı. "Seçim yılı olmalı."

"Baban başkanlığa adaylığını koymayı düşünüyor," dedi Larry ve Declan'ı cevap veremeyecek kadar şaşkın bıraktı. "Babanızın kimliği hakkındaki gerçeği asla açıklamayacağınıza dair söz vermeniz ve tabii ki imzalı bir sözleşme karşılığında size yüklü bir meblağ teklif etmek istiyoruz."

Oh, hayır. Declan'ın bilgisi babasını terletebilecek tek şeydi. Adam yıllardır gözünü onun üzerinden ayırmıyordu ve başkanlık teklifi söz konusu olduğunda sürekli paranoyaklaşacaktı. Hiçbir para bu basit zevki Declan'ın elinden alamazdı.

"Hayır." Eliyle kapıyı işaret etti. "Çık dışarı."

Larry'nin yanaklarını çirkin kırmızı lekeler kapladı ve balık gibi solgun dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı. "Beni dinle, seni nankör pislik. Altı haneli rakamlar teklif ediyoruz, muhtemelen hiç görmediğin kadar çok para. Kabul etmeni öneririm."

"Para bir bok ifade etmez." "Bunu parası olmayan biri söylüyor."

Cidden, Declan bu pisliği yumruklamak istiyordu. "Paranın seni benden daha iyi yaptığını sanıyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum." Larry'nin göğsü büyük, gülünç bir horozmuş gibi kabardı. "Seçkin bir hazırlık okuluna mı gittin? Bir Ivy League üniversitesinde yüksek lisans yaptın mı? Sen-"

"Ülkenize orduda mı hizmet ettiniz?" Declan bir adım daha yaklaştı. "Hiç bir adamın atardamarını kesmek ve kanamasını durdurmak için ellerini onun içine soktun mu? İşlek bir caddede yaşlı bir insanın karşıdan karşıya geçmesine yardım etmek için hiç durdun mu?" Declan daha da yaklaşarak onu takip etti ve bu serseriden çok daha uzun boylu olmasının tadını çıkardı. "Söyle bana. Milyarların dışında neyin var?"

"Dünyanın her yerinde evlerim var." Larry'nin sesi, birinin ona kendini ne kadar önemli gördüğünü söylemeye cüret etmesine duyduğu öfkeyle tizleşmişti. "Kumarhaneler. Lanet olası bir özel ada tatil köyüm var. Bir telefonla istediğim her şeyi elde edebilirim. Kadınlar sikimi yalamak için yalvarıyor."

"Evet, tamam. Tüm bunları kim sevmez ki? Ama arkadaşların olduğunu söylemediğini fark ettim. Seni seven bir ailen. Özsaygı. Ivy League okulunuz size hayatta kalmayı mı öğretti? Wall Street'te ya da politikada hayatta kalmayı değil, gerçekten hayatta kalmayı. Bilirsin, gerçek dünyada." Parmağını Larry Amca'nın göğüs kafesine soktu. "Paranızı elinizden alın, elinizde ne kalır? Hayatta kalma durumlarının çoğunda para değersizdir. Seni büyük bir felaketin ya da gerçek bir tehlikenin içine sokarsan dal gibi kırılırsın. Bir iblis kıyametinde botlarımı yalayıp yardımım için yalvarırsın. Sen bir hiçsin, dostum. Hava israfı ve zaman israfı."

Larry'nin etrafından dolanıp ofisin kapısını açtı. "Defol git ve babama söyle bir daha asla temas kurmasın."

Larry çıkarken, "Bu iş daha bitmedi Declan," dedi. Ama bitmişti. Çünkü Declan hayatında ilk kez geçmişı ait olduğu yere koyabilmişti.

Ve ayrıca Declan babasının asla Oval Ofis'e oturmamasını sağlayacağı için.

Tabii babasının Primori olmadığını ve kaderinde bunun yazmadığını varsayarsak. Ama öyle olsa bile Declan, kendisi gibi insanlar için bir cehennem olduğunu ve yaptığı kötü işlerin -ve Azrail'in- onları yakalamasının an meselesi olduğunu bildiğı için rahattı.

Bu arada Declan hayatının tadını çıkaracaktı.

Ve şu anda, hayatı onu dairesinde bekliyordu ve az önce gönderdiği mesaja göre, seksi yemekler pişiriyordu ve bir tadım testçisi istiyordu. Belli ki gönüllü olmuş.

Bütün kahramanlar pelerin giymez.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Suzanne kanaldaki yemek programı için sözleşme imzaladıktan altı hafta sonra ilk bölümünü çekti. Bir kutlama temasıyla yapışkan sıcak kaburgalar hazırladı ve çekimler bittikten sonra ekip onun pişirdiklerini yedi. Ardından, Declan'la birlikte gece yarısını geçene kadar kaçamadıkları çılgın bir parti başlamıştı.

Geç kalacaklardı.

Onları, son zamanlarda zamanlarının yaklaşık yarısını geçirdikleri dairesine götürdü. Declan'ın bekâr evi yeterliydi ama daha büyük bir yer bulmaları gerekiyordu ve o da yüksek dairesindeki dev mutfağı seviyordu. Ayrıca, erkek ya da kız kardeşlerinden biri her zaman uğruyormuş gibi görünüyordu ve dairesi Cipher'ı bulma avını yönetmek için gayri resmi bir karargâh haline gelmişti.

Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadılar. Flail hiçbir ipucu bırakmadan tamamen ortadan kaybolmuştu ve Cipher da, eğer hâlâ hayattaysa, hiçbir yerde yüzünü göstermemişti. Yine de kesin olan bir şey vardı; aramaktan asla vazgeçmeyeceklerdi.

Oturma odasında belirdikleri anda, Declan'ı da peşinden sürükleyerek ofisteki bilgisayara koştu.

"Beklemek zorunda kaldığı için çok kızacak," diye mırıldandı ekranı açtığı anda, babası Skype üzerinden ona bağlanmaya çalışıyordu.

Azagoth'un Declan'la ilk kez bu şekilde tanışmasını istememişti. Memitim Konseyi neden Primori'lerin Shoulgra'ya giremeyeceği kuralına bir istisna getirememişti ki? Ne de olsa Hawkyn'in eşi Aurora'ya izin vermişlerdi.

Hawkyn kendi durumunun farklı olduğunu çünkü Aurora'nın Primori olmadığını, karnındaki bebeğin Primori olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Yine de bu kuralı kaldırtmaya çalışıyordu.

Aurora'nın bir Wytch ve masaj terapisti olarak becerileri Sheoul-gra'da işe yarayacaktı ve bebeği işe getirebilmek sadece onlar için harika olmakla kalmayacak, aynı zamanda çocuğun güvende kalmasına da yardımcı olacaktı. Ne de olsa, bir Primori için Memitim dolu bir diyardan daha güvenli bir ortam olabilir mi?

"Merhaba baba," dedi yüzü ekranı doldururken. "Umarım çok uzun süre beklemek zorunda kalmamışsınızdır." Declan'ı kareye girmesi için yanına çekti. "Bu Declan."

Declan başıyla onayladı. "Bay... Reaper."

Azagoth homurdandı. "Demek kızımı benden çalan insan sensin."

"Onu sizden çalmadım, efendim." Declan kolunu kızın omzuna doladı ve onu göğsüne bastırdı. "O her zaman senin kızın olacak. Ben sadece ona tapmak için buradayım."

Kalbi göğüs kafesine o kadar güçlü çarpıyordu ki babasının duyabileceğinden emindi.

Suzanne sevgiden yapış yapış olmuştu ama babası onun kadar etkilenmemişti. "Suzanne benim için özeldir," dedi Azagoth, derin sesi çakıl taşlarını tırmalayarak. "Bu yüzden ona iyi tapın ve erişimimin krallığının sınırlarının ötesine uzandığını unutmayın."

Declan saygıyla başını eğdi. "Anlaşıldı."

"Suzanne." Babası ona baktığında yüz ifadesi yumuşadı. "Yarın görüşür müyüz?"

Başını salladı. "Yeni gelenlerden birine akıl hocalığı yapmak için gönüllü oluyorum. On üç yaşında bir çocuk."

Üvey kız kardeşi olan genç, yakın zamanda bir iç savaşta yetim kalmıştı ve bir mülteci kampında yaşıyordu. Başka bir ailesi ve yeni bir hayat şansı olduğunu öğrenmenin acısını biraz hafifleteceğini umuyordu ama Suzanne sevdiklerini kaybetmenin acısının ne kadar uzun sürebileceğini ilk elden biliyordu.

"Güzel," dedi Azagoth. "Yarın görüşürüz."

Sırıtarak veda etti. İlk kez "günlüklerini" dört gözle bekliyormuş gibi konuşuyordu.

Adamın yalnız olup olmadığını merak etti. Lilliana henüz ona dönmemişti ve onun için çaresiz olmalıydı.

"Gördün mü?" dedi Declan'a. "O kadar da kötü değildi."

"Senin için belki. Perdenin arkasından uzanıp beni boğacak sandım." Rahat bir nefes aldı ve doğruca mutfağa yöneldi. "Bir ya da on bira alacağım. Bir şey ister misin?"

"Hayır," dedi ve adadaki bar taburelerinden birine oturdu. "Sadece seni izlemek istiyorum."

Buzdolabından maden suyu almak için eğilirken ona sinsi bir sırıtış fırlattı. "Öyle mi? Sonra ne olacak?"

"O zaman tüm kıyafetlerini çıkaracağım ve senden faydalanacağım. Belki duşta." Uzandı ve bluzunun ilk iki düğmesini açtı. "Ya da tam burada."

Doğruldu ve şişeyi tezgâhın üzerine koydu. "Artık susadığımı sanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır." Gözleri karardı ve sesi alçaldı. "Şimdi acıktım."

"Doyumsuzsun," diye mırıldandı. "Bunu seviyorum. Seni seviyorum."

Adanın etrafına geldi ve kadının kalçalarını kavrayarak hafif bir baskıyla açtı. Bacaklarının arasına girdiğinde ağzı kızın ağzına indi, ereksiyonu pantolonlarının arasından kızın göbeğine baskı yapıyordu.

"Ben de seni seviyorum Suzanne. Koruyucu meleğim olduğun için kadere her gün şükrediyorum."

Her gün aynı şeyi yapıyordu. Ama gerçek bu kadar basit değildi. Onu korumakla görevlendirilmişti ama sonunda hayatını kurtaran da o olmuştu. Nefret edeceği bir hayat yolundan ayrılmasına izin veren oydu. Büyükannesiyle kurabiye pişirdiği ilk günden beri kurduğu hayalleri gerçekleştirmesine yardım eden oydu.

Yani evet, onu güvende tutmakla görevlendirilmişti ama sonuçta asıl koruyucu oydu. O, gerçekten, onun

Koruyucu melek.

<<<<>>>>

1001 Karanlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve Tiffany Lock kolye kazanma şansını yakalayın.

Her çeyrekte bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir kopya alacaklar

Keşif Paketi Üç Yazarların
öykülerini içerir

Sidney Bristol, Darcy Burke, T. Gephart

Stacey Kennedy, Adriana Locke

JB Salisbury, ve Erika Wilde

Lexi Blake Crossover Koleksiyonunu Keşfedin

Şimdi hazır!

Lexi Blake'ten Close

Cover Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

Remy Guidry'nin ilişkilerle işi olmaz. Louisiana'da bir kez evlenmeyi denemiş ve hayatta tek ihtiyacının soğuk bir bira, iyi arkadaşlar ve ara sıra takılmak olduğunu zor yoldan öğrenmiştir. McKay-Taggart'ın koruması olarak yaptığı iş ona bir amaç ve Sanctum'a erişim gibi güzel avantajlar sağlıyor. Hayatında ihtiyacı olan son şey, gözlerinde yıldızlar ve geleceğinde bebekler olan bir kadındır.

Lisa Daley'nin hayatı doğru yönde ilerliyor. Yıllarca kendini okula verdikten sonra üniversiteden mezun oldu. Bir muhasebe firmasında yeni bir işi var ve Sanctum eğitimini tamamladı. Sonunda kendi başına ve eğlenerek, hayatı oldukça mükemmel görünüyor. Ancak yalnızdır ve istediği tek erkek ona ikinci bir bakış bile atmaz.

Küçük bir aksaklık daha var. Görünüşe göre, yeni şirketi aslında mafya için bir paravan ve şimdi onun ölmesini istiyorlar. Suikastçılar eğlenceli bir kız gecesini gerçekten mahvedebilir. Birdenbire, kalbini küt küt attıran 1.85'lik iri yarı bir korumaya bağlanan Lisa, bu durumun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremez.

Mafya yaklaşırken, Remy baştan çıkarıcı yeni sorumluluğunu bildiği en güvenli yere, bataklıktaki evine geri götürür. Geçmişiyse çevrili olan Remy, Lisa'nın kendi geleceği olup olmadığını merak etmekten kendini alamaz. Bu soruyu cevaplamak için onu hayatta tutması gerekmektedir.

* * * *

Larissa Ione'dan Koruyucu Meleği

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Zor bir çocukluktan ve ordudaki çalkantılı bir dönemden sonra Declan Burke sonunda kendini toparladı. Şimdi McKay-Taggart'taki işini ciddiye alan ve oyun zamanını - ve oyun arkadaşlarını - aynı derecede ciddiye alan savaşta sertleşmiş profesyonel bir korumadır. Ancak asla yapmadığı tek şey, işle zevki birbirine karıştırmaktır. Ama gizemli, muhteşem Suzanne D'Angelo'nun bir sapıktan korunmaya ihtiyacı olduğunda, ona duyduğu arzu kontrolden çıkar ve onu tüm kuralları çiğnemeye teşvik eder... hatta varlığından haberdar olmadığı karanlık ve tehlikeli bir dünyanın içine çekilirken bile.

Suzanne, ilk kritik görevinde dünyaya bağlı bir melektir: Declan'ı ortaya çıkan doğaüstü bir tehditten ne pahasına olursa olsun korumak. Onu yakınında tutmak için, onu koruması olarak işe alır. Yasak dokunuşunu arzulamasına neden olan bu yıkıcı derecede seksi insana karşı savunmasız, boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etmesi uzun sürmez.

Düşman yaklaştıkça birbirlerine direnmek için kolektif eğitimlerinin her zerresini birlikte kullanmak zorunda kalacaklar, ancak kısa süre sonra hiçbir şeyin onları hayatlarına ya da kalplerine yönelik tehdide hazırlayamayacağı ortaya çıkacak.

* * * *

Justify Me by J.

Kenner Satın almak

için [buraya](#) tıklayın

McKay-Taggart ajanı Riley Blade'in, büyük yıldız Lyle Tarpin'in son aksiyon filminde kısa süreli danışmanlık görevinden sonra Los Angeles'a dönmeye hiç niyeti yoktur. Tarpin'in seksi kişisel asistanı Natasha Black için bile. Tasha -çekicilik olsun ya da olmasın- bırakın bir ilişkiyi, bir kaçamakla bile ilgilenmediğini açıkça belirtmişken neden ilgilensin ki?

Ancak Riley, birinin onu takip ettiğini öğrenince hemen onun yanına koşar. Sadece onu korumakla kalmayıp, geçmişte ona ne zarar vermiş olursa olsun -Sadece onun için savaşmayacak, kalbini de kazanacak. Sonsuza kadar.

* * * *

Say You Won't Let Go by Corinne Michaels

Satın almak için [buraya](#) tıklayın

Hayatım boyunca iki hedefim oldu:

1. Country müzikte büyük işler yap.
2. Bell Buckle'dan defol git.

Yapıyordum. Cooper Townsend Dallas'taki konserimin kulisine inene kadar yoluma devam ediyordum.

Bu muhteşem, sert, az konuşan adam dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğim bir kovboydu. Ama yavaş gülümsemesi ve sert elleriyle, kendimi uzak tutamadım.

Şimdi, bize karşı komplo kuran dış güçler var. Belki de daha iyi bilmeliydik? Belki de bilmemeliydik. McKay-Taggart'ın koruması Wade Rycroft'un korumasıyla bile kendimi güvende hissetmiyorum. Benim yüzümden zarar görmesine izin vermeyeceğim. Tek bildiğim tutunmak istediğim ama doğru olanın bırakmak olduğunu bildiğim...

* * *

His to Protect by Carly

Phillips Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

Talia Shaw yetişkinlik hayatını büyük bir ilaç şirketinde bilim insanı olarak çalışarak geçirmiştir. Hayat kurtarmaya odaklanmıştır, hayatı yaşamaya değil. Laboratuvarına zorla girildiğinde ve birilerinin üzerinde çalıştığı çok gizli formülün peşinde olduğu anlaşıldığında, güvenilebileceği tek adama başvurur. Yıllar önce Shane Landon gibi seksi bir adamın onu isteyebileceğine inanamayacak kadar genç ve saf olduğu için geri çevirdiği aynı karşı konulmaz adama.

Shane Landon'ın McKay-Taggart için yaptığı koruma işi, hayatında onu tatmin eden tek şeydir. İlişkiler işten sonra gelir. Her zaman. Sonra küçük zeki Talia Shaw korkmuş ve kaçarken arka bahçesinde belirir ve dünyası alt üst olur. Ve sadece onu açık hava duşunda çıplak bulduğu için de değil.

Talia'nın hayatı tehlikeyken Shane, onu bir yandan peşindeki adamlardan korurken bir yandan da kasabadan çıkarıp üzerinde çalıştığı formülün son parçasına sahip olan eksantrik, münzevi akıl hocasına götürmek zorundadır. Talia'nın bedenini korumak kesinlikle zor değildir, ancak en iyi arkadaşının küçük kız kardeşine ve onu gerçekten derinden etkileyen tek kadına sert ve hızlı bir şekilde aşık olmayı asla beklemez.

* * * Sadie'yi

Kurtarmak Susan Stoker Satın

almak için [buraya](#) tıklayın

Sadie Jennings korunmaya alışkındı. Sean Taggart'ın yeğeni ve McKay- Taggart Group'un resepsiyonisti olarak, etrafı sürekli onun için hayatını feda edebilecek ve buna istekli Alfa erkekleriyle çevriliydi. Ancak San Antonio'daki arkadaşını ziyaret ettiğinde ve Milena'nın iş yerindeki şüpheli faaliyetler üzerine harekete geçtiğinde, Sadie her ikisini de çılgın bir adamın hedefine koyar. Birkaç üzücü haftadan sonra arkadaşı artık güvendedir, ancak Sadie için düşüncesizce yaptığı hareketin yankıları sürmektedir.

Amerikan Ordusu'nda yüzbaşı olarak tehlikeli durumlara yabancı olmayan Chase Jackson, Sadie'nin koruması olarak gönüllü olmuştur. Güzel kadını ilk gördüğü anda ona sıırılsıklam aşık olmuştur. Arkasında bir Delta Force ekibiyle, Taggart'lara Sadie'nin güvende olacağına dair güvence verir. Ancak San Antonio'daki durum onu yakaladığında, Chase sözünü tutmak için kariyeri boyunca öğrendiği her şeyi kullanmak zorunda kalır... ve Sadie'yi resmi olarak kendisinin yapacak kadar uzun süre hayatta tutmak için.

1001 Karanlık Gecenin Dünyasını Keşfedin

Koleksiyon Bir

Koleksiyon İki

Koleksiyon Üç

Koleksiyon Dört

Koleksiyon Beş

Paketler

Discovery Authors

Mavi Kutu Özel

Ürünleri Yükselen

Fırtına

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Lexi Blake'in Crossover Koleksiyonu

Hawkyn

Larissa Ione'dan Bir
Demonica Romanı
Şimdi Satışta
Satın almak için [buraya](#) tıklayın!

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Larissa Ione'dan Demonica Underworld serisine yeni bir hikaye geliyor...

Memitim adı verilen, dünyaya bağlı özel bir koruyucu melek sınıfı olan Hawkyn, hayatları geleceğin dokusuna işlenmiş kişileri korumakla görevlidir. Başarısı dillere destandır, bu yüzden kendisine göz kulak olması için bir seri katil verildiğinde, bunun değişmesi için hiçbir neden görmez. Ancak Hawkyn kuralları çiğneyip güzel bir kadını katilin pençelerinden kurtardıktan sonra kendi geleceği tehlikeye girer ve kardeşi kardeşe düşüren ve biri ölene kadar bitmeyecek patlayıcı, şeytani bir kedi fare oyunu başlar.

Aurora Mercer, kurbanlarına sadistçe işkence etmekten zevk alan bir psikopattan sağ kurtulan yarı wytch bir kadındır. Saplantılı ruhu, onu öldürene kadar hayatına devam etmesine izin vermeyen bir psikopat. Şimdi ölüm için işaretlendi, kaderi bir katilin kaderine bağlı... ve kanını arzuyla yakan seksi bir meleğe...

* * * *

Evin içinde bir ısı patlaması oldu ve sıcaklık en az yirmi derece yükseldi. Aurora yılın bu zamanlarında evi her zaman altmış beş derecede tutardı, bu yüzden yaz sıcaklarına ani bir sıçrama kuru bir saunaya adım atmak gibiydi.

"Bunu nasıl yapıyor?" Hawkyn'in çiğ bedduası duvarlarda yankılandı. "Sıcaktan bitkin düşmeye zorlayacak

Sonra da sen karşı koyamayacak kadar zayıfken seni alacaklar. Seni hemen buradan çıkarmalıyız." Sıcak bir elini aşağı kaydırđı, parmakları hafifçe çenesinin üzerinden geçti ve boynundaki hassas deriye doğru indi. "İzninizle."

Bir an için kafası karışmış bir halde gözlerini kırptırarak onun dilinin pembe ucunu bir dişin üzerinde gezdirmesini izledi. Oh, doğru ya. Yeniden şarj olmak için ondan beslenebilirdi. O kocaman, parıldayan köpek dişleriyle kanını alabilirdi.

Tiksintinin devreye girmesini bekledi ama başka bir şey oldu. Sıcak bir şey. Deodorantının sınırlarını test eden seri katil kaynaklı sıcaklıktan daha sıcak.

Dışarıda bir seri katil var.

Aniden aklına gelen bu düşünce, Drayger'in küçük, acı kesikler yapan neşteriyle ilgili anılarını canlandırdı. Keskin şeyler ve onun kahkahaları ve acı-

"Acıyacak mı?" diye ağzından kaçırdı.

"İyi hissettireceğim, söz veriyorum." Yeni bir ısı patlaması, kapının yanındaki termostatin üzerindeki numarayı

103. "Ama acele etmeliyiz."

Kadın başını salladı ve adamın zümrüt gözleri karardı, başını eğerken bakışlarını esir aldı. Yavaşça yüzünü yana yatırdı ve ağzını boğazının üzerinde açtı ve kadın beklenti ve korkunun karışımıyla ürperdi.

Yirmi altı yıl boyunca sadece bir avuç erkekle çıkmış, bunların çoğunu da kendisi hakkındaki gerçeği asla bilmeyen bir insan olan lise aşkıyla harcamıştı. Eğer bilseydi, üniversitedeki ilk yıllarında onu aldatmayabilirdi. Belki de bir kızı her öptüğünde maruz kaldığı gaz çıkarma laneti hoşuna gitmişti.

Diğer erkekler ayrılıktan sonra gelmişti, çoğunlukla seks için kullandığı ribaund randevularıydı. Wytch'lerin enerjilerini sık sık ya seksle ya da büyüyle boşaltmaları gerekirdi ve o da bir süre büyü karşıtı bir evre geçirmişti. Ama bu erkeklerden hiçbirini onu Hawkyn gibi germemişti.

Kabul etmek gerekir ki, hiçbirinin dişleri yoktu. Bırakın melek olmayı, doğaüstü varlıklar da değillerdi. Ve hiçbir Hawkyn'e benzemiyordu; bir buçuk metre boyunda, kalın kaslı yapısı, güven saçan ukala gülümsemesi ve hiçbir şeyi kaçırmadığından şüphe duyduğu zeki gözleriyle.

Hawkyn'in nefesi teninin üzerinde fısıldadı ve endişesi heyecana dönüşürken titredi. Dili damarlarında gezinirken, bir zevk iniltisini bile tutmak zorunda kaldı. Adamın dişleri etine battığında, hafif bir iğne batması yerini doğrudan kalbine giden şok edici bir coşku mızrağına bıraktı.

Adam dişlerini çekip ağzını yeniden konumlandırırken kolu kızın etrafına dolandı ve kızın bedenini adamın iri bedenine yasladı. Kendini bıraktı, adam onu kaldırıp kucağına oturttuğunda ikisini de kanepeye yerleştirirken ona gömüldü.

Bir eliyle kızın başını tutarken diğer eliyle belini kavradı ve yavaşça kalça kemiğinin üzerine yerleşti. Serçe parmağı bel kemeri ile kazağının arasına sıkışmıştı ve bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde teni okşuyor, dokunuşu içte ve dışta oluşan sıcaklığı artırıyordu.

Şakağından bir damla ter süzüldü ve termometreye baktı. Şu anda 115.

Hawkyn hafifçe kıpırdanarak bir inilti çıkardı ve dilini boğazındaki deliklerin üzerinde gezdirdi. Acı hissetmedi, sadece deliklerin kendilerini kapattığını söyleyen bir sızı ve karıncalanma hissetti.

"İşimiz bitti mi?" diye fısıldadı, adamın üzerinden kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Yapabileceğinden bile emin değildi. Kemikleri erişte, kasları ise su gibi hissediyordu.

"Evet," dedi kabaca, başını boynunun ve omzunun kıvrımlarına sokarak. "Sadece sisi dağıtmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diye mırıldandı onun omzuna. "Çünkü kendimi bir çift Long Island Ice Tea içmiş gibi hissediyorum."

bir çeşit süper afrodizyak." İsteksizce kendini yukarı itti, tam da başka bir sıcak hava dalgası için zamanında.

125.

"Hadi," dedi, onu üzerinden kaldırarak. "Çok daha serin bir yere gidiyoruz."

"Peki bu nerede?"

Spor çantasını ayağıyla havaya kaldırıp tek bir hareketle elinde tutarken sırttı. "Cehennem," dedi elini tutarak. "Kelimenin tam anlamıyla cehenneme gidiyoruz."

Larissa'dan Özel Bir Not

Umarım sadece Demonica ve Masters and Mercenaries evrenlerini değil, aynı zamanda Suzanne Johnson'ın çok lezzetli evrenini de içeren bu dünyalar arası yolculuğu beğenmişsinizdir. Bilmeyenler için, Suzanne D'Angelo için ilham kaynağım çok sevdiğim bir arkadaşım, USA Today çok satan yemek kitabı yazarı Suzanne Johnson'dı. Harika bir aşçı olan Suzanne ayrıca Lexi Blake ile birlikte çalışarak Ustalar ve Paralı Askerler dünyasından tarifler ve hikayeler yarattı, bu yüzden bu çalışmalara göz atmayı unutmayın. Ve eğer Koruyucu Melek'teki yemekler sizi cezbettiyse, halelerinizi ve boynuzlarınızı sıkı tutun, çünkü 2018 kışında sizin için çok özel bir ikramımız var! Meleklerle Yemek için aşağı kaydırın: Demonica Evreninden Parçalar ve Isırıklar!

[Southern Bits & Bites](#)

[Southern Kid Bits & Mom](#)

[Bites](#)

[Southern Bits & Bites: 150 Favori Tarifimiz](#)

Lexi Blake ile Yazmak

[Master Bits & Mercenary Bites~The Secret Recipes of Topped](#)

[Master Bits & Mercenary Bites~Kızlar Gecesi](#)

J. Kenner ile yazmak

[Bar Bites: Ayın Erkeği Yemek Kitabı](#), 15 Mayıs 2018'de Çıkıyor

Larissa Ione ile Yazmak

[Meleklerle Yemek: Demonica Evreninden Parçalar ve Isırıklar](#), 6 Kasım 2018'de Geliyor!

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry ve M.J. Rose teşekkür etmek istiyor ~

Steve Berry
Doug Scofield
Kim Guidroz
Jillian Stein
InkSlinger PR
Dan Slater
Asha Hossain
Chris Graham
Fedora Chen
Kasi Alexander
Jessica Johns
Dylan Stockton
Richard Blake
BookTrib After Dark
ve Simon Lipskar

İçindekiler

Kitap Açıklaması	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki Bölüm	
Yirmi Üç	

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

